

10. susret hrvatske katoličke mladeži

I mi, draga mladosti, želimo danas iz Vukovara svom narodu i cijelome svijetu - vašim roditeljima i vršnjacima, našim hrvatskim političarima koji su ovih dana suočeni s ozbiljnim pitanjima, izazovima i tjeskobama, poslati poruku nade i ohrabrenja koja izvire iz Božje ljubavi i dobrote objavljene u Isusu Kristu. On je sigurno sidro naše stabilnosti, našega opstanka, On je nada naša, istaknuo domaćin susreta u Gradu Heroju nadbiskup Đuro Hranić na veličanstvenom slavlju koje je ispred dvorca Eltz okupilo 30.000 maldih – Zagreb domaćin 11. susreta hrvatske katoličke mladeži 2020. godine

Zahvalna misa prigodom 50. obljetnice organizirane pastoralne skrbi za hrvatske iseljenike

Neophodno je da hrvatske vlasti i odgovorni za život u domovini stvaraju uvjete za ostanak i mogućnost povratka Hrvata iz iseljeničtva kao i ravnotežu plodonosne povezanosti s hrvatskim iseljeničtvom, istaknuo kardinal Josip Bozanić - U povodu obilježavanja obljetnice u Nadbiskupijском pastoralnom institutu u Zagrebu priređen znanstveno-stručni skup

Priopćenje Apostolske nuncijature u RH

Papa Franjo imenovao je nadbiskupa Alessandra D'Errica, dosadašnjeg apostolskog nuncija u Republici Hrvatskoj, novim apostolskim nuncijem u Republici Malti

Domovinske vijesti

KS-ov Susret s autorom o. Bonom Zvonimirom Šagijem u Osijeku
Povijesni kontekst hrvatske inozemne pastve
Velika devetnica euharistijskih klanjanja za domovinu
Teološki četvrtak Kršćanske sadašnjosti o odnosu neuroznosti i teologije
Održan Sudamja fest 2017.
John Milbank: „Reformacija i reforma: onkraj katastrofe“
150. obljetnica prve javne izvedbe pjesme Ivana pl. Zajca „U boj“
Spomendan mučeničke smrti hrvatskih velikana Zrinskog i Frankopana
Obljetnica biskupskoga posvećenja mons. Slobodana Štambuka
Biskup Mrzljak blagoslovio kapelu Sv. Josipa Radnika u Murskom Središću

Crkva u Hrvata

Studijsko hodočašće svećenika i redovnika Krčke biskupije
Hodočašće đakovačkih bogoslova u Fatimu
Studijsko putovanje studenata KBF-a iz Đakova u Poljsku
Polaznici Ratne škole „Ban Josip Jelačić“ u audijenciji kod pape Franje
Održan XXIII. sabor svećenika Vrhbosanske nadbiskupije
Četvrti Međudekanski susret u Bosni i Hercegovini

Inozemne vijesti

Sjednica Vijeća kardinala
Papin govor na kairskom sveučilištu Al-Azhar
Papa i koptski pravoslavni patrijarh potpisali zajedničku izjavu

Prilog dokumenti

„I evo, ja sam s vama u sve dane – do svršetka svijeta“ (Mt 28, 20): obećanje koje daje nadu
Papin nagovor uz molitvu Kraljice neba
Priopćenje s 54. zasjedanja sabora Hrvatske biskupske konferencije

Domovinske vijesti

Dan Odjela za povijest Hrvatskoga katoličkog sveučilišta
Predstavljeni zbornik „Kaptolski Sisak: 1215-2015.“ i Klub studenata Odjela za povijest „Homo volans“ te održan Kviz znanja

Zagreb, 21.4.2017. (IKA) - Promocija zbornika „Kaptolski Sisak: 1215-2015.“ održana je u petak 21. travnja u dvorani „Blaženi Alojzije kard. Stepinac“ Hrvatskoga katoličkog sveučilišta u Zagrebu. Zbornik je zbirka znanstvenih radova objavljenog u suizdanju Hrvatskoga katoličkog sveučilišta, Hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu i Sisačke biskupije. Predstavljanje Zbornika dio je programa proslave dana Odjela za povijest Hrvatskog katoličkog sveučilišta. Svečanost proslave dana Odjela započela je euharistijskim slavljem u sveučilišnoj kapeli koje je predvodio sisački biskup Vlado Košić u koncelebraciji s rektorom Hrvatskoga katoličkog sveučilišta prof. dr. Željkom Tanjićem, kancelarom Sisačke biskupije mons. Markom Cvitkušićem, pročelnikom Odjela za komunikologiju izv. prof. dr. Jerkom Valkovićem, dr. Krunoslavom Novakom i Sveučilišnim kapelanom Odilonom Singbom. Misu je pjesmom animirao Pjevački zbor Hrvatskoga katoličkog sveučilišta.

Usljedio je prigodni program koji su moderirali Tomislav Smolčić i Lucija Stanojević, studenti prve godine diplomskog sveučilišnog studija Odjela za povijest.

Na početku programa nazočnima se obratio pročelnik Odjela doc. dr. Ivan Majnarić, koji je zahvalio svima na dolasku i koji je prepričao kako je Odjel za povijest Hrvatskoga katoličkog sveučilišta prvi krenuo ispisivati stranice toga Sveučilišta. Naime, upravo je Odjel za povijest prvi osnovani Odjel Hrvatskog katoličkog sveučilišta koji se izvodi na preddiplomskoj i diplomskoj sveučilišnoj razini.

„Za zaštitnika izabrali smo svetog Jeronima: Svima je jasna uloga sv. Jeronima za pisanu riječ, a i uloga pisane riječi za našu struku. Povrh svega, On je zaštitnik arhivista koji su za našu struku jako važni, pa je tako odabir svetog Jeronima kao zaštitnika Odjela za povijest Hrvatskog katoličkog sveučilišta bio logičan“, rekao je dr. Majnarić.

Okupljene je pozdravio i rektor Hrvatskoga katoličkog sveučilišta dr. Tanjić, koji je rekao: „Sveti Jeronim neka bude nadahnuće profesorima, djelatnicima i studentima Odjela po svojim osobinama. Imao je upornost, bio je pomalo i tvrdoglav što također može biti pozitivna osobina, često je u nerazumijevanju uspio napraviti velike stvari. Na tom tragu upornosti neka u današnjem vremenu studenti Odjela za povijest Hrvatskoga katoličkog sveučilišta daju hrvatskom društvu i znanosti prepoznatljiv doprinos“.

Biskup Košić čestitao je Odjelu za povijest njihov dan te se osvrnuo na zbornik koji je izašao u suizdanju Sisačke biskupije, rekavši kako se nada da će ovakvih suradnja još biti na porast i zadovoljstvo cijele akademske zajednice Hrvatskoga katoličkog sveučilišta, ali i hrvatskog naroda koji vapi za povijesnom istinom.

U ime Hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu svima je zahvalio na dolasku dr. Stipica Grgić, jedan od urednika zbornika „Kaptolski Sisak 1215.-2015.“. „Sve je počelo 2014. godine kada mi je kancelar Sisačke biskupije Marko Cvitkušić dao prijedlog da održimo jedan znanstveni skup koji bi se ticao 800. obljetnice dobivanja sisačkog vlastelinstva u posjed zagrebačkog kaptola. Skup se održao u rujnu 2015. nakon kojeg je uslijedilo prikupljanje i uređivanje izloženih radova znanstvenika i danas, dvije godine kasnije ispred sebe imate Zbornik“, rekao je dr. Grgić.

Sadržaj Zbornika izložio je doc. dr. Hrvoje Kekez s Odjela za povijest Hrvatskoga katoličkog sveučilišta. On je opisao svako poglavlje Zbornika spomenuvši autora i naslov znanstvenoga rada.

„Kolega dr. Stipica Grgić s Hrvatskih studija Sveučilišta Zagrebu i ja za tisak smo uredili radove s istoimenog znanstvenog skupa koji je održan o osamstotoj obljetnici prisutnosti Zagrebačkog kaptola u Sisku u prostorijama Sisačke biskupije 19. rujna 2015. godine. Zbornik je objavljen u suizdanju Hrvatskoga katoličkog sveučilišta i Hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu i Sisačke biskupije koja je i financirala njegovo objavljivanje, na čemu posebice zahvaljujem biskupu Vladi Košiću. Unutar korica ovoga zbornika ukupno se nalazi deset znanstvenih radova mlađih ili već afirmiranih hrvatskih povjesničara. Svi radovi popraćeni su uobičajenom znanstvenom aparaturom, što uključuje bilješke s izvorima i literaturom, kratke sažetke na hrvatskom i engleskom jeziku, te je svaki pojedini rad prošao recenziju glavnog recenzenta Zbornika dr. Ivana Hrstića s Instituta društvenih istraživanja „Ivo Pilar“, istaknuo je dr. Kekez.

„U fokusu predmeta interesa ove povijesne analize, nikako samo lokalne, svaki od autora uključuju utjecaj općih karakteristika povijesnog razdoblja kojega su obrađivali. Premda svaki od radova nosi pečat po stilu i po pristupu svoga autora sve posebnosti koje se iz njih iščitavaju nisu samo rezultanta navedenih činjenica već su određene povijesnim vrelima i osobitostima svakog razdoblja. Gledamo li sve ove radove kao cjelinu možemo ustvrditi kako je riječ o iznimnom vrijednom i korisnom znanstvenom djelu. Zbornik nam pokazuje kako ne postoje velike i male teme već je on još jedna potvrda kako se u velikim temama nerijetko može ostati malen, a zašto se s druge strane u naoko malim temama može biti velik“, rekao je doc. dr. Tomislav Anić s Odjela za povijest Hrvatskoga katoličkog sveučilišta koji je također jedan od urednika Zbornika.

Studentica treće godine preddiplomskog sveučilišnog studija Odjela za povijest Ružica Gelo je u sklopu programa predstavila Klub studenata Odjela za povijest „Homo volans“ koji je simbolično osnovan s datumom proslave dana Odjela. „Cilj kluba studenata Odjela za povijest je povezati se s udrugama drugih sveučilišta, kako domaćih tako i inozemnih, sudjelovanje na različitim skupovima, organiziranje studentskih putovanja. Članovi Kluba mogu biti svi redovni i izvanredni studenti Odjela za povijest Hrvatskoga katoličkog sveučilišta“, istaknula je Gelo.

Kraj službenog dijela programa obilježen je glazbenom točkom u izvedbi studenata diplomskog sveučilišnog studija Odjela za povijest. Pjesmu Band Aida „Moja Domovina“ upriličio je solističkim nastupom Roberta Ivekovića Misirača uz pratnju doc. dr. Tade Jurića na gitari.

Prigodno druženje nastavilo se u Vijećnici, a nakon kratkog predaha organiziran je „Kviz znanja“ koji se održao u dvorani „Blaženi Alojzije kard. Stepinac“. Poznavanje povijesnih činjenica razmijenili su studenti i profesori Odjela za povijest.

Split: V. hrvatski aktivistički festival VIDIK fest

Prikazani dokumentarni filmovi Motivacijski govor „Nick Vujičić – čovjek bez ruku i nogu” i „Sv. Benedikt iz Nursije” Split, 24.4.2017. (IKA) - U velikoj dvorani Nadbiskupskog sjemeništa u Splitu svečano je u ponedjeljak 24. travnja otvoren 5. hrvatski aktivistički festival VIDIK fest. Nakon što su se publici u gledalištu prigodnim slovom obratili i program predstavili dr. Vide Popović, predsjednik Hrvatske udruge „Benedikt” i Silvana Dragun, voditeljica Programskog odbora VIDIK festa prikazana su dva dokumentarna filma: Motivacijski govor „Nick Vujičić – čovjek bez ruku i nogu” i „Sv. Benedikt iz Nursije”, a u glazbenom dijelu nastupio je mješoviti vokalni ansambl „Elektrodalmacija”.

Prvi prikazani film govori o životu i radu čovjeka bez udova. Nicholas Vujičić, rođen 1982. u Brisbaneu u Australiji, došao je na svijet bez ruku i nogu bez medicinskog objašnjenja ili upozorenja. Premda je rođen bez ruku i nogu kao posljedica rijetkog oboljenja tetra-amelije, svojim primjerom svakim danom dokazuje kako je nemoguće – ipak moguće. Upravo zbog toga Nicka Vujičića mnogi nazivaju čudom od čovjeka. Njegova priča i ono što je Nick danas, neodvojiva je od njegove vjere u Boga. U najtežim trenucima života, vjera mu je bila izlaz i svjetlo na kraju tunela. O momentu koji je preokrenuo tijek njegova života, Nick kroz film kazuje: „Kada sam imao 13 godina, pročitao sam članak u novinama o čovjeku s posebnim potrebama koji je uspio ostvariti velike stvari i pomoći drugima. Shvatio sam zašto nas je Bog stvorio ovakvima – kako bismo drugima pružili nadu. Ta me se priča toliko dojmila da sam odlučio svoj život posvetiti pomaganju drugima, kako bih ih ohrabrio kao što je mene ohrabrio taj članak. Odabrao sam biti zahvalan na onome što imam, a ne da se ljutim zbog nečega što nemam”. „Pomislio sam, ako je Bog imao plan za jednog slijepca, onda ga sigurno ima i za mene, bez obzira na to što ja ne znam ništa o tom planu. Prvih godina, osjećao sam da mi duguje objašnjenje zašto sam rođen ovakav. Bilo je teško pjevati mu pjesme znajući da sutra moram u školu gdje će mi govoriti da sam ružan. Onda sam počeo vjerovati da mi je dao da ovako živim kako bi mi jednog dana vratio udove i tako pokazao svijetu da je On stvaran, da mu je stalo i da može činiti čuda. Sad znam da je sa mnom imao druge planove, da postanem govornik istine i nade”, objasnio je Vujičić.

Druga projekcija je dokumentarni film o Benediktovu životu i djelu, rođenom oko 480. u Nursiji kojega su Splitsani, posebno članovi Hrvatske udruge Benedikt, koja nosi njegovo ime gledali, doznali su nova saznanja o Benediktu zaštitniku Europe. Dokumentarni film o Benediktovu životu i djelu vodi kroz burnu povijest reda dominikanaca koji vremenom osnivaju brojne samostane. Benedikt gradi tada u Subiacu u Sublacenskoj dolini dvanaest malih samostana, svaki sa svojim poglavarom, a opet su svi ovisni o njemu. U tome možemo prepoznati utjecaj istočnog monaštva koje je Benedikt dobro poznao. Benedikt je živeti i studirajući u Rimu sigurno imao prilike vidjeti i upoznati crkveni život te oblike monaškog života koji su u Rimu u to vrijeme postojali. U blizini njegova rodnog grada u Kastorijanskoj dolini u špiljama je živjelo nekoliko monaha o kojima nam svjedoči Grgur Veliki u I. knjizi Dijaloga, tako da je vjerovati kako Benedikt već u ranoj dobi dolazi u dodir s monasima i upoznaje se s monaškim životom. Od poroka svijeta i svjetske mudrosti (kako kaže Grgur Veliki), Benedikt bježi ali ne u pustinju; odlazi u Affile, gradić udaljen 50 km od Rima, živjeti asketskim životom. Ne želeći slavu svijeta, koja mu se nudi nakon njegova prvoga čuda, već samo i posve omiljeti Bogu, ostavlja Affile i traži

samoću u dolini Aniene, u Subiacu. Uz pomoć monaha Romana započinje u jednoj špilji svoj monaško-pustinjački život u pokori i askezi. Tri se godine bori s demonima, napastima, sa samim sobom; moli se i trapi. Tako misli živjeti zauvijek. Međutim, kroz film se da zaključiti kako Gospodin ima s Benediktom drukčije planove. Na ustrajne molbe obližnje zajednice, koja ga zbog njegova svetog i pokorničkog života želi za opata, napušta pustinjački život i započinje život cenobite i oca monaha. Taj prvi pokušaj završava neuspjehom. Ona ista zajednica koja ga je jednodušno htjela za poglavara, zbog stege i reda koje Benedikt pomno pazi i čuva, odlučila ga otrovati. Sveti Benedikt blagoslovom otklanja ovu zamku sotone i vraća se "na mjesto svoje ljubljene samoće..." (Dijalozi II, 3).

KS-ov Susret s autorom o. Bonom Zvonimirom Šagijem u Osijeku

Osijek, 24.4.2017. (IKA) – Drugi ovogodišnji „Susret s autorom” 24. travnja u ciklusu predstavljanja autora knjiga u izdanju Kršćanske sadašnjosti u Osijeku je u KS-ovoj knjižari „Dr. Josip Turčinović” počeo neuobičajeno - slušanjem pjesme „Bršljan” o. Bone Zvonimira Šagija, franjevca kapucina, koju je pročitao domaćin i moderator susreta don Anton Šuljić. On je pojasnio kako je riječ o jednoj od dviju zbirki pjesama (Moj hod s Gospodinom, Pristupite k njemu kamenu živome) koju su objavili njegovi župni suradnici u Varaždinu. Bilo je to iznenađenje Osječanima, jer je malo poznata lirična strana o. Šagija. Tijekom susreta Šuljić je „skraćujući” upoznavanje sa životom i djelom na desetak minuta dotaknuo dio uzoritog angažmana 85-godišnjeg o. Bone Z. Šagija, i sada u njegovoj 62. godini redovništva i 59. godini svećeništva, ističući Šagijev pastoralni angažman vidljiv u tome što je „svaki dan u svojoj župničkoj službi, od 1961. do 2008., makar i najkraće, propovijedao”. Iz takve duhovne riznice u osobi o. Bone Z. Šagija izraslo je sedamnaest knjiga, više od 400 stručnih znanstvenih radova i eseja, a pastoralne teme posuvremenjeno su naglašene u tri knjige (od 15 u KS-ovom izdanju): Molitva i misli mira u vrijeme rata - homilije u dane molitve za mir i domovinu, Riječ Božja u promišljanju trenutka - homilije u nedjelje i blagdane ABC te Svaki dan u zrcalu Božje Riječi - svagdanje homilije, koju je autor Šagi posebno preporučio za čitanje.

„Te su homilije, baš onako kako su objavljene, svjedočanstvo o zauzetoj crkvenosti, evanđeoskome humanizmu i društvenoj odgovornosti, o ekumenskoj otvorenosti i mirotvorstvu. No, često su te propovijedi proročki prodahnute i motivirajuće, hrabre i britke. Znati i htjeti reći – i to reći hrabro i bez zadnjih misli ili uvredljivih tonova – to je ta bitna odrednica riječi o. Bone od njegovanih na evanđeoskim vibracijama”, istaknuo je Šuljić. Tijekom susreta moderator je približio sadržaj knjiga o kojima se autor svjedočki referirao, a slušatelje je podsjetio ili upoznao s koncilskim i pokoncilskim vremenom kroz pastoralnu praksu, primjenu socijalnoga nauka Crkve u praksi (Laici i svjetovna dimenzija Crkve), britku analizu odnosa Crkve i društva (Izazovi otvorenih vrata) te su doznali kako je svojevremeno Šagi prvi u svojim tekstovima govorio o izlasku iz grešnih struktura (kasnije, 1997. nadbiskup Josip Bozanić citira Šagija). Temeljni događaj duhovnog i intelektualnog određenja o. Bone bio je II. vatikanski koncil koji je on pratio i doživljavao tek zakoračivši u svećeništvo (zaređen je 1958., a papa Ivan XXIII. 1959. saziva Koncil 1961.-1965.) te je o. Bono Z. Šagi (rođen 11. prosinca 1932. u Brodarovcu, župa i općina Maruševec, Varaždinska županija) kazao: „Slušajući papu Pija XII. bili smo

oduševljeni osjećajući da mora nastati otvaranje Crkve. Išao sam u gimnaziju u Varaždinu i Zagrebu, doživotne zavjete položio u Zagrebu 4. listopada 1955., a za svećenika zaređen na Dušni dan 1958. u Varaždinu. Sanjao sam sebe u Varaždinu; vrt, zečeve i da pada snijeg i baš je padao, sanjao sam svoje ređenje... Diplomirao sam teologiju '59. godine na KBF-u u Zagrebu. Svećeničku službu počeo sam kao vjeroučitelj u župi sv. Mihaela u Zagrebu/Dubravi, a kad su izbacili vjeronauk iz škole išao sam po kućama i prvi put imao vjeronauk za srednjoškolce... Roditeljima sam napravio Zlatni listić moga djeteta i to su bili doživljaji mojeg početka svećeničkoga djelovanja... Premješten sam za župnika u Varaždin u župu Sv. Vida (1961.) i počinjao je Koncil, a ja sam već bio uveo vjeronauk kojeg do tada nije bilo u crkvama. Okupljao sam mlade, sredio dvoranu, ali budući da je zakon tada nalagao da sve što je vezano za vjeronauk može ići samo u crkve, dvoranu sam nazvao Kapelom kršćanskog nauka. Skupio sam mladiće i djevojke. Neki svećenici su to gledali s neodobravanjem, s. uršulinke se bunile jer su još uvijek muška i ženska gimnazija bile odvojene. Bio je vizitator i pohvalio rad s mladima. Imao sam svakodnevnu propovijed i nedjeljne teme, a poslije mise razgovarao s vjernicima. Petkom su na redu bila pitanja vjernika i odgovarao sam, a s pitanjima su dolazili oni koji nisu bili vjernici. Kasnije je „Stvarnost“ izdala zagrebačku Bibliju 1968. i govorio sam: 'Nabavite si Bibliju', čak sam napravio „indeks“, držao predavanja iz filozofije i teologije, a kardinal Franjo Šeper pitao je moga brata: 'Što je tvoj brat napravio fakultet?' Prije toga nije bilo večernjih misa pa sam ih uveo u svojoj župi. Večernje mise su do tada mogle biti samo uz dozvolu. Za svagdane je trebalo tražiti dozvolu. Imao sam i propovijed svaku večer uz misu. Napisao sam Nove strukture pastve (1968.), prisjećao se o. Bono Z. Šagi od kojeg se doznalo kako je u koncilsko i pokoncilsko vrijeme najveći problem predstavljala liturgijska obnova, no ipak „prvi smo napravili oltar okrenut prema narodu, a bilo je mnogo protivnika“. „Danas se počelo govoriti o sekularizmu. Biskup govori s vrha i to nije dobro. Pravilo našega života mora biti: istina, pravednost i ljubav o čemu govori enciklika *Pacem in terris* (Mir na zemlji), 1963., i tu je sloboda. Umro je Castro, a nitko nije spomenuo Ivana XXIII., kubansku krizu koja je prijetila nuklearnim ratom i kako je Papa pomirio Kubu i Kennedyja... Isus je Petru dao ključeve kraljevstva nebeskog. Ističem plural - ključeve, ne ključ i papa mora znati tražiti i izabrati pravi ključ. Sv. Ivan XXIII. je rekao: 'Najvažniji ključ Drugog vatikanskog koncila je dijalog i taj se ključ nikada ne smije zaboraviti.' Ivan XXIII. je pokazao osuvremenjenje u načinu kako razgovarati. A danas, svi jedni druge optužuju za što je tko kriv. Glavni ključ za otvaranje Crkve je dijalog s drugima. Središnja misao Ivana XXIII. je naći pravi ključ za svako vrijeme. Zato je Drugi vatikanski koncil otvorio Crkvu svijetu koji je bio podijeljen komunizmom, apsolutizmom i liberalnim kapitalizmom", kazao je Šagi te upitan kako vidi ulogu Crkve u društvu odgovorio: „Crkva mora biti aktivna u istini, pravednosti i ljubavi.“

U razgovoru je spomenuto kako su „nade i očekivanja, mladalačka energija, pastoralni zamah, teološki i eklezijalni uvidi otvarani u koncilskome događanju i pokoncilskoj obnovi ostavili trajni pečat ne samo u mladom franjevcu o. Boni već i njegovu rođenom bratu, ujedno i subratu u redovništvu o. dr. Tomislavu Janku Šagi-Buniću“. O. Bono je s motrišta dragocjenog svjedoka kršćanskoga angažmana govorio i o nimalo lakim okolnostima djelovanja Crkve u komunističkoj stvarnosti, ali i o ratnom i poratnom razdoblju stvaranja demokratske Hrvatske. Citiran je ulomak iz knjige *Molitva i misli mira u vrijeme rata*, napisane 1991.: „Prava

molitva uvijek je za sve ljude, uvijek se molimo da Bog milosrdno pogleda i spasi sve ljude, zato molitva nikad nije protiv nekoga, ali upravo je zato protiv zloga duha, protiv svakog zavođenja.“ Istaknuto je kako je „o. Bono i danas zauzet pastoralac, vrijedan posjetitelj KS-ovih Teoloških četvrtaka, kolumnist u Kani te angažiran u društvenim temama i događanjima“ te je susret uz zahvalnost o. Boni za dolazak u Osijek, unatoč vremenosti, Šuljić, praćen dugotrajnim pljeskom, zaključio: „Glas o. Bone katkad je u našoj crkvenoj i društvenoj javnosti zvučao poput glasa koji je upozoravao da valja popravljati putove u pustinji kako bi Gospodin mogao doći. Ako je zbog svojih stavova i pogleda, zbog riječi i gesta gdjekad bio neshvaćen pa čak i prozivan, ako je doživio i odbijanja i ignoranciju, njegovo se djelo ipak duboko urezalo u biće Crkve i društva. To biće bez njegova bi glasa bilo kudikamo siromašnije i nemuštije. Ekumenska povelja koju je dobio na Evandeoskome fakultetu u Osijeku, samo je jedan od pokazatelja da se isplatilo izdržavati na, gdjekad, hladnim vjetrovima. No, tek je s njih pogled dosežao dalje od granica – u glavama, mislima i zadnjim namjerama. On je te granice prelazio dinamizmom evandeoskih istina. Čast mi je da sam smio izreći skroman sud o o. Boni Zvonimiru Šagiju, kršćaninu ekumenskih i dijaloških raspona“, zaključio je Šuljić.

Povijesni kontekst hrvatske inozemne pastve

Znanstveno-stručni skup o 50. obljetnici Ravnateljstva dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu

Zagreb, 25.4.2017. (IKA) – Prvi blok predavanja znanstveno-stručnog skupa o 50. obljetnici Ravnateljstva dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu u Nadbiskupijskom pastoralnom institutu u Zagrebu 25. travnja pristupio je temi u povijesnom kontekstu.

Doc. dr. Mario Bara s Odjela za sociologiju Hrvatskog katoličkog sveučilišta održao je predavanje „Povijesni kontekst hrvatskih migracija“. Predavač je temi pristupio kroz nekoliko okvira - vremenski, prostorni, društveni, pravni i politički. Naglasio je kako se pod pojmom migracija podrazumijeva šire značenje koje obuhvaća migracije hrvatskog stanovništva iz Hrvatske i drugih zemalja u kojima žive Hrvati. Pod pojmom hrvatski iseljenici podrazumijevaju se pak Hrvati koji su imigrirali iz Hrvatske u strane zemlje i njihovi potomci, dok se najširi pojam iseljenništvo i hrvatsko iseljenništvo koristi za stanovništvo koje je uglavnom trajno napustilo postojbinu uglavnom zbog političkih, gospodarskih, psiholoških, vjerskih i ostalih motiva. Podsjetio je kako je Hrvatska tradicionalno prostor značajnih migracijskih tokova, te se u prošlosti i danas smatra dominantno emigracijskom zemljom. Migracijama su Hrvati svojim humanim biološkim, kulturnim potencijalom osiromašavali zemlju podrijetla, ali su u isto vrijeme obogaćivali zemlju koju su naseljavali. U tom kontekstu ukazao je na činjenicu da migracije prati nastajanje katoličkih misija, što svjedočimo i danas na primjeru novoosnovane HKM u Irskoj.

O počecima organizirane pastoralne skrbi među iseljenicima s posebnim osvrtom na djelovanje prvoga ravnatelja dr. Vladimira Vincea govorio je dr. Daniel Patafta, OFM, s Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Podsjetio je kako je šezdesetih godina mnogo radnika otišlo na rad u inozemstvo, tu je bila i politička emigracija koja je od 1945. organizirano djelovala na više kontinenata, a među njima se nalazio i određeni broj svećenika koji su tijekom i nakon 1945. godine napustili domovinu i pastoralno djelovali među hrvatskim iseljenicima. Nakon potpisivanja

„Protokola“ 1966. između SFRJ i Svete Stolice, Crkva u Hrvata pristupa organiziranom djelovanju među iseljeništvom, osobito radnicima na privremenom radu, i djeluje u skladu s apostolskom konstitucijom „Exul Familia“ pape Pija XII. iz 1952. Istaknuo je kako je Vince imenovan za nacionalnog ravnatelja za inozemnu pastvu od strane Svete Stolice 25. lipnja 1966. na prijedlog hrvatskog episkopata. Bogata korespondencija Vincea sa svećenicima koji su djelovali u pastvi svjedoči o njegovu snažnom angažmanu od samog početka djelovanja. Tako je već 1966. imao sastavljen popis od 209 hrvatskih katoličkih svećenika koji su se nalazili u inozemstvu i djelovali među emigracijom. Od samih početaka Vince je obilazio hrvatske katoličke misije u Europi. Prije Božića 1967. obišao je hrvatske župe u Kanadi i SAD-u, a 1968. posjetio je Hrvate u Južnoj Americi, te je na povratku 6. ožujka poginuo u zrakoplovnoj nesreći iznad Antila. Njegova prerana smrt nije mu ostavila mogućnost da ostvari planove, poput osnivanje fonda za stipendiranje naših studenata u inozemstvu i otvaranje bogoslovije za inozemnu pastvu. Patafta je zaključio kako je iz korespondencije vidljivo da je Vince uspio otrgnuti hrvatsko dušobrižništvo iz političkog zagrljaja različitih političkih skupina koje su djelovale među Hrvatima u imigraciji, te je vjersko, odnosno pastoralno poslanje stavio iznad političkog.

„Kardinal Franjo Kuharić i mons. Vladimir Stanković promotori pastoralne skrbi među iseljenicima“ bio je naslov predavanja doc. dr. Tomislava Anića s Odjela za povijest HKS-a. Predavanje je obuhvatilo razdoblje od 1969. do 1999. godine. Predavač je ukazao na političke i ekonomske prilike koje su u bitnom odredile migracijske procese, a koje su za posljedicu imale povećane aktivnosti hrvatskog svećenstva u pastoralnoj djelatnosti, kao i narodnom prosvjećivanju hrvatskih iseljenika. Govoreći o važnosti koju su imali katolički centri, misije i župe Anić je podsjetio na riječi don Živka Kustića u Glasu Koncila 1990. kako „je svaki takav centar postao živi kutak hrvatske domovine“.

U vrijeme borbe za slobodnu i neovisnu državu, upravo je iseljena Hrvatska preko inozemne pastve bila nemjerljiv izvor ne samo duhovne pomoći, već i materijalne. Anić je spomenuo i kako se u prvim godinama državnosti devedesetih godina prošloga stoljeća uobičajilo da hrvatski veleposlanici i konzuli prije odlaska u službu odlaze kod mons. Stankovića kako bi dobili kvalitetne informacije o zemljama u koje odlaze, ali isto tako i o iseljenicima u tim zemljama što im je bilo od velike pomoći u organizaciji posla. Na kraju mandata mons. Stankovića u Hrvatskoj inozemnoj pastvi postojalo je 192 župe i misije u kojima je djelovalo 252 svećenika, a zajedno sa suradnicima broj djelatnika inozemne pastve iznosio je 542 osobe.

Predsjednik Vijeća HBK i BK BiH za hrvatsku inozemnu pastvu pomoćni vrhbosanski biskup dr. Pero Sudar održao je predavanje „Osnivanje i djelovanje Vijeća za hrvatsku inozemnu pastvu“. Biskup je naglasio kako je osnivanje i djelovanje Vijeća izraz i potvrda svijesti domovinske Crkve da Hrvati katolici, premda već generacijama žive kao punopravni članovi mjesnih Crkava zemalja u kojima žive, ne prestaju biti pastoralna briga i Crkve u Domovini. K tomu, važna je i činjenica da privrženost Hrvata katolika hrvatskim misijama i župama u svijetu i plodno djelovanje tih misija potvrđuje potrebu i opravdanost postojanja i djelovanja Vijeća. Biskup je također naglasio kako iz toga proizlazi da su Vijeće i Hrvatska inozemna pastva plodno i dragocjeno svjedočanstvo zajedništva, po svim šavovima, podijeljenoga narodnoga bića. Rad Vijeća mora biti potpora misionarima u inozemnoj pastvi, stoga „rad Vijeća nije i ne može se nazvati samo savjetodavnim, nego je on više

posrednički. Posredničku ulogu vrši prvenstveno između domovinske Crkve i samih svećenika i pastoralnih djelatnika u hrvatskim katoličkim misijama i župama u inozemstvu. Naime, sjednice Vijeća su mjesto i prilika gdje delegati, a preko njih svi djelatnici u Hrvatskoj inozemnoj pastvi, mogu iznositi svoje prijedloge biskupima kao predstavnicima domovinske Crkve, istaknuo je biskup Sudar.

Dušobrižništvo za Hrvate na drugim kontinentima

Znanstveno-stručni skup o 50. o obljetnici Ravnateljstva dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu

Zagreb, 25.4.2017. (IKA) – U popodnevnom dijelu prvoga dana znanstveno-stručnog skupa o 50. o obljetnici Ravnateljstva dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu u Nadbiskupijskom pastoralnom institutu u Zagrebu u utorak 25. travnja dat je osvrt na dušobrižništvo za Hrvate po regijama.

O dušobrižništvu među hrvatskim iseljenicima u SAD-u govorio je dr. doc Mate Bižaca. Uvodno je prisutne upoznao s genezom i povijesnim pregledom iseljavanja Hrvata iz Hrvatske i BiH u SAD. Nadalje se osvrnuo na duhovnu skrb, te je naglasio kako su migracije uvijek bile višeslojni izazov kako za Crkvu podrijetla iseljenika, tako i za Crkvu njihova useljenja. Takva složena uvjetovanost migriranja u najveću zemlju migranata zacijelo daje i specifični pečat dušobrižništvu hrvatskih useljenika u SAD. Pojasnio je i razlozost eklezio-juridičkog okvira hrvatske iseljeničke pastve u SAD-u te ukazao na mnogostruku pastoralnu kulturnu i karitativnu skrb za hrvatske iseljenike. Govoreći o smjernicama za budućnost pastve među hrvatskim iseljenicima u SAD-u istaknuo je kako se govori o broju od 800.000 Hrvata, od kojih polovica živi na prostoru gdje su nekad postojale hrvatske misije i župe, a danas su u okviru mjesnih crkvenih struktura. Od druge polovice samo 25% dobro govori hrvatski jezik i dolazi na hrvatske mise. Stoga je uveden vjeronauk na engleskom jeziku i dvojezične mise. „Ravnateljstvo mora slati u SAD mlađe svećenike koji izvrsno poznaju engleski jezik, bez toga će se malo postići u pastvi“, upozorio je Bižaca.

O dušobrižništvu u Kanadi govorio je delegat HIP-a za Kanadu mons. Ivan Vukšić. Predstavljajući kronologiju hrvatskog useljavanja u tu zemlju, istaknuo je kako su pokušaji za osnivanje hrvatskih župa između dva rata bili neuspješni, pa je 19 župa osnovano nakon II. svjetskog rata. U međuvremenu su dvije dokinute. Danas u 17 hrvatskih župa djeluje 20 svećenika i 17 hrvatskih redovnica. Pretpostavlja se da danas u Kanadi živi oko 200.000 Hrvata. Sav duhovni, kulturni i sportski život odvija se u župama. Tako pri svakoj hrvatskoj župi djeluje Hrvatska škola i barem jedna folklorna skupina. Važno je naglasiti da kanadska država plaća hrvatske učitelje i daje školske prostorije gdje se uči hrvatski jezik povijest i kultura.

Delegat HIP-a za Južnu Ameriku mons. Drago Balvanović naglasio je kako tamo postoje samo dva hrvatska katolička centra - u Argentini „Sv. Nikola Tavelić“ i u Peruu hrvatska vikarija „Sv. Leopold Mandić“. Ostale države J. Amerike imaju povremeni kontakt s hrvatskim misionarima iz te dvije zemlje. U pastoralno djelovanje uključene su i redovnice kćeri milosrđa, milosrdnice i karmelićanke.

Mons. Balvanović rekao je da bi radi boljeg pastoralnog djelovanja bilo nužno poslati svećenika i u druge latinoameričke zemlje u kojima žive Hrvati. K tomu bi trebalo pozvati svećenike koji rade kao misionari u zemljama Južne Amerike a nisu uključeni u inozemnu pastvu da u skladu sa svojim mogućnostima pomognu u pastoralu Hrvata koji tamo žive, kako ne bi izgubili vezu s

Domovinom i sa svojim katoličkim korijenima.

O jedinoj hrvatskoj katoličkoj misiji na Afričkom kontinentu, onoj u Johannesburgu, govorio je fra Ivica Strčić. Povijest Hrvata na jugu Afrike seže sve do 18. st. kada se u dokumentima spominje prvi Hrvat koji je stigao iz Boke kotorske. Danas se procjenjuje da u Južnoj Africi živi oko 4000 Hrvata. HKM sv. Jeronima osnovana je 29. ožujka 1969. dolaskom prvoga hrvatskog svećenika fra Ive Perovića. Južnoafrički Hrvati su uz pomoć njemačke Crkve 1993. izgradili vlastitu crkvu koju je posvetio sluga Božji kardinal Franjo Kuharić. Svećenik redovito posjećuje i vjernike u Pretoriji i Vanderbijlparku, a povremeno se hrvatski vjernici okupljaju u Durbanu i Cape Townu. K tomu, hrvatski svećenik iz HKM u Johannesburgu posjećuje i malobrojne Hrvate subsaharske Afrike u Zambiji, Bocvani, Namibiji, Mozambiku.

Prof. dr. Pavo Jurišić s Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Sarajevu predstavio je pastoralni rad dijecezanskog klera među Hrvatima u Australiji. Uvodno je spomenuo kako je prije dvije godine priredio knjigu o pastoralnoj skrbi za Hrvate u Melbourneu, vezano uz djelovanje svećenika Vrhbosanske nadbiskupije. K tomu, rad dijecezanskog klera pokriva australske države Viktoriju, Tasmaniju Južnu i Zapadnu Australiju. Podsjetio je kako je manji dio Hrvata došao u Viktoriju prije II. svjetskog rata, dok su velikim dijelom stizali nakon rata. Hrvatski katolici dugo vremena nisu imali svojega svećenika i pastoralne skrbi na hrvatskom jeziku, i snalazili su se na razne načine. U Melbourneu je djelovala pastoralna skrb za Slovence, pa su Hrvati i tamo odlazili. Poseban blagoslov za tu zajednicu značio je dolazak svećenika Josipa Kasića koji je također bio izbjeglica, a u Australiju je stigao u svibnju 1960. godine. „Poduzetan kakav je bio, brzo je počeo organizirati hrvatsku zajednicu i stvarati uvjete gdje će se zajednica okupljati, gdje će moći obavljati pastoralnu skrb i pružati socijalnu pomoć. Tako je već za godinu dana otvorio prvi hrvatski katolički centar i crkvu koja je stavljena pod zaštitu blaženika, a kasnije sveca Nikole Tavelića. Pokrenuo je i školu hrvatskoga jezika i hrvatske povijesti. Govoreći o današnjem stanju, Jurišić je ocijenio da je „možda rad danas izazovniji nego prije, jer nove generacije koje stasaju imaju svijest o svojoj hrvatskoj pripadnosti, ali su podložni svim izazovima ovoga vremena“. Dodao je da oko 10% Hrvata dolazi na misu i prima sakramente. No, pomaka ima, npr. formiraju se molitvene zajednice.

O pastoralu u Australiji koji pokrivaju hrvatski franjevci govorio je dr. Ivan Hrštic s Instituta društvenih znanosti Ivo Pilar koji je predavanje pripremio s prof. dr. Vesnom Drapač sa Sveučilišta u Adeleide. Spomenuo je kako je fra Roko Romac 1955. bio prvi svećenik koji je tamo stigao, a danas djeluje sedam hrvatskih katoličkih župa i centara koje vode članovi Franjevačke provincije Bosne Srebrene i Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda. Prisutnost hrvatskih franjevaca u pastoralnoj skrbi od početka do danas, autori su podijeli na etape: vrijeme sumnji (razdoblje 50-ih, 60-ih i 70-ih godina), vrijeme afirmacije (od 1980.), vrijeme ratifikacije (1990-te) i vrijeme nesigurne perspektive (2000-te). Hrštic je naglasio kako je u razdoblju do 1990. Crkva kao jedna od dominantnih društvenih i kulturnih institucija omogućila Hrvatima u Australiji istovremeno kanal za borbu za priznanjem posebnosti hrvatskog nacionalnog identiteta, ali i pospjela integraciju u multikulturno australsko društvo. Hrvatski katolički centri kroz to su vrijeme izrasli u središta duhovnoga, društvenog, obrazovnog i kulturnog života iseljenika.

Filmska akademija: HRT u čuvanju identiteta Hrvata katolika u dijaspori

Održana u Nadbiskupijskom pastoralnom institutu u Zagrebu na kraju prvoga dana znanstveno-stručnog skupa o 50. obljetnici Ravnateljstva dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu

Zagreb, 25.4.2017. (IKA) – Na kraju prvoga dana znanstveno-stručnog skupa o 50. o obljetnici Ravnateljstva dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu u Nadbiskupijskom pastoralnom institutu u Zagrebu 25. travnja bilo je riječi o doprinosu HRT-a u čuvanju identiteta Hrvata katolika u dijaspori.

U programu su sudjelovali izv. prof. dr. Božo Skoko s Fakulteta političkih znanosti Sveučilišta u Zagrebu i novinar i urednik pri HRT-u Zvonko Božinović.

Uvodno je Skoko istaknuo kako je „medijsko praćenje života i rada naših iseljenika u svijetu, posebice djelovanja hrvatskih katoličkih misija koje imaju posebnu ulogu u očuvanju i promicanju hrvatskoga identiteta, iznimno važno iz nekoliko aspekata. Ponajprije, mediji nam približavaju tamošnje hrvatske zajednice, njihove tegobe i nade, njihove doprinose staroj i novoj domovini, te ostvarenja na kulturnom, prosvjetnom i duhovnom području.

S druge strane, mediji razbijaju nagomilane stereotype, a moramo priznati da je previše stereotipa u odnosu domovine prema dijaspori. Pomažu nam da se bolje upoznamo, da se upoznamo kao isti dijelovi hrvatskoga bića. Na kraju, zahvaljujući medijima mi upoznajemo potpuno nepoznate ili manje poznate krajeve, tamošnje običaje, načine života i susrete kultura, a znamo da nema meridijana i paralele na kojima nisu nastanjeni Hrvati i njihovi potomci. Znamo da su Hrvatska i BiH uistinu iseljeničke zemlje, pa naši sunarodnjaci naseljavaju i najudaljenije države svijeta.

Stoga je zadaća Katoličke Crkve pratiti ih i pomagati, a obveza je HRT-a kao javnog servisa koji bi trebao služiti svima nama izvještavati o njihovom životu i nastojanjima s jedne strane, a s druge strane informirati ih sa zbivanjima u domovini, te raditi na međusobnom povezivanju i umrežavanju". U tom je vidu samu tematiku kroz razgovor sa Skokom približio Zvonko Božinović. Dao je neke tehničke informacije o načinu odabira teme, organizaciji i samom snimanju, koje se često zbog velikih troškova svodi na samo dvije osobe u ekipi.

„Filmska akademija" predstavila je pet isječaka iz različitih emisija koje prate i govore o djelovanju hrvatskih katoličkih zajednica u svijetu. Prisutni su tako imali prilike vidjeti insert iz dokumentarnog filma „Čovjek pod zemljom" (2004.) o hrvatskim kopačima opala u gradu Coober Pedy u australskoj pustinji. Prikazan je i prilog HRT-a o obilježavanju 100. obljetnice hrvatske župe sv. Ćirila i Metoda i sv. Rafaela u New Yorku. Također prikazan je isječak iz dokumentarnog filma „Hrvati u Južnoj Africi" o jedinoj hrvatskoj crkvi na Afričkom kontinentu (1997.). Četvrti prilog bio je vezan uz Južnu Ameriku, točnije Hrvatsko katoličko središte „Sv. Nikole Tavelića" u Buenos Airesu gdje je sugovornik bio voditelj središta i delegat za Argentinu Franjevačke provincije sv. Jeronima u Dalmaciji i Istri fra Josip Peranić. Posljednji prikazani prilog bio je vezan uz podizanje spomen-obilježja bl. kardinalu Alojziju Stepincu u Muenchenu (2005.).

Velika devetnica euharistijskih klanjanja za domovinu

Dubrovnik, 26.4.2017. (IKA) - Pod geslom „Pokloni se Kristu da Domovina bude Kristova!“ svake srijede, od 1. ožujka do 26. travnja, u dubrovačkoj crkvi Sv. Josipa održana je devetnica euharistijskih klanjanja za domovinu u organizaciji Karmela Božjeg Milosrđa, pustinjačko-misionarske zajednice braće i sestara Milosrdnog Isusa i Blažene Djevice Marije od Gore Karmela, s Koločepa. Tijekom devetnice zajednički se u večernjim satima klanjalo pred Presvetim Oltarskim Sakramentom u molitvi i pjesmi, nakon čega je klanjanje nastavljano u tišini i molitvi do ranih jutarnjih sati.

Organizatori navode kako su već na prvom susretu mogli svjedočiti o potrebi molitve jer je crkva bila ispunjena mladima i odraslima iz raznih župa, koji su ustrajno dolazili i molili svake srijede. Ali, i kako je devetnica duhovne obnove za domovinu pokrenuta na temelju pitanja koja se bude pri pogledu na svakodnevnicu života u našim obiteljima, društvu, gradu, političkoj sceni, ali i pri pogledu na naše duhovno stanje. „Ova inicijativa ciljanog, predanog i produženog klanjanja i poticanja klanjanja živomu Bogu za obnovu Domovine očitovala je potrebu za nastavljanim i širenjem molitve za Hrvatsku. Tijekom njezina odvijanja stizali su poticaji za umrežavanje molitvenih nastojanja radi rasta u zajedništvu i djelotvornijeg postizanja uslišanja, zbog čega se nadamo novom proljeću molitve za obnovu i procvat domovine Hrvatske“, poručili su iz Karmela Božjeg Milosrđa.

Dušobrižništvo za Hrvate u europskim zemljama

Znanstveno-stručni skup o 50. obljetnici Ravnateljstva dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu

Zagreb, 26.4.2017. (IKA) – U nastavku rada znanstveno-stručnog skupa o 50. obljetnici Ravnateljstva dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu u Nadbiskupijskome pastoralnom institutu u Zagrebu 26. travnja dat je osvrt na dušobrižništvo za Hrvate u europskim zemljama.

Delegat HIP-a za Skandinaviju mons. Stjepan Biletić uputio je na povijesne datosti u skandinavskim zemljama s obzirom na dugu protestantsku tradiciju. Prve značajne migracije Hrvata na područje Skandinavije odvijaju se u pedesetim godinama protekloga stoljeća. Pretpostavlja se da danas na području Skandinavije ima više desetaka tisuća Hrvata, a samo u Švedskoj živi ih oko 30.000.

U Švedskoj djeluju četiri HKM, od kojih su tri osnovane prije više od četrdeset godina, a jedna prije 19 godina. Jedna HKM djeluje i u Norveškoj. Mons. Biletić napomenuo je kako Katolička Crkva u Švedskoj rado prima svećenike iz Hrvatske, financijski ih podupire i suradnja je vrlo kvalitetna.

O dušobrižništvu među hrvatskim iseljenicima u Njemačkoj govorio je urednik mjesečnika „Živa zajednica“ dr. Adolf Polegubić. Uvodno je istaknuo kako prema podacima HKM u Njemačkoj za 2001. godinu Hrvata je bilo 308.337, dok se podaci njemačkih (nad)biskupija neznatno razlikuju, navode 306.816 hrvatskih katolika. No, danas se može pretpostaviti da je u Njemačkoj između 350.000 i 400.000 Hrvata, a spominje se i broj od oko 500.000 Hrvata.

U prvom dijelu predavanja dr. Polegubić dao je osvrt na početke pastoralne skrbi te naglasio da se inozemna pastva prema Apostolskoj konstituciji počinje organizirati 1952. godine. Danas u Njemačkoj djeluje 96 HKM i HKZ podijeljenih u šest pastoralnih područja: Bavarsko pastoralno područje (11), Baden-Wuerttemberg I. (43), Baden-Wuerttemberg II. (5), Rajnsko-majnsko pastoralno područje (13 HKM i 2 župe), Sjeverna Rajna i Vestfalija (17) i

Sjeverno pastoralno područje (7). U Njemačkoj djeluje 89 svećenika, 4 stalnih đakona, te 50 pastoralnih suradnika i suradnica, od toga 22 redovnice, 15 laika i 13 laikinja, te 42 tajnice i dvojica tajnika.

Zadaća je hrvatske pastve u Njemačkoj dijeliti izazove Crkve u Njemačkoj, te zajedno s njom tražiti i otkrivati svoje mjesto i ulogu u procesima koji su u tijeku. Od hrvatskih svećenika očekuje se da budu na usluzi i domaćim župama i vjernicima. Dr. Polegubić se osvrnuo i na novi hrvatski iseljenički val te je naglasio kako je on izazov kako za njemačku državu i Katoličku Crkvu i Njemačkoj, tako i za tamošnje hrvatsko dušobrižništvo, te se „traže ne baš laki putovi kako na sve to odgovoriti na učinkovit način“. Hrvatskoj pastvi valja djelovati u novim okolnostima, nikad ne zaboravljajući svoj osnovni postulat, a to je duhovno i opće dobro Hrvata u Njemačkoj, a istodobno ostajući otvoreni za druge i drugačije.

U nastavku predavanja kratko je predstavio aktivnosti koje se provode poglavito u organizaciji Hrvatskoga dušobrižničkog ureda u Njemačkoj, te je u završnom dijelu govorio o perspektivi dušobrižništva među Hrvatima u Njemačkoj.

O dušobrižništvu u Švicarskoj govorio je voditelj HKM St. Gallen fra Mičo Pinjuh. Donoseći neke povijesne datosti, istaknuo je kako se ove godine slavi 50 godina od utemeljenja HKM za Švicarsku, kako se tada zvala, te ujedno 50 godina hodočašća Gospi u Einsiedeln. Istaknuo je kako je duhovna skrb za Hrvate u Švicarskoj započela 1953. dolaskom fra Lucijana Kordića, hercegovačkog franjevca, na liječenje. Godina 1967. smatra se službenim početkom, jer je tada ravnatelj HIP dr. Vince na prijedlog Hercegovačke franjevačke provincije dekretom potvrdio fra Ljubu Krasića, koji je započeo pastoralnu skrb 1. srpnja 1967.

U tom kontekstu spomenuo je kako se Hercegovačka franjevačka provincija obvezala da će i ubuduće sukladno porastu i potrebama hrvatskih katolika u toj zemlji osiguravati dodatne svećenike svoje zajednice za službu u toj zemlji, što izvršava do današnjih dana, pa stoga tamo ne djeluje drugi dijecezanski ili redovnički kler. Predstavljajući današnje stanje, istaknuo je kako u Švicarskoj djeluje 12 katoličkih misija o kojima skrbi 15 hercegovačkih franjevača. HKM uz svoje aktivnosti, imaju i zajedničko i to dvodnevno svehrvatsko hodočašće Gospi u Einsiedeln, „Rumen list“ molitveno-pokorničko okupljanje hrvatske katoličke mladeži pod okriljem Gospe u Einsiedelnu te „CroMin“ susret hrvatskih ministranata i malih misijskih zborova.

K tomu se objavljuje i zajedničko glasilo hrvatskih katoličkih misija u Švicarskoj „MOVIS“. O. Pinjuh iznio je i nekoliko zanimljivih brojčanih podataka: 45 hrvatskih misionara, članova Hercegovačke franjevačke provincije, tijekom pet desetljeća ugradili su 603 godine svoga svećeničkog rada u pastoralnu skrb u Švicarskoj. Tome broju valja dodati 280 godina stručnog, marljivog i samozatajnog pastoralno-katehetskog rada tridesetak misijskih suradnica.

Delegat HIP-a za Zapadnu Europu i voditelj HKM u Nici vlč. Stjepan Čukman na početku izlaganja predstavio je statistiku po zemljama, a potom je predstavio pojedine HKM. U Parizu djeluje najveća HKM u Zapadnoj Europi, osnovana dekretom Pariške nadbiskupije 18. prosinca 1953. Naglasio je kako je HKM uz pomoć nadbiskupije sagradila vlastitu crkvu Sv. Ćirila i Metoda, te pastoralni centar. Upozorio je i na probleme vezane uz to, zbog želje pariške župe koja u neposrednoj blizini ima crkvu u ruševnom stanju, te spor traje. U Nici je HKM osnovana 1970., a vjernici te malobrojne zajednice okupljaju se na misnim slavljinama u salezijanskoj crkvi. Ta je crkva jednom godišnje

dupkom ispunjena Hrvatima, jer na povratku s vojnoga hodočašća u Lurd tamo misu imaju hrvatski hodočasnici. U Lyonu je djelovala velika HKM od 1970. do 2014., no danas je vidljiva želja za povratak hrvatskog svećenika koji bi bio na raspolaganju i francuskim vjernicima.

Vlč. Čukman spomenuo je i Italiju, te je naglasio kako tamo nema organiziranog dušobrižništva za Hrvate, premda je Rim bio prvo mjesto HIP, jer je Papinski hrvatski zavod sv. Jeronima bio polazište za naše iseljenike. U Bruxellesu je HKM osnovana 1972., danas Hrvati slave mise u Bruxellesu i Antwerpenu, a crkve i prostor za rad iznajmljuju. U Luxembourgu HKM je osnovana 1977. U Rotterdamu HKM je osnovana 1971., a od 2010. to je personalna župa koja pripada nadbiskupiji u Rotterdamu, premda pastoralno skrbi za Hrvate i u cijeloj Nizozemskoj. Njezina budućnost je tako ista kao i u svih drugih tamošnjih župa, koje su obvezne same se uzdržavati. HKM u Londonu djeluje od 1969., a najmlađa je HKM osnovana protekle godine u Dublinu.

Dušobrižništvo za Hrvate u Austriji predstavio je fra Željko Baković iz HKM Beč, koji je pročitao tekst koji je pripremio delegat HIP-a za Austriju fra Ilija Mijatović. Na početku je istaknuto kako je nakon II. svjetskog rata dušobrižnička skrb uglavnom bila vezana uz ratne izbjeglice i brojne logore u kojima su oni bili smješteni. Djelovalo je desetak svećenika, a na osobit način valja istaknuti vlč. Vilima Cecelju i fra Mirka Čovića. Kao službeni početak dušobrižništva za Hrvate u Austriji uzima se 1. ožujak 1948. kada je Salzburška nadbiskupija dekretom dušobrižnikom imenovala vlč. Juru Vrdoljaka. No, pravi početak HKM diljem Austrije počinje početkom 60-tih godina dolaskom ekonomske migracije.

Danas na području Austrije djeluje šest personalnih župa (Beč, Feldkirch, Graz, Innsbruck, Linz, Salzburg), te dvije HKM u rangu samostalnih kapelanija (Klagenfurt, St. Poelten). K tomu se misna slavlja, susreti i okupljanja održavaju i u pedeset filijala. Njih šest ima status personalnih župa. U dušobrižništvu djeluje 14 svećenika, od kojih su dva biskupska i 12 franjevac, jedan trajni đakon, četiri redovnice te četiri pastoralna suradnika. Govoreći o budućnosti, Baković je naglasio važnim i dalje slati hrvatske svećenike i redovnice u Austriju. Kao prednost budućnosti HKM u toj zemlji naglasio je blizinu Austrije i Hrvatske i BiH. Naglasio je i kako HKM Beč ima i zvanja, jednog franjevca i tri redovnice.

O dušobrižništvu u Sloveniji govorio je delegat HIP-a fra Marko Prpa koji u Ljubljani djeluje od 1986. godine. Hrvatski katolici u Sloveniji se okupljaju u četiri zajednice: Ljubljani, Mariboru, Novom Mestu i Portorožu. Prpa je istaknuo kako ni jedna od tih zajednica nema vlastite prostorije, niti su u crkvenom i civilno-pravnom pogledu ustrojene. U Ljubljani se vjernici okupljaju u franjevačkoj crkvi, a tamošnji franjevački samostan daje bez naknade i prostor za pouku, te smještaj svećenika. Na nedjeljnim misama okuplja se stotinjak vjernika.

U Mariboru na misnim slavljinama sudjeluje nekoliko desetaka vjernika, a skrb vode svećenici Varaždinske biskupije dr. Krunoslav Novak i dr. Ivan Dodlek, kojima troškove puta snosi biskupija. U Novom Mestu pastoralnu skrb vodi don Ivan Matijević, SDB, a u Portorožu trenutačno nema svećenika. Prpa je istaknuo i godišnje događanje „Božićni dani“, te je dobar dio izlaganja posvetio predstavljanju niza problema na koje nailazi, kako bi se shvatilo kontekst složenosti situacije.

U završnom dijelu osvrta na djelovanje HKM u Zapadnoj Europi, predstavljena je uloga društvenih mreža u pastoralu iseljenika. Iskustvo na tom području predstavili su voditelj HKM London fra Ljubomir Šimunović i Sandro Baričević,

međunarodni stručnjak za odnose s javnošću. Riječ je o strukturiranoj evaluaciji konkretne trogodišnje komunikacijske strategije HKM. U izradi komunikacijske strategije, kao i u samoj evaluaciji korišteno je više kvalitativnih i kvantitativnih metoda, uključujući dubinske intervjuje, fokus skupine, upitnike, analizu sadržaja, te kvantitativno praćenje društvenih mreža. U prezentaciji je posebna pozornost dana evaluaciji učinka korištenja svjesnosti o aktivnostima i porukama HKM u Londonu, otkrivanju važnosti izravnog susreta, promjene u angažmanu vjernika u potpori i radu same misije, te na ukupno operativno i pastoralno djelovanje HKM London.

Potaknut pozitivnim iskustvom, Šimunović je pokrenuo Facebook stranicu „Hrvati katolici u Irskoj“, koja je pridonijela ne samo okupljanju Hrvata katolika i formiranju tamošnje misije, već je postala i jedna od referentnih točaka za sve brojniju hrvatsku zajednicu, kao i za sve one koji se u posljednje vrijeme spremaju iseliti u tu zemlju.

U jutarnjem dijelu drugoga dana skupa sudionicima se pridružio i banjolučki biskup Franjo Komarica, zahvalivši svima za zauzimanje za dušobrižništvo Hrvata u tuđini, kojima naviještaju vjeru u uskrsloga Krista. „Neka vas dobri Bog i dalje podrži u svetoj službi u koju vas je pozvao“, rekao je biskup Komarica.

„Teološko-pastoralni izazovi kao zalag budućnosti“

Posljednji blok predavanja Znanstveno-stručnog skupa o 50. obljetnici Ravnateljstva dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu

Zagreb, 26.4.2017. (IKA) – Posljednji blok predavanja radnoga dijela Znanstveno-stručnog skupa o 50. obljetnici Ravnateljstva dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu u srijedu 26. travnja u Nadbiskupijskome pastoralnom institutu u Zagrebu bio je naslovljen „Teološko-pastoralni izazovi kao zalag budućnosti“.

Prvo predavanje „Identitet u kontekstu iseljništva“ održao je rektor Hrvatskoga katoličkog sveučilišta prof. dr. Željko Tanjić. Polazeći od činjenice da identitet danas nije lako definirati, istaknuo je kako je k tomu i sam identitet u krizi i to ne samo osobni, nacionalni, nego i europski identitet društva, identitet Crkve. Podsjetio je kako se pitanje identiteta pojavljuje u razdoblju moderniteta, te je ustvrdio da se „svi možemo složiti s time da je danas teško identificirati identitet, ali također ima tvrdnja koju moramo imati na umu. Iako se o identitetu danas govori mnogo više nego prije, postavlja se pitanje ne radi li se kod toga pojma o otkrivanju nečega tek 'post factum', tj. kada nestane, propadne, ili se razbije na komadiće. Naime, pitanje o identitetu postavilo se u trenutku percepcije promjene koja je dovela do nestanka poznatog, sigurnog svijeta, načina razmišljanja i življenja. Dakle, kad se mi pitamo o identitetu na osobnoj razini? U onom trenutku kada postanemo nesigurni u vlastiti identitet, prije toga se ne pitamo“. U tom kontekstu upozorio je „kako u odnosu na naše iseljništvo, tj. na propitkivanje identiteta Hrvata katolika, ne treba gledati kao nešto negativno, nego kao pozitivni izazov. To znači da se netko tko se našao u novoj životnoj sredini, novim okolnostima, možda u drugoj ili trećoj generaciji propitkuje tko je on. Njegova potraga za identitetom pozitivan je znak. Ne treba na to gledati kao znak potpune nesigurnosti ili izgubljenosti, nego kao znak traženja ne samo vlastitih korijena, nego i smještanja vlastitih osobnosti, životnih ideja, horizonata u kontekst“.

Govoreći o očuvanju identiteta istaknuo je da ne postoji isti model, te smatra kako je to za Ravnateljstvo izazov, kako čuvati sve te modele, kako ih međusobno obogaćivati, kako

unositi nove elemente, a da opet to ne bude nametnuto. Podsjetio je kako u pitanju procesa identiteta danas imamo tri temeljne odrednice - univerzalističku, komunitarnu i postmodernu. Univerzalistička ističe razlike te ih stalno potiče uz isto vrijeme širenje općih vrijednosti, to je ono što nazivamo globalizam. No, mislim da je put komunitarni pristup, gdje je naglasak na vrijednostima manjih izvornih kultura koje podupiru različitost kao način rješavanja problema na temelju snažnih identitetskih odrednica. Postmoderni pristup nam nije zanimljiv, jer on smatra da identitet ne treba njegovati. Mislim da se naše zajednice smještaju u ovaj drugi i da one pokušavaju u velikom globalnom svijetu oblikovati različite identitete na temelju određenih temeljnih postavki u kojima čovjek neće biti izgubljen, u kojima će znati nešto o pripadnosti hrvatskom narodu i kulturi, a prije svega katoličkoj vjeri, i s druge strane, svijest da živi u potpuno jednom drugom i drukčijem svijetu. Identitet, pa i naših iseljenika, pravi je duhovni zadatak za sve nas, posebice u društvu koje je obilježeno nesigurnošću. Potraga za identitetom može biti temeljni zadatak koji uči ljude odgovornosti, važnosti dobrog izbora, poznavanju vlastitih korijena, poznavanju različitosti vlastitih identiteta. U kontekstu iseljavanja to je pitanje potrage za vlastitim korijenima ali i želje da se u jedan jedinstveni i harmonični odnos dovedu različite pripadnosti, zaključio je dr. Tanjić.

Osvrt na „Novi val iseljavanja iz Republike Hrvatske“ dala je doc. dr. Rebeka Mesarić Žabčić, viša znanstvena savjetnica Instituta za migracije i narodnosti. Uvodno ukazujući na različita razdoblja intenzivnijeg iseljavanja hrvatskoga stanovništva od polovice 19. stoljeća, posebno se usredotočila na posljednji val nakon ulaska Hrvatske u Europsku uniju 1. srpnja 2013. Od tada se taj novi emigracijski val kreće upravo prema zemljama članicama EU. Nekadašnja stara emigracijska odredišta u Europi za hrvatske građane, poput Njemačke, Austrije i Švicarske i dalje su popularna odredišta za iseljavanje, dok je nova sve popularnija destinacija za hrvatske građane Irska. Istaknula je širinu i dalekosežnost novoga vala iseljavanja iz Hrvatske, što je vrlo zabrinjavajuća činjenica za hrvatsko društvo, pogotovo ako uz iseljavanje spomenemo isto tako zabrinjavajuće negativne demografske trendove u zemlji koji se već sada posljedično uočavaju u hrvatskome društvu, poput manjka radne snage u pojedinim djelatnostima na tržištu rada. Kao znanstvenica koja se bavi problematikom migracija, upozorila je i na poteškoće na koje nailaze stručnjaci. Naime, u prikupljanju podataka, vanjska migracija u Hrvatskoj prati se od 1971. No, svake sljedeće popisne godine postojala je druga metodologija. K tomu, Hrvatska nema Registar stanovništva poput većine susjednih zemalja. „Tako o iseljenim građanima iz Hrvatske postoje mnogi dugogodišnji metodološki problemi, neprecizne i neujednačene baze statistika i nepotpuni podaci, stoga ih sa sigurnošću ne možemo ozbiljnije tumačiti, već samo baratati procjenama“.

Hrvatska je tradicionalno iseljenička zemlja i taj trend iseljavanja je stalno prisutan kroz razna povijesna razdoblja, a na to je utjecao čitav niz čimbenika. Prije svega je nezaposlenost, nepovoljna gospodarska situacija, nemogućnost pronalaska posla u struci, nemogućnost napredovanja, nemogućnost rješavanja stambenog pitanja, dok s druge strane postoje zemlje koje upravo vabe i privlače i nude sve što se tiče tog zadovoljavajućeg životnog standarda, rekla je. No, podsjetila je i kako je odljev mozгова pojava je za koju možemo reći da je oduvijek prisutna, jer najobrazovaniji, najambiciozniji u onom pozitivnom smislu uvijek će tražiti priliku za napredovanje i

usavršavanje. U nastavku predavanja prikazala je više statističkih podataka, iz kojih je vidljivo da u novom valu odlaze cijele obitelji, a posebno je upozorila na činjenicu da iseljava radno sposobno stanovništvo, tj. ono od 20 do 64 godine starosti.

Posljednje predavanje „Opravdanost i smisao hrvatske inozemne pastve u budućnosti“ održao je prof. dr. Pero Aračić s Katoličkoga bogoslovnog fakulteta u Đakovu, i sam svojevremeno ravnatelj HIP-a (1999.-2002.). Predavanje je počeo s nekoliko statističkih podataka vezanih uz iseljavanje posljednje godine, te je postavio pitanje: „Ukoliko je iseljeno 53.000 stanovnika, koliko smo svećenika i drugih pastoralnih suradnika poslali u misije?“ Nadalje se osvrnuo na sam kontekst migracija koje su zahvatile europske zemlje tijekom posljednjih migracijskih valova s Istoka. Osvrnuo se i na sam europski identitet koji je Europa desetljećima uništavala, a svoje vrijednosti prela je u kozmopolitizam. U tom kontekstu Europa u svoj ustav nije stavila kršćanske korijene, pa tako u njoj nema više svetoga, nema više vrijednosti. U drugom dijelu predavanja Aračić se osvrnuo na dokidanje dosadašnjih vatikanskih struktura za pastoral migranata. Podsjetio je kako dekretom pape Franje od 1. siječnja 2017. postoji Dikasterij u službi cjelovitog ljudskog razvoja, a to tijelo obuhvaća migracije, potrebne, bolesne, društveno isključene, žrtve ratnih sukoba i prirodnih katastrofa, zatvorenike, bez posla, i žrtve svakog oblika ropstva i torture. Time su dokinuta četiri pontifikalna tijela, a među njima i onaj za migrante. U novom dikasteriju je i sekcija koja će posebnu brigu imati izbjeglice i migrante, a na čelu te sekcije privremeno stoji papa Franjo.

U trećem dijelu dr. Aračić iznio je niz pitanja koja pozivaju na žurno promišljanje budućnosti hrvatske inozemne pastve. Pozivajući se na Dokument Erga Migrantes Caritas Christi (2004.) podsjetio je kako isti naglašava potrebu da „na višoj razini zemalja koje dobivaju i onih iz kojih dolaze migranti budu stručnjaci za taj fenomen. Nadalje, da djelatnici koji su sami došli pratiti grupe istih naroda i vjera moraju steći potrebna znanja o onima gdje dolaze, a to pretpostavlja poznavanje jezika i kulture zemlje primateljice“. Isti dokument naglašava i zadaće koje stoje pred pastoralnim djelatnicima u skrbi za migrante, a to je „briga oko etičkog, kulturalnog, jezičnog i obrednog identiteta; briga oko ispravne integracije koja izbjegava s jedne strane getoiziranje, a s druge jednostavne asimilacije u lokalnu kulturu“. U tom vidu je istaknuo važnim širiti krugove komunikacije koji moraju biti veći, brojniji, i ne svoditi se samo na liturgijsku komunikaciju. Na pitanje: „Je li moguće inovirati postojeće i osnivati nove HKM“, Aračić je odgovorio: „Imajmo ambiciju osim liturgijske skupine, dohvatiti što je moguće više ljudi“. Na kraju predavanja iznio je nekoliko prijedloga vezanih uz HIP: izrada novog dokumenta o HIP-u; razgovor s biskupskim konferencijama zemalja primateljica hrvatskih imigranata; razgovor o suradnji državnih vlasti RH i Crkve u pogledu hrvatskih migranata; potaknuti jači doprinos svih hrvatskih (nad)biskupija i redovničkih zajednica u inozemnoj pastvi (prema njihovim mogućnostima); inoviranje postojećih, ali i osnivanje novih HKM, te personalna promjena koja mora imati određenu dinamiku slanjem mlađih svećenika. U tom je vidu važnim istaknuo i pripremu svećenika koja bi se trebala temeljiti na osvješćivanju identiteta, o čemu govori spomenuti dokument o migrantima.

„Povratak u Domovinu“

Okruglim stolom zaključen radni dio Znanstveno-stručnog skupa o 50. obljetnici Ravnateljstva dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu

Zagreb, 26.4.2017. (IKA) – Dvodnevni Znanstveno-stručni skup o 50. obljetnici Ravnateljstva dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu, koji je priredilo Ravnateljstvo u suradnji s Hrvatskim katoličkim sveučilištem, Katoličkim bogoslovnim fakultetom Sveučilišta u Zagrebu i Katoličkim bogoslovnim fakultetom Sveučilišta u Sarajevu uz pokroviteljstvo Hrvatske biskupske konferencije i Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine završio je u srijedu 26. travnja okruglim stolom „Povratak u Domovinu“.

Povratnica iz Australije poduzetnica dr. Natasha Levak u Hrvatsku je stigla prije tri godine, rekla je kako je jako željela doći u Hrvatsku. „Imali smo rat, sad imamo slobodnu Hrvatsku, ako svi idu van: zašto smo se borili? Vratila sam se, jer sam cijenila što su naši branitelji napravili za Hrvatsku, htjela sam doći i dati doprinos izgradnji naše Domovine“. Dr. Stjepo Bartulica, povratnik iz SAD-a, profesor političke filozofije na Hrvatskom katoličkom sveučilištu, na pitanje o čuvanju hrvatskoga identiteta, naglasio je kako je odrastao u mjestu Saint Joseph gdje ne djeluje HKM, a nema ni Hrvata. „Moje iskustvo onoga što sam dobio bilo je u obitelji. Ovdje se smatram useljenikom, jer nisam nikad otišao, došao sam kao i drugi koji dolaze, a znao sam jezik. Mene je izvorno privlačila dramatična situacija, nisam imao predodžbu što ću činiti, ali nakon par mjeseci sam osjetio moralnu obvezu da pokušam nešto učiniti, jer sam vidio koliko se ljudi oko nas žrtvuju“. Rekao je da je povratak bio težak, upozorio na razlike u mentalitetu, te je još jednom istaknuo važnost obitelji u osobnom odgoju. Odvjetnik Don Darko Markušić povratnik iz Australije, iz Zagreba je otišao u dobi od jedne godine. Naglasio je kako u novom okruženju, osobito u školi, nije bilo lako odrasti kao druga generacija migranata. Spomenuo je kako je govorio da je iz Hrvatske, a školski kolege su mu govorili da ta zemlja ne postoji. U kući su govorili hrvatski jezik, a važno mjesto u njegovu odrastanju bio je „Hrvatski katolički centar“. Spomenuo je i kako je upisao magisterij iz međunarodnoga prava s temom priznanja Hrvatske i intervencije međunarodne zajednice, a profesori su ga i od te teme odvrćali. No, on je bio dosljedan i podastro im je podatke. Po povratku je imao želju privući strane investitore, a uključio se i u vjerski život, te potaknuo organiziranje vjeronauka na engleskom jeziku pri bazilici Srca Isusova u Palmotićevoj. Levak je istaknula kako je priprema za njezin povratak bila dugotrajna, sedam godina, a u to vrijeme je upisala i doktorat iz područja koje bi moglo dati doprinos razvoju Hrvatske. Dospelila je s dvoje djece, a istaknula je i poticaj povratku njezine majke, koja se uskoro vraća. Kao povratnica naišla je na probleme s papirologijom, no naglasila je da je zahvalna mnogim dobrim ljudima koje je u tim trenucima imala oko sebe.

Bartulica je rekao kako mu je iskustvo rođaka po majčinoj strani dr. Jurja Njavre bilo i nadalje jest nadahnuće, da osim što to „budi ponos, budi i prkos da izdržiš“. Upozorio je na problem nasljeđa komunizma, što je iluzorno podcjenjivati, jer „to je stvarnost koja i danas živi“. No, unatoč svemu, povratak je prilika i odgovornost da nešto pokuša promijeniti, to je ono što useljenici često osjećaju.

Na kraju je riječ zahvale uputio predsjednik Vijeća HBK i BK BiH za hrvatsku inozemnu pastvu vrhbosanski pomoćni biskup Pero Sudar. Tijekom dva dana čuli smo 25 predavača, a to je 25 reflektora na jednu vrlo složenu stvarnost. Gledali smo naše iseljenike, razmatrali što je bilo, što će biti od njih i stvarnost kako ih Crkva treba pratiti. Što

će biti s našim katolicima koji odlaze, tko će naseljavati ove dvije države, Hrvatsku i BiH, ni to ne znamo, ali ja sam uvjeren da će i u jednoj i drugoj državi biti Hrvati. Bit će Hrvata katolika, dokle bude onih koji budu sposobni zaplakati nad sudbinom svoga naroda i svoje domovine, zaključio je biskup Sudar. Okrugli stol moderirali su doc. dr. Rebeka Mesarić Žabčić i doc. dr. Mario Bara, a glazbeno ga obogatila klapa „Bandira“ iz Duesseldorfa.

Teološki četvrtak Kršćanske sadašnjosti o odnosu neuroznanosti i teologije

Uvodna izlaganja akademika Ivica Kostovića i prof. dr. Saše Horvata

Zagreb, 26.4.2017. (IKA) - Teološki četvrtak Kršćanske sadašnjosti o odnosu neuroznanosti i teologije s podnaslovom „Od slike Božje do neurona i natrag“ u mjesecu travnju, zbog spriječenosti predavača da se održi tradicija posljednjeg četvrtka u mjesecu, održan je u srijedu 26. travnja.

Uvodeći u susret na kojem su uvodna izlaganja izrekli akademik Ivica Kostović i prof. dr. Saša Horvat, moderator don Anton Šuljić rekao je kako zahvaljujući novim otkrićima upoznajemo nove osobine ljudskoga mozga. Živčani sustav, otkrivamo, ima sposobnost rekonstrukcije neuronskih krugova za koje sve donedavno gotovo da nismo znali. Podatljivost kojom se on može modificirati i prilagođivati omogućuje terapijske transformacije mentalnoga i psihičkoga u čovjeku. Pojavljuju se različite teorije, posebice što se tiče sposobnosti svijesti da ublažava bol, proizvodi sreću, mir, ljubav. Istraživanja su sve intenzivnija te predlažu nove hipoteze odmjenjujući zastarjele iz kojih su nastale. Teško je znati gdje smo doista u svemu tome.

U nekoliko desetljeća neuroznanost je pokrenula važan razvoj u istraživanju ne samo mozga, nego i psihologije, procesuiranja emocija, života u zajednici. Posve je sigurno: aktualna neuroznanost upravo mijenja način na koji opažamo, vidimo i zamišljamo čovjeka i naš svijet. A samim time utječe i na to kako shvaćamo naš odnos prema Bogu, naše razumijevanje i naš govor o Bogu. To je, rekao je Šuljić, i razlog održavanja ove tribine, tim više što smo u Hrvatskoj, kad je u pitanju suodnos teologije i neuroznanosti, još negdje na počecima.

Nadovezujući se na taj Šuljićev uvod akademik Kostović, znanstvenik koji je u nas pa i u svijetu jedan od najpriznatijih na području neuroznanosti, odnosno istraživanju mozga, utemeljitelj i ravnatelj Hrvatskoga instituta za istraživanje mozga, predavač na prestižnim europskim i američkim sveučilištima i dobitnik mnogih nagrada za svoj znanstveni i društveni rad (bio je i ministar znanosti, odnosno potpredsjednik Hrvatske vlade) zornim je i vrlo živim riječima i nastupom, uz slikovno prikazivanje funkcija mozga, dao njihov pregled, naglasivši na početku da se nada kako će njegovo izlaganje „vjernicima pomoći da još više vjeruju u Boga, a znanstvenicima da se zapitaju znaju li zaista sve o tom području“. Da je netko prije dvadeset godina predložio da se istražuje biološka podloga svijesti, ili da se istražuje biološku podlogu uma – ne bi dobio projekt i to bi propalo, istaknuo je predavač. „Možda bi to tada mogli postići samo nobelovci, ali danas se to promijenilo. Sad je, međutim, ovo područje ključno za one koji se odvažavaju proučavati neuroznanost.

Prije godine 2002. Europska unija objavila je natječaj o temi 'Što nas čini ljudima?'. I samo su se dvije grupe javile na taj natječaj, jedan psihijatar i još jedan drugi istraživač. Riječ je o teškoći istraživanja koje se moralo temeljiti na dokazima. Mene je zanimalo što je to posebno u mozgu što imamo mi

kao ljudi, a nemaju životinje. No, to nije uopće lak posao jer postoji grupa istraživača koja čovjeku neće priznati nikakvu posebnost u odnosu prema, recimo, gusjenici pri čemu je, kažu oni, čovjek samo nešto složenija verzija gusjenice. Jer i gusjenica ima transmiere kao i mi pa se teško probiti s idejom da je čovjek nešto posebno. Donedavno je bila nepoznata teorija uma, tj. čovjeku je posebno to da može razumjeti misli i namjere drugih ljudi. On se na neki način stavlja u njihovu ulogu, a to se počinje razvijati u četvrtoj godini života", rekao je akademik Kostović, ističući kako je taj najrazvijeniji dio mozga tzv. socijalni mozak u kojem se događaju predodžbe i on je aktivan kad čovjek razmišlja o Bogu ili o sebi ili o svijesti. „To su specifične osobine čovjeka – spoznaja o sebi. To neki antropoidni majmun, primjerice, nema, ali to nije moguće niti djetetu prije osamnaestog mjeseca života. Te sposobnosti čovjeka su evolucijske i specifične su za čovjeka. Mnogostrukost religija upućuje i na to da nije sve možda ni u kulturnom okruženju nego je nešto i u genetici", rekao je akademik Kostović i na nekoliko primjera iz najprestižnijih medicinskih časopisa i medicinske literature, kao i iz vlastitoga istraživačkog rada, iznio više slučajeva funkcioniranja ljudskoga mozga.

Pritom je osobitu pozornost posvetio socijalnome mozgu kao najrazvijenijem dijelu mozga. No, ako je oštećen frontalni režanj, naglasio je predavač, onda više ni socijalni mozak nije normalan, jer čovjek gubi inteligenciju, ne snalazi se i slično, što su dokazala praktična istraživanja i to zahvaljujući neinvazivnoj metodi za što je dodijeljena i Nobelova nagrada. „A taj socijalni dio mozga je onaj u kojem se događa empatija, zabrinutost za budućnost, planiranje, zapravo ljubav – a to je također i za kršćanstvo temeljna stvar. Prema tome za Crkvu je to saznanje od velike važnosti", rekao je akademik Kostović te na nizu primjera pokazao kako se iz područja neuroznanosti nude velike teme kao i velike dileme pa i prijedori kao i kušnje za samu vjeru. Drugi predavač, mladi filozof i teolog iz Rijeke, dr. Saša Horvat dao je okvirni pregled problematike koja se tiče filozofije i teologije kad je u pitanju neuroznanost te iznio niz mišljenja suvremenih znanstvenika, odnosno filozofa i teologa koji svatko sa svoje strane upućuju na nužnost suodnosa i dijaloga kako bi se došlo do prihvatljivih, a ne isključivih stajališta koje se nerijetko plasiraju u javnost. „Takav znanstveni stav prelijeva se i u javni govor i u medije. Pod dojmom fascinirajućih snimaka moždanih struktura i aktivnosti, svakidašnji čovjek sve više traži i želi opravdati svoje osobine, navike, sklonosti, pa i moralne odluke, u tim opipljivim rezultatima tehničkog otkrivanja 'istinske' i skrivene ljudske prirode. Tehnika, koja je za filozofa Martina Heideggera, neki način otkrivanja, sada čovjeku otkriva njegovu bit koja izranja iz neuronskih struktura. U ovom vremenu neurotehnološkog okreta, čovjek sve teže pronalazi potrebu, ali uopće i mogućnost usmjeravanja pogleda u svoju nutrinu, kako bi zajedno sa svetim Augustinom mogao reći ono poznatu misao: 'Ali ti si bio dublje u meni od moje najdublje nutrine i više u meni od najviše zamisli moje.' Suvremeni čovjek sebe više ne prepoznaje kao Božju sliku, nego kao sliku neuronskih struktura".

Predavač je potom uputio na neke od posve jasnih rezultata neuroznanosti s kojima se u teologiji, i posebice u razumijevanju vlastite religioznosti, treba sve više računati jer upravo iz neuroznanosti dolazi neupitan zahtjev mijenjanja nekih naših stečenih religioznih paradigmi. Čovjek se stoga treba pitati, rekao je Horvat: „Kad razgovaramo s Bogom, kad djelujemo potaknuti našom vjerom ili proživljavamo bilo koje religiozno iskustvo, u

kojoj mjeri naš mozak oblikuje i omogućuje to iskustvo? Koja je uloga mozga u odnosu s Bogom? Mogu li neuroznanosti koje istražuju rast, razvoj i djelovanje živčanog sustava, pridonijeti boljem razumijevanju religije? U posljednjih par desetljeća sve su brojniji znanstveni projekti posvećeni upravo neuroznanstvenom istraživanju religije, od kojih se očekuju odgovori ne samo po pitanju religije nego i po pitanju Božje egzistencije. To polje suvremenoga znanstvenog istraživanja postalo je poprištem sukoba neuroznanstvenika, filozofa i teologa. Međutim, ni javnost nije pošteđena te polemike, a posebnu pažnju plijene tumači znanosti, kako ih naziva pokojni neurokirurg Anto Matković, a riječ je o 'stručnjacima' koji nekorektno koriste neuroznanstvena istraživanja kako bi utemeljili vlastiti redukcionistički pogled na čovjeka, svijet i Boga. Sve se češće čuje stav kako je samo pitanje vremena kada će se uz pomoć razumijevanja razvoja, strukture i funkcioniranja neuronske arhitekture konačno prevladati 'pitanja o religiji i Bogu' kao danas nepotrebne evolucijske nusproizvode, koje je naš mozak osmislio kako bi organizam preživio", rekao je Horvat te ukazao na nužnost susreta neuroznanosti i religije kao i na značaj odnosno motive neuroznanstvenih istraživanja religije.

„Čemu uopće neuroznanstvena istraživanja religije? Prema podacima iz 2010. godine, religiozno je 84 posto svjetske populacije. Na pitanja zašto je religija tako utvrđena, koji su joj korijeni i funkcije, u posljednja dva desetljeća pokušale su odgovoriti brojne znanstvene discipline. Psiholog Michael Inzlicht smatra kako je riječ o građenju nove kognitivne znanosti o religiji, pri čemu je središnja tvrdnja kako su 'religiozna vjerovanja prirodni proizvodi i to načina na koji ljudski umovi i mozgovi rade'. Prema neuroznanstvenicima braći Alexanderu i Andrewu Fingelkurts, značaj neuroznanstvenih istraživanja očituje se u četiri perspektive: znanstvenoj, kliničkoj, teološkoj i filozofskoj. Ukratko, istraživanja mogu otvoriti nove poglede na svijest, sebstvo, realnost te odnos fenomena i biološke podloge; mogu pomoći potpunije razumjeti religiozno iskustvo; mogu pomoći terapeutima pri utvrđivanju proživljava li pacijent normalni religiozni fenomen, patološki ili oba", rekao je dr. Horvat te naveo primjere iz neuroznanstvenih istraživanja religije nakon čega je zaključio: „Na temelju rečenoga, očita je nužnost interdisciplinarnog pristupa, koja će u istraživanja religije uključiti filozofe i teologe. Ukratko, uloga filozofije je ukazivanje na pogreške u zaključivanju, na redukcionizam jednostavnih rješenja te nastojanje provođenja istraživanja u antropološkom okviru koji uvažava cjelovitost ljudske osobe. Jer, nije mozak organ religioznosti, nego je cijelo ljudsko biće – religiozno biće, ostvareno u odnosu s božanskim. Teologija, pak, treba pomoći znanstvenicima u boljem razumijevanju religije, religioznosti i duhovnosti. U konačnici, teologija može ponuditi shvaćanje cjelovitosti ljudske osobe u odnosu s Bogom, te rađanje smisla i svrhovitosti iz tog odnosa. U tom hrabrom držanju pred vladajućom znanstvenom slikom svijeta koja uštkava pitanja smisla i svrhe, ljepota i fascinantnost mozga ispletena s 86 milijardi neurona mogu biti mišljeni u službi ostvarenja cause finalis ljudskoga bića".

Nakon izlaganja razvila se bogata i plodna diskusija koja je ponovno pokazala da publika dolazi pripremljena na temu, a Kršćanska je sadašnjost iz svojih biblioteka ponudila nekoliko naslova upravo na temu odnosa prirodnih znanosti i religije.

Zahvalna misa prigodom 50. obljetnice organizirane pastoralne skrbi za hrvatske iseljenike

Neophodno je da hrvatske vlasti i odgovorni za život u domovini stvaraju uvjete za ostanak i mogućnost povratka Hrvata iz iseljeničtva kao i ravnotežu plodonosne povezanosti s hrvatskim iseljeničtvom. Hvalevrijedan je svaki pokušaj zajedničkih napora hrvatskih društvenih, akademskih, kulturnih ustanova te Crkve da se uspostavi stabilnija suradnja koja može na plodonosniji način živjeti povezanost hrvatskog nacionalnog bića u domovini i iseljeničtvu

Zagreb, 26.4.2017. (IKA) - Zahvalno euharistijsko slavlje prigodom 50. obljetnice organizirane pastoralne skrbi za hrvatske iseljenike u srijedu 26. travnja u zagrebačkoj prvostolnici predvodio je zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić. U koncelecijaciji bili su predsjednik HBK zadarski nadbiskup Želimir Puljić, splitsko-makarski nadbiskup Marin Barišić, riječki nadbiskup Ivan Devčić i đakovačko-osječki nadbiskup Đuro Hranić kao i biskupi sudionici 54. redovitoga plenarnog zasjedanja HBK. U koncelecijaciji bili su i predsjednik Vijeća HBK i BK BiH za hrvatsku inozemnu pastvu vrhbosanski pomoćni biskup Pero Sudar, tajnik Apostolske nuncijature u Republici Hrvatskoj mons. Janusz Stanislaw Blachowiak, provincijali, ravnatelj Dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu dr. Tomislav Markić te stotinjak svećenika među kojima velik broj onih koji djeluju ili su djelovali u hrvatskoj inozemnoj pastvi. Na misi su bili i potpredsjednik Hrvatskoga sabora akademik Željko Reiner i državni tajnik Središnjega državnog ureda za Hrvate izvan Republike Hrvatske Zvonko Milas.

Uvodeći u euharistijsko slavlje, kardinal Bozanić rekao je kako je „večeras na znakovit način u ovoj prvostolnici uz grob bl. Alojzija Stepinca predstavljena Crkva u Hrvata: u Domovini i inozemstvu. Tu su naši nadbiskupi i biskupi, provincijali, provincijalne poglavarice, svećenici, redovnici, naši misionari diljem svijeta koji okupljaju hrvatske vjernike. Tu su redovnice, vjernici laici. Večeras ovdje predstavljamo vjerni hrvatski narod. Stoga preporučimo one za koje služimo, kojima služimo i kojima naviještamo evanđelje“.

U homiliji kardinal je istaknuo kako vjernici katolici u sebi nose usvojenu tvrdnju da je „Crkva naša Majka“. „Ta istina može biti shvaćena kao slika ili prihvaćena kao teološki pojam, ali ona ima svoju potvrdu ponajprije u našem vjerničkom iskustvu“, rekao je. Podsjetio je kako je ta slika posebno bliska onima koji odlaze iz svoga doma i domovine u nesigurnost, tražeći nove načine preživljavanja u brizi za svoju obitelj, te dodao kako su to stoljećima proživljavali hrvatski vjernici, a s tom se činjenicom, nažalost, suočavamo i danas.

Odlaskom iz domovine u ljudima se uvijek neke veze prekidaju, dok druge jačaju. U takvim životnim trenucima važno je u susretu s novim naći mjesto i zajednicu koja prihvaća, a onima koji započinju iznova potrebni su dovoljno snažni oslonci. Među njima je najsnažnije izražena vjera i materinski jezik. U njima se ogledaju najdublji slojevi ljudskoga bića koji očituju pripadnost i prepoznavanje, rekao je kardinal te nastavio: „Crkva je uvijek bila toga svjesna te je – zahvaljujući nesebičnosti svećenika, redovnika i redovnica, privrženosti i žrtvi vjernika laika – pratila svoje vjernike i bila uz njih u svakome kutu svijeta, dijeleći radosti i muke prognanih, iseljenih ili pak onih željnih novih spoznaja i iskustava u drugim zemljama. Tako se Crkva očitovala ne samo kao utočište i kao komadić domovine, nego kao pomoćnica u raznim pitanjima koja nisu ograničena samo na duhovnu skrb, nego na život u cjelini“.

Kardinal je istaknuo da prigoda proslave 50. obljetnice organizirane pastoralne skrbi za hrvatske iseljenike sadrži veliku zahvalnost za očitovanja dobrote u prošlosti, „ali još više naš pogled usmjeruje prema budućemu, polazeći od jačanja pouzdanja u Gospodina da on u najtežim trenucima očituje svoju najveću blizinu“. Podsjetio je kako je u prigodi proslave visoke obljetnice protekla dva dana organiziran znanstveno-stručno skup tijekom kojeg su bila spomenuta brojna imena onih „s kojima smo surađivali i slavili, koji su nas posjećivali, hrabрили i pratili“. Iz tih dragih litanija u ovom slavlju sa zahvalnošću izgovaramo ime sluge Božjega kardinala Franje Kuharića čije zemne ostatke čuva ova Stepinčeva prvostolnica, rekao je kardinal.

Upućujući na različite razloge zbog kojih ljudi napuštaju domovinu, kardinal je istaknuo kako „oni često imaju polazište u nekoj muci, u dubokim ranama i dvojbama, zbog kojih se traži dobro obitelji i bližnjih. Zbog njih se žrtvuju osjećaji, dovodi se u opasnost spomen na prošlost i planovi kojima se radovalo. Susret sa svijetom može voditi i prema širini, susretima, novim počecima, prijateljstvima; prema novim odnosima i otvaranju obzora. Znamo iz iskustva da se u susretu sa svijetom događaju i duboki lomovi, pitanja, razočaranja, napuštenosti i nemoć. Jer 'svijet' nije samo novi posao i traženje materijalnih mogućnosti za život. Na kušnji su vrednote i – konačno – životna istina“.

Nadalje je kardinal posvijestio da su hrvatske katoličke misije pokazale ne samo majčinsko prihvaćanje, nego su „postale putokaz do Svjetlosti, mjesta radosnog zajedništva i sigurnosti, a sve to zahvaljujući evanđeoskoj hrabrosti i odlučnosti, prožetima ljubavlju prema svojoj domovini i ljudima koji su tražili okrilje ljudske blizine i nade“.

Podsjetio je i na velike potrebe dušobrižništva hrvatskih vjernika u svijetu. „Nailazimo na teškoće glede nedostatka svećenika, a znamo koliko su svećenici i redovnice važni za život u vjeri hrvatskih iseljenika. Misa, nedjeljna euharistijska okupljanja sačuvali su naš narod u tuđini. Sve nam je to poticaj da naša molitva za duhovna zvanja ne prestane, nego da – puni nade – molimo Gospodina da dar poziva udijeli ondje gdje je najpotrebnije, a da mi kao Crkva prepoznamo kamo nas vode nova nadahnuća“, rekao je kardinal.

No, upozorio je i kako dušobrižništvo za hrvatske vjernike u iseljeničtvu govori i hrvatskoj društvenoj i državnoj stvarnosti. Ono naime, „pokazuje model zajedništva, nesebičnosti, poštivanja vrednota i izgradnje dobra s malo sredstava i s puno ljubavi. Toliko je puta potvrđeno da Hrvatska u domovini ne može biti sretna bez povezanosti s Hrvatima izvan domovine; da hrvatski narod u Bosni i Hercegovini ne može opstati bez povezanosti s Hrvatima u Hrvatskoj i diljem svijeta; kao što i Hrvati u drugim zemljama ne mogu živjeti svoj identitet bez povezanosti s hrvatskom domovinom“. Stoga je „dobro da mladi upoznaju druge krajeve svijeta, ali neophodno je da hrvatske vlasti i odgovorni za život u domovini stvaraju uvjete za ostanak i mogućnost povratka Hrvata iz iseljeničtva kao i ravnotežu plodonosne povezanosti s hrvatskim iseljeničtvom. Hvalevrijedan je svaki pokušaj zajedničkih napora hrvatskih društvenih, akademskih, kulturnih ustanova te Crkve da se uspostavi stabilnija suradnja koja može na plodonosniji način živjeti povezanost hrvatskog nacionalnog bića u domovini i iseljeničtvu“, rekao je zagrebački nadbiskup.

Od marljivih misionara i misionarki učimo da je u svemu odlučujuća ljubav, ona koja je izrasla iz Božje ljubavi i po kojoj su nicala bezbrojna dobra djela pod hrvatskom zastavom i hrvatskim nazivima; u hrvatskim pjesmama, običajima i plemenitim djelima što ih prepoznaju i cijene i drugi narodi, te ljudi drugih svjetonazora, istaknuo je

kardinal Bozanić te homiliju zaključio riječima „svim hrvatskim iseljenicima diljem svijeta iz ove prvostolnice šaljem očitovanje svojeg zajedništva, moleći Božji blagoslov i blizinu zagovora blaženoga Alojzija Stepinca, kojega su htjeli protjerati iz domovine, ali je ostao i time postao znak povezanosti koji zbližava domovinsku i iseljenu Hrvatsku. Ovdje u domovini, u ovoj prvostolnici, nalazi se vrelo na kojemu se napaja hrvatska duša i snaga kojom kuca hrvatsko srce, bez obzira kako daleko bilo“.

U molitvi vjernika posebno se molilo za sve svećenike, đakone, redovnike i redovnice, kao i za laike koji djeluju ili su djelovali u Hrvatskoj inozemnoj pastvi da Bog nagradi njihov trud oko rasta u vjeri povjerenih im vjernika. Molilo se i za sve hrvatske iseljenike da produbljuju svoju katoličku vjeru, da ne zaborave svoj jezik i zavičaj, te da među ljudima drugih rasa, jezika, vjera budu svjetionik nade i Kristove prisutnosti. Molitva je upućena za domovine Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu da svi, osobito mladi u njima uzmognu pronaći budućnost, a da odgovorni mudro služe općem dobru, kao i za preminule službenike Crkve koji su dio svoga svećeničkoga i redovničkoga služenja posvetili hrvatskim iseljenicima.

Nakon popričesne molitve biskup Sudar je u ime svih članova Vijeća i djelatnika u inozemnoj pastvi zahvalio kardinalu Bozaniću na predvođenju mise te za riječi ohrabrenja i poticaja. Zahvalio je i koncelebrantima, kao i nazočnim redovnicama i vjericima laicima za zajedništvo u molitvi za Hrvatsku inozemnu pastvu. Zahvalio je i Muškom katedralnom zboru i Klapi „Bandira“ iz Duesseldorfa koji su animirali euharistijsko slavlje te upravi katedrale, a posebno redovnicama kćerima Božje ljubavi koje su za to slavlje uredile katedralu. Zamolio je kardinala Bozanića za blagoslov „po zagovoru bl. Alojzija i sluga Božjega kardinala Kuharića, dobrog duha hrvatske inozemne pastve na djelatnike u Ravnateljstvu na čelu s preč. Markićem, na sve djelatnike HIP-a i na sve one koji vjerom u Bogom i ljubavlju prema čovjeku djeluju da bi duboka i gorka rana hrvatskog iseljeničtva što je više zarasla i čim prije prerasla u svjedočanstvo vjere i ljubavi prema Domovini“.

Otpjevan je svečani „Tebe Boga hvalimo“, a prije blagoslova kardinal Bozanić rekao je: „Trebali smo se naći ovdje u ovom sastavu i zahvaliti za prošlost i moliti svjetlo za budućnost“. Na kraju mise otpjevana je hrvatska himna „Lijepa naša“.

Održan Sudamja fest 2017.

Split, 26.4.2017. (IKA) - U organizaciji Ureda za pastoral mladih Splitsko-makarske nadbiskupije u srijedu 26. travnja na splitskom Peristilu održan je već tradicionalni Sudamja fest 2017. Riječ je o glazbenom festivalu koji se održava u čast sv. Dujmu, zaštitniku grada Splita i Splitsko-makarske nadbiskupije. Ove godine, kao i proteklih godina, Sudamja fest okupio je mnoštvo darovitih pjevača i svirača koji su nastupili sa skladbama: Davor Terzić: Utjeha/Znak, Dominik: Rijeka Ljubavi/Aleluja, osvanuo je dan, Konkatedrala: K izvoru/Miserere, Papa band: Novi život daješ mi/Pod ovim nebom, Aurora: Vikni Gospodine/Tebi dajem sve, Veritas aeterna: Vodi me/Navješćujte svim narodima čudesa Gospodnja, Mihovil: Ljepota spasenja/Svjetlost svijeta, Adriane: Samo On/Neuvela srećo moje duše.

Na kraju festivala nazočnima se obratio dr. don Mihael Prović, povjerenik Ureda za pastoral mladih koji je izrazio zadovoljstvo što se Sudamja fest odvio na Peristilu – predivnoj pozornici grada Splita. Zahvalio je institucijama, počevši od grada Splita pa do župa koje su potpomogle da se

festival održi, brojnim pjevačima i sviračima, te Mati Pocrnjiću, umjetničkom direktoru festivala i svima koji su na bilo koji način pridonijeli organizaciji. Festival je završio zajedničkom izvedbom pjesme "Velik si". Voditeljski dvojac Kristina Bitanga i Luka Jelavić, vodili su slušatelje kroz program.

Reagirane Isusovačke službe za izbjeglice povodom brojnih pritužbi izbjeglica na proceduru odlučivanja o zahtjevima za međunarodnom zaštitom u RH

Zagreb, 26.4.2017. (IKA) - Isusovačka služba za izbjeglice, sukladno svojoj misiji praćenja, služenja i zagovaranja izbjeglica, smatra dužnim reagirati i obavijestiti hrvatsku javnost na potencijalne nepravilnosti u postupcima odlučivanja o međunarodnoj zaštiti osobama koji su u RH zatražile zaštitu. Naime, kroz nekoliko mjeseci Isusovačka služba za izbjeglice, kroz svoj svakodnevni rad i susrete s tražiteljima azila u Prihvatilištu za tražitelja međunarodne zaštite u Zagrebu i Kutini, primila je od izbjeglica brojne pritužbe i sumnje u proceduru odlučivanja o zahtjevima za međunarodnom zaštitom u RH. Opravdanost njihovih sumnji potkrepljuje činjenica da je znatan broj osoba dobilo negativnu odluku na zahtjev za međunarodnu zaštitu s identičnim obrazloženjem. Prema sigurnosnoj procjeni tražitelja azila, koju provodi Sigurnosno obavještajna agencija (SOA) i upućuje Ministarstvu unutarnjih poslova (MUP), nadležnom za postupak, zaključuje se kako su izbjeglice - osobe s invaliditetom, žene u starijoj životnoj dobi, kao i samohrani roditelji s djecom iz ratnih žarišta prijetnja nacionalnoj sigurnosti RH. Nadalje, iščitavanjem MUP-ovog rješenja o zahtjevu za međunarodnom zaštitom izričito se navodi kako za spomenute tražitelje azila postoji realan i neposredan rizik da povratkom u svoju zemlju budu izloženi ozbiljnoj prijetnji smrti i progonu čime im se priznaju svi formalni uvjeti za odobravanje međunarodne zaštite u RH. Isusovačka služba za izbjeglice niti u jednom trenutku ne dovodi u pitanje potrebu države da provodi sigurnosnu provjeru pojedinih stranaca zbog zaštite vlastite nacionalne sigurnosti. U isto vrijeme preispituju odluke koje najranjivije skupine izbjeglica koje u RH traže mir, zaštitu i sigurnost iz neobjašnjenih razloga proglašavaju prijetnjom sigurnosti. Na primjer, za SOA-u je prijetnja nacionalnoj sigurnosti samohrani otac od 64 godine i sin od 14 godina koji su kao kršćani pobjegli iz Alepa. Konačno, s obzirom da tražitelj azila i njegov odvjetnik ne mogu dobiti na uvid SOA-ino mišljenje, tražitelji međunarodne zaštite se ne mogu braniti ili osporavati navodne razloge zbog kojih su navodna prijetnja.

"Jasno je kako u cijeloj Europi, ne samo u Hrvatskoj, političke institucije stvaraju i potiču antimigrantsko raspoloženje i intenzivno rade na restrikciji europskog sustava azila. Vrijeme politike solidarnosti s izbjeglicama odavno je završilo. Problem je da se ovdje, između ostalog, radi o izbjeglicama koje dolaze iz ratom zahvaćenih područja kao što je Sirija ili Irak, o osobama s teškim invaliditetom, starijim i bolesnim osobama te samohranim roditeljima s djecom. To su ljudi za koje je Hrvatska odgovorna prema hrvatskim zakonima, međunarodnom pravu, ali i moralno. Zato ćemo i nadalje zagovarati transparentnost donošenja odluka o međunarodnoj zaštiti i pravo izbjeglica na sigurnost i zaštitu", istaknuo je Tvrtko Barun, ravnatelj Isusovačke službe za izbjeglice.

Priopćenje Apostolske nuncijature u Republici Hrvatskoj
Papa Franjo imenovao je mons. Alessandra D'Errica, dosadašnjeg apostolskog nuncija u Republici Hrvatskoj, novim apostolskim nuncijem u Republici Malti

Vatikan, 27.4.2017. (IKA) - Sveti Otac Franjo imenovao je mons. Alessandro D'Errica, dosadašnjeg apostolskog nuncija u Republici Hrvatskoj, novim apostolskim nuncijem u Republici Malti. Vijest o imenovanju objavljena je u Rimu i Hrvatskoj u četvrtak 27. travnja u 12 sati.

Mons. Alessandro D'Errico rođen je 18. studenoga 1950. u Frattamaggioreu (Napulj). Za svećenika je zaređen 14. ožujka 1974. Inkardiniran je u biskupiju Aversa. Postigao je doktorat iz filozofije. U diplomatsku službu Svete Stolice stupio je 5. ožujka 1977., a diplomatsku službu obavljao je u sljedećim apostolskim nuncijaturama: Tajlandu, Brazilu, Grčkoj, u Prefekturi Papinskog doma (Prefettura della Casa Pontificia), zatim u Apostolskim nuncijaturama u Italiji i Poljskoj. Apostolskim nuncijem u Pakistanu imenovan je 14. studenoga 1998. Za apostolskog nuncija u Bosni i Hercegovini imenovan je 21. studenoga 2005. Apostolskim nuncijem u Crnoj Gori imenovan je 17. veljače 2010. Osim materinje talijanskog jezika govori francuski, španjolski i engleski jezik. Papa Benedikt XVI. imenovao ga je apostolskim nuncijem u Republici Hrvatskoj 21. svibnja 2012. Vjerodajnice je predao 17. srpnja 2012.

Izjava apostolskog nuncija D'Errica za medije

Zagreb, 27.4.2017. (IKA) – Nakon objave imenovanja na novu dužnost apostolskog nuncija na Malti, dosadašnji apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj nadbiskup Alessandro D'Errico dao je u četvrtak 27. travnja u Apostolskoj nuncijaturi u Zagrebu kraću izjavu za novinare. Izjavio je, kako mu je pomalo žao što odlazi iz Hrvatske nakon pet godina službe, gdje je došao nakon šestogodišnje službe u Bosni i Hercegovini.

„Zahvalan sam Svetome Ocu Franji i poglavarima što su upravo meni povjerili ovu novu misiju koja je, kako su mi opetovano istaknuli, od velike važnosti u aktualnom međunarodnom kontekstu zbog uloge koju Sredozemlje ima na međunarodnoj sceni“, rekao je, te izrazio zahvalnost svim prijateljima koje je susretao „tijekom ovih jedanaest godina služenja hrvatskom narodu“. „Toplo zahvaljujem vlastima, biskupima, svećenicima, redovnicima i tolikim dobrim laicima s kojima sam se susretao. Sa sobom nosim lijepe uspomene na sve ono što sam ovdje doživio kroz ove godine a što se napeše tiče Hrvatske danas sam rekao poglavarima da doista zahvaljujem Bogu za to iskustvo jer sam ovdje našao jednu stamenu Crkvu velike tradicije, vjere, kulture i rekao bih među najbolje organiziranima od svih onih u kojima sam imao priliku obavljati svoju službu tijekom ovih godina. Vjerujem da ćete me nastaviti pratiti svojom molitvom i nadam se da ću vas imati priliku ponovno vidjeti – tko zna, možda na Malti ili u Tripoliju – tijekom obavljanja svoje nove službe“.

Na pitanje novinara, što bi želio da Hrvati pamte o njemu, te koju je viziju pape Franje želio ovdje ostvariti, odgovorio je: „Kada sam došao ovdje imao sam vrlo jasno pred očima tri uloge papinskog predstavnika koji prije svega mora unaprijediti dobre odnose između mjesne Crkve i Svete Stolice. Jučer je nadbiskup Puljić govorio o obnovi koju sam nastojao provesti u službi Crkve u Hrvatskoj, posebno u pogledu imenovanja biskupa koja smo proveli ovih posljednjih godina. Drugo, nastojao sam uvijek održati živima dobre mostove, dobre putove, dobre odnose s mjesnim vlastima bilo na državnoj razini bilo pak na razini gradova i županija. Treće, nastojao sam održati i unaprijediti

dobre ekumenske odnose i međureligijski dijalog bilo s Pravoslavnom Crkvom bilo s islamom bilo s drugim vjeroispovijestima koje su prisutne u Hrvatskoj“. Uz drugo pitanje naglasio je kako često ističe da je papa Franjo najveći dar koji je Duh Sveti dao Crkvi i svijetu u posljednja vremena.

Svjedočimo čitavoj preobrazbi, obnovi koju on ostvaruje na razini sveopće Crkve u svojoj želji, svojim svjedočenjem povratka izvorima evanđelja i Isusovoj riječi. Ono što me impresionira kod pape Franje je dosljednost kojim provodi jedan program. Uvijek volim reći da katkad imam dojam da nemamo jasnu predodžbu o papi Franji jer nam mediji daju dojam da je on dobar djed koji miluje, koji se smiješi. Mislim da papa Franjo, uza sve to i zajedno s tim, također ima jasan program Crkve koji želi malo po malo provoditi u djelo, program iz „Evangeliu gaudium“, to jest program Crkve koja je vjerna posljednjim Isusovim riječima: „Pođite, pođite, nosite radosnu vijest svim narodima“. Dakle, Crkva koja je uvijek u pokretu, koja se ne zadovoljava onim što je baštinila iz prošlosti, Crkva koja izlazi, koja ide ususret, i kako on kaže prema periferijama, a pod time podrazumijeva periferije u materijalnom smislu i u duhovnom smislu“. Naglasio je, kako tu „nije riječ samo o tome da se poduzima mnogo toga na karitativnoj razini i pružanjima pomoći kroz naše humanitarne organizacije. Za papu Franju je važno ići ususret također egzistencijalnim periferijama, to jest onima koji su daleko od nas, onima koji su nekoć dolazili a sada više ne dolaze. Ne možemo naprijed ići sami, moramo oslušivati, stupiti u dijalog sa svim instancijama, sa svim nadama, sa svim, katkad, i izazovima koji nam dolaze iz toga svijeta koji nas okružuje i koji nije svaki put sasvim u skladu s našim kriterijima, ali moramo uvijek biti raspoloživi za to suočavanje koje će nesumnjivo donijeti dobre plodove na svim razinama“.

Zahvalno euharistijsko slavlje za pet godina službe apostolskog nuncija nadbiskupa Alessandro D'Errica u Republici Hrvatskoj održat će se u ponedjeljak 26. lipnja u 19 sati u zagrebačkoj prvostolnici.

John Milbank: „Reformacija i reforma: onkraj katastrofe“

„Lectio Strossmayer“ 2017. u sklopu znanstvenoga kolokvija prigodom 500. obljetnice reformacije

Đakovo, 27.4.2017. (IKA/TU) - Na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Đakovu u Svečanoj dvorani biskupa Antuna Mandića održan je 27. travnja Lectio Strossmayer. Sve je pozdravio izv. prof. dr. Ivica Raguž, dekan Fakulteta, te pritom izrazio srdačnu dobrodošlicu profesoru Johnu Milbanku. Istaknuo je važnost Lectio Strossmayera koji se organizira u čast velikog biskupa Strossmayera, naglasivši pritom da je Strossmayer prvi pokazao ekumensku otvorenost i osjetljivost, a sada to pokazuje i sam Fakultet.

Ovogodišnji predavač „Lectio Strossmayera“ bio je prof. dr. John Milbank, koji predaje religiju, politiku i etiku na Sveučilištu u Nottinghamu u sklopu kojega je na čelu Centra za filozofiju i teologiju. Poznat je i kao utemeljitelj pokreta „Radikalna ortodoksija“ koji je privukao međunarodnu pozornost. U svojim djelima on povezuje različita područja: sustavnu teologiju, društvenu teoriju, etiku, estetiku, filozofiju, političku teoriju. Pozornost na svoj rad privukao je knjigom Theology and Social Theory koja je objavljena 1990. godine. Posljednjih nekoliko godina surađivao je na tri knjige koje je objavio zajedno s filozofom Slavojem Žižekom i Creston Davisom.

U predavanju Reformation and Reform: Beyond Catastrophe

(Reformacija i reforma: onkraj katastrofe) dr. Milbank istaknuo je da mnogi, uključujući i same protestante, prilaze obljetnici reformacije suzdržano i to primarno radi više razloga. Ne bismo trebali govoriti o jednoj reformi već o drugom nizu pokušaja reformi, počevši od srednjeg vijeka pa sve do novoga, rekao je Milbank. Autor Brad Gregory u svojoj knjizi „Nenamjerna reformacija“ okrivljava reformaciju za porast sekularizacije, premda je to u suprotnosti s vladajućim stajalištem prema kojemu je protestantizam zaslužan za modernizaciju društva. Luther je unatoč svojoj početnoj kristocentričnosti u evoluciji svojih misli doveo do jaza između nas i neshvatljivog individualnog Boga, a koji se kao takav može premostiti jedino odredbom odozgo, kojoj se moramo bespogovorno pokoriti. Ipak, ne moramo govoriti o negativnom nasljeđu protestantizma jer postoje i njegovi pozitivni aspekti. Sam Luther pridonio je etici tako što je naglasio da je na nama da poput Boga činimo dobro riječima i djelima, da činimo dobro radi dobra samoga, a ne kako bismo zavrijedili raj ili ispravili prethodno nedjelo. Između ostaloga, Luther je isticao i promatranje i uranjanje u kenozu doživljenu na križu, razvijajući svoju snažnu teologiju križa. Naposljetku, radikalizirana ortodoksija budućnosti bi se trebala čvrsto držati katoličke tradicije, ali istovremeno učiti i iz transformacijskih djela iz zamisli protestantizma, zaključio je Milbank.

Ovogodišnji Lectio integriran je u Znanstveni skup – kolokvij prigodom 500. obljetnice reformacije. Kolokvij je otvorio dr. Raguž s temom „Erich Przywara o reformaciji“. Istaknuo je veliku važnost teologa Ericha Przywara, o čijoj je teologiji pisao i Balthasar. Svoje izlaganje Raguž je podijelio u tri dijela. U prvom dijelu osvrnuo se na kritiku reformacije u ranijim djelima Ericha Przywara. U drugome, najvažnijem dijelu, bilo je govora o njegovu kritičkom tumačenju reformacije te u posljednjem dijelu o pozitivnom razumijevanju reformacije. U njegovim ranijim djelima najbitnija teza koja se provlači i kroz ostala razdoblja njegova stvaralaštva je „Jedino Bog sve“. Jedino Bog prema Przywari nužno završava u jedino čovjek sve. U drugom dijelu njegova opusa kritika reformacije postaje sustavnija. Reformacija je za njega prosvjed protiv same povijesno žive Crkve, ona je neka vrsta platonizirajućeg kršćanstva. Reformacija, prema Przywari, ukida i nadomješta Crkvu i to apsolutnim autoritetom savjesti, ulogu Crkve preuzima čista savjest vjernika, čista nutrina. U posljednjem dijelu svojega izlaganja dr. Raguž stavio je naglasak i na pozitivno viđenje reformacije prema Przywari. Naime, reformacija je prema Przywari uzdrmla tri stupa kulture: jednu crkvu, jednu državu i jedno kraljevstvo. On reformaciju gleda pod četiri vida isključivosti: jedino grijeh, jedino savjest gdje je savjest dobar korektiv spram Crkve, zatim riječ koja je također korektiv spram Crkve kao hijerarhije čistoga bitka i princip jedino Krist. Ti principi imaju golemu ekumensku važnost jer ukazuju kao prvo na važnost obraćenja, zatim osobne odluke i otkrivanja žive riječi u liturgiji i njezine sakramentalnosti. Posljednji princip u kojem se u središte stavlja Krist protivni se današnjem pobožanstvenjenju čovjeka. Naposljetku, u teologiji Martina Luthera Przywara vidi određeni ekumenski izazov jer Luther vjeru izuzima iz subjektivnoga, u središte stavlja križ i kenosis, jednu određenu razmjenu božanskog i ljudskoga naglašavajući uzajamno samoponištenje. Lutherova teologija je golema kritika reformacije i katolištva, prema Przywari, gdje on pritom ne propušta ni kritizirati njegove teološke stavove, zaključio je dr. Raguž.

Predavanje „Teološki put Jurgena Moltmanna“ održao je prof. dr. Ivan Karlič. Osvrnuo se na opus teologa

Moltmanna, jednog od najznačajnijih protestantskih teologa, te je kao takav i zacrtao jedan novi smjer u suvremenoj evangeličkoj teologiji. Određene etape Moltmannovih teoloških spisa sastoje se od teologije u jednoj žarišnoj točki, a to je „Teologija nade“ kao glavna, zatim teologija u pokretu, dijalogu i konfliktu i dio kao doprinos „Svemu“. Nadahnuće za teologiju nade dobio je došavši u dodir s djelom „Princip nade“ E. Blocha, gdje Moltmann u svom djelu iz 1964. godine nastoji razviti nadu kao temeljnu strukturu teologije i njezinog principa. Njegova druga knjiga u prvoj etapi je „Raspeti Bog“ u kojoj on naglašava da je temelj kršćanske nade uskrsnuće na križ raspetoga Isusa Krista. Konačno, u svojoj trećoj knjizi „Crkva u snazi Duha“ govori o eshatološkom usmjerenju Crkve, njoj pridodaje kristološku, misionarsku, političku i ekumensku dimenziju te smatra da ona treba biti i karizmatička zajednica. U drugoj fazi Moltmann sudjeluje na raznim teološkim pokretima te su se iz toga razvili i njegovi teološki stavovi i kritičko razmišljanje prema svijetu u kojem se nalazi. U trećoj fazi Moltmann nastoji svoje spise uvrstiti u svekoliku sustavnu teologiju. Većinom se ovdje ubrajaju djela kristološke tematike, to jest djela praktične kristologije i trinitarne teologije. Prema tome, čitajući njegova djela može se zaključiti da je on iznimno obogatio teološko i kristološko razmišljanje, upravo zato se Moltmann i danas predstavlja kao teolog koji je na uskrsnuće i život Isusa Krista gledao u okvirima njegova povijesno – zemaljskog života, zaključio je Karlič.

Posljednje predavanje znanstvenog skupa održao je doc. dr. Šimo Šokčević, o temi „Obraćenje Johna Henryja Newmana“. Istaknuo je da obraćenje znači prijelaz iz Anglikanske u Katoličku Crkvu, taj prijelaz je u biti i posljedica obraćenja koje je Newman doživio i kao petnaestogodišnjak 1816. godine. U prvom dijelu dr. Šokčević osvrnuo se na njegovo prvo obraćenje u ranoj mladosti te je i sam Newman napisao da je u mladenaštvu doživio duboku promjenu mišljenja, što je istaknuo i papa emeritus Ratzinger koji je njegovo obraćenje opisao kao „kopernikanski obrat“. Zatim je bilo govora o biografskim podacima kardinala Newmana, pri čemu je profesor izložio događaje koji su utjecali na njegove teološke stavove. Newman je odbacivao liberalističke stavove, a u svojim pogledima uvijek je bio bliži katolicizmu. Taj njegov prijelaz od anglikanizma do katoličanstva trajao je intenzivno od 1839. do 1845. te je Newman i sam naslutio da pripada krivoj Crkvi. Na njega su utjecale i Augustinove riječi te je shodno tome rekao da se Katolička Crkva ne razlikuje nimalo od prve Crkve. U tome razmišljanju polako je i napuštao ideje Anglikanske Crkve. U drugoj fazi, od 1842. do 1843., razvija praktični sud savjesti te uočava da je Rimokatolička Crkva ona autentična. Godine 1845. piše svoje epohalno djelo u kojemu iznosi mišljenje da je nauk Rimokatoličke Crkve preslika nauka i tradicije prve apostolske Crkve. Posebno ga je oduševio zanos i energija Katoličke Crkve koja se usprkos padovima uvijek iznova podiže. Nakon konačnog prijelaza Newman upoznaje katolicizam i uočava te određene razlike između protestantizma i katolicizma. Problematizirao je i umišljenost anglikanskih svećenika što prema Newmanu kod katoličkih svećenika nije pronalazio. Newman, dakako u svojim promišljanjima ne idealizira katoličku Crkvu, što posebno ističe u nerazmjeru vjere i morala. Newman kroz većinu svojih djela nastoji prikazati taj neodrživi subjektivizam anglikanizma, on se protivni religiji kojoj na prvom mjestu nije teocentrizam. Cijeli Newmanov život je svojevrsni ekumenski hod, njegovo obraćenje je slika pravog vjerskog života, zaključio je Šokčević.

150. obljetnica prve javne izvedbe pjesme Ivana pl. Zajca „U boj“

Zagreb, 27.4.2017. (IKA) – Nadbiskupsko bogoslovno sjemenište Zagreb priredilo je u četvrtak 27. travnja u dvorani „Vijenac“ Nadbiskupijskoga pastoralnog instituta u Zagrebu akademiju o 150. obljetnici od prve javne izvedbe pjesme Ivana pl. Zajca „U boj“. Uz mnoštvo poklonika glazbe, akademiji su nazočili zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić i pomoćni biskupi Ivan Šaško i Mijo Gorski, bjelovarsko-križevački biskup Vjekoslav Huzjak, krčki biskup Ivica Petanjak, gospičko-senjski biskup Zdenko Križić i umirovljeni vojni biskup Juraj Jezerinac, kao i predsjednik Matice hrvatske akademik Stjepan Damjanović, rektor Zagrebačkog sveučilišta Damir Boras, te Josip Nalis iz Koncertne direkcije.

U pozdravnoj riječi rektor Nadbiskupskoga bogoslovnog sjemeništa mr. Anđelko Koščak rekao je kako „život Crkve počiva i oslanja se na memoriju, na spomen-čin, na događaj života, muke, smrti i uskrsnuća Božjega Sina za spas svega svijeta; a također i život jednoga naroda, život hrvatskoga naroda oslanja se na spomene, na događaje, na ljude koji su riječju i djelom, primjerom požrtvornosti, ljubavi – sebedarja te snagom intelektualnog, umjetničkog i svekolikog rada svoj život ugradili u temelje domovine nam Hrvatske. Možda se ponekad pitamo, pa zašto je potrebno prisjećati se i slaviti ono prošlo, zašto se s time upoznavati? Vjerujem da je dovoljan barem jedan razlog – ono što je za nas prošlost, nekome je bila njegova, njezina ili njihova sadašnjost – dakle, čovjek je u središtu“.

Nadalje je rektor podsjetio kako tijekom svoje formacije, sazrijevanja za sveto zvanje, svaki bogoslov treba sve više biti svjestan kako nijedno područje ljudskoga znanja i djelovanja, kako prepoznati i usavršavan talent i trud, rad i odricanje, nisu nimalo u suprotnosti sa svećeničkim poslanjem, štoviše sve je to potrebno na put i djelu evangelizacije – navještaja i svjedočanstva Radosne vijesti: „Uskrsnuo je, aleluja!“ Tako su i bogoslovi te davne 1836., uz podršku poglavara, započeli s okupljanjima u književnome društvu „Kolo mladih rodoljuba“, kasnije preimenovanom u „Zbor duhovne mladeži zagrebačke“ koje je – javnim nastupima, objavljivanjem knjiga, kontaktima s brojnim uglednim ljudima svoga doba – njegovalo i svim intelektualnim i moralnim silama poticalo očuvanje i stvaranje hrvatske kulturne baštine – među kojima je na prvome mjestu bio hrvatski jezik te spomeni na važne događaje i ljude iz hrvatske povijesti.

Bogoslovi i odgojitelji Nadbiskupskoga bogoslovnoga sjemeništa u Zagrebu, u sebi su pronašli snage i volje, te u duhu poštovanja i zahvalnosti prema svojim prethodnicima, pokrenuli su organizaciju te svečanosti. To činimo iz poštovanja prema slavnoj prošlosti, ali također i za ono naše danas – i danas nam je potrebno, možda više nego ikad, zdravog i postojanog domoljublja i rodoljublja poradi očuvanja vrijednosti na koje se oslanja hrvatski narod, a također i zbog poslanja Crkve Božje u hrvatskome narodu, rekao je Koščak, te govor zaključio riječima: „Tadašnja proslava bila je u prigodi 30. obljetnice Zbora duhovne mladeži, te u prigodi 30. obljetnice pastirske službe zagrebačkoga nadbiskupa i kardinala Jurja Haulika. Današnja proslava je u godini kada se spominjemo 20. obljetnice pastirske službe našega pastira zagrebačkoga nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića, rekao je rektor, te na kraju čestitao kardinalu riječima: „Uzoriti radujemo se s Vama i s cijelom Crkvom zagrebačkom Vašem jubileju te molimo dobrog Boga da Vas – u zdravlju i pastirskoj revnosti i ljubavi – poživi još mnoga ljeta“.

Kardinal Bozanić zahvalio je bogoslovima za trud koji su

uložili u pripremu te izvedbe, a svima poželio „da uhom i srcem čuju jeku povijesti izraženu tonom i jezikom hrvatskim“. Istaknuo je kako su bogoslovi tom izvedbom „glas Crkve kojoj nije strano njegovati kulturu i umjetnost, čemu svakako pripada i glazba. Onu kulturu i umjetnost koja čovjeka oplemenjuje, onu glazbu koja uzdiže dušu u nebeske stvarnosti rađajući plemenite misli i osjećaje. Glazba združuje i stvara zajedništvo, vodi prema drugim ljudima, te poziva na otkrivanje smisla i ljepote u ljudskim odnosima“. U tom duhu je važnim istaknuo njegovanje glazbe prije svega liturgijske kao neizostavan dio formacije bogoslova u Nadbiskupskom bogoslovnom sjemeništu, s nakanom da bogoslovima to bude od pomoći u budućem pastoralnom radu zauzetih poslanika na njivi Gospodnjoj, rekao je kardinal, te se kratko osvrnuo na aktivnosti bogoslovije na području glazbe, glazbene izobrazbe, nastupa, ali i brige za hrvatski jezik i književnost, te pribavljanja i prevođenja djela crkvenih otaca i propovjednika, te sastavljanja radova iz područja crkvenoga života, teologije, povijesti, kulture.

Osvrćući se pak na samu prvu izvedbu pjesme „U boj“, kardinal Bozanić naglasio je: „Dok drugi kojima je pjesma bila namijenjena ju nisu izvodili, bogoslovi su prepoznali njezinu ne samo umjetničku vrijednost, nego i njezinu važnost za buđenje hrvatske nacionalne svijesti i iskazivanje dostojnoga pijeteta hrvatskim velikanima, te su je 1867. prvi put izveli i time utrli put toj heroičnoj pjesmi. Prilozi prikupljeni na proslavi 100 forinti bili su predani za osnutak Zagrebačkog sveučilišta“.

Zahvaljujem našim bogoslovima i čitavoj bogoslovskoj zajednici na inicijativi koju su pokrenuli da se na ovaj način označi visoka obljetnica koja i danas ima svoju aktualnost. Neka naše Nadbiskupsko bogoslovno sjemenište sa svojim bogoslovima, budućim duhovnim pastirima naroda Božjega kao važna institucija Crkve i hrvatskoga naroda bude i danas otvoreno za učinkovitu suradnju sa svima koji žele na čvrstom tlu graditi temelje crkvenoga i narodnoga života, kulture, napretka i sigurnosti, zaključio je kardinal Bozanić, još jednom čestitajući bogoslovima.

Djelovanje bogoslovnih društava „Zbor“ (1836.-1945.) i „Vijenac“ (1839.-1945.) predstavio je Mislav Mikac, bogoslov 4. godine. Uvodno se osvrnuo na povijesni kontekst u hrvatskom narodu koji je bio u duhu preporoda, te je naglasio da se sve što se događalo u domovini, a posebno na političkom planu, u sjemeništu budno pratilo. Posebno se pratio rad Ljudevita Gaja i njegovih novina i događaji u Saboru, te su bogoslovi zaključili „kako bi i oni trebali učiniti nešto za domovinu te im je sinula misao da osnuju u sjemeništu patriotsko društvo“. Podsjetio je na veliki događaj za Zbor kada je 1. travnja 1839. sjemenište posjetio Ljudevit Gaj. Na rukama su ga bogoslovi unijeli u dvoranu „Vijenac“ gdje su ga svi nazočni pozdravili gromkim „živio“ te oduševljenim pjevanjem „Još Hrvatska nij' propala“ i „Oj, Iliri, jošter živi“. Gaj ih je tad ohrabrio „Štitite naš jezik dičan, gojite ga i preporučite svigdje... Branimo svoja prava poviješću tolikih vjekova potvrđena.“ U zapisu stoji kako je Gaj govorio s toliko žara da su klericima suze radosnice tekle niz lice. Nakon toga, bogoslovi su s Gajem ostali u pismenim vezama, a koliko su dobro surađivali ili barem činili za domovinu i jezik govori činjenica kako je Gaj nakon ukidanja ilirskog imena rukom pokazao na sjemenište i rekao: „Ako mi svi danas poginemo, ovi (klerici) sačuvat će narodnost našu.“

Spomenuo je i previranja u sjemeništu zbog dvije jake oprečne strane, narodnjaka i mađžarona, no domoljubni bogoslovi svoj su rad uvijek nekako uspjeli nastavljati, nekad tiše, nekad glasnije, ali uvijek „za jezik i domovinu“. Podsjetio je i na bogatu izdavačku djelatnost, te naglasio i

kako su se bogoslovi isticali i dobrotvornim radom i novčanim prilozima (za utemeljenje Učiteljske zadruge, Društva sv. Jeronima, društva Hrvatska u Grazu, za Akademiju znanosti i umjetnosti, za Jelačićev spomenik, za osnutak sveučilišta itd.), a i svake su godine slali svoja izdanja raznim odgojnim zavodima, školama i knjižnicama, naročito u Bosni, Istri, Međimurju i Bačkoj. Od 1860. do 1900. zbor je izdao 57 knjiga razne tematike, od prijevoda do molitvenika. Ogroman doprinos bogoslovi su dali pri promociji socijalnog nauka Crkve nakon enciklike pape Lava XIII. *Rerum novarum*. Ustvrđio je, kako se sav ovaj naporan, hvalevrijedan i nezamjenjiv rad zagrebačkih bogoslova počeo gasiti s II. svjetskim ratom i novim političkim stanjem u Hrvatskoj.

Govoreći o pjevačkom društvu Vijenac, naglasio je kako je ono osnovano 1839. godine, tri godine nakon osnutka Zbora. Te je godine sjemenište pohodio Ljudevit Gaj i nakon tog posjeta i glazbeno nadareni bogoslovi, po uzoru na književno društvo, htjeli su osnovati i svoje glazbeno društvo da "poput književnog društva uzrade i oni nešto na korist domovine svoje". Sjemenišno poglavarstvo već je u svibnju dalo dopuštenje da bogoslovi osnuju novo društvo, ali s pravom nadziranja da se ne izvrgne u političke agitacije. Tako je 15. svibnja 1839. osnovano najstarije narodno glazbeno društvo. Jer, današnji Hrvatski glazbeni zavod, a tadašnji Musikverein, osnovan je ranije, ali on je ustvari bio njemačko društvo. Bogoslovsko Skladnoglasje od prvog je svog časa disalo narodnim duhom i bilo je prvo takvo u čitavoj Hrvatskoj.

Godine 1867. Zbor duhovne mladeži slavio je 30. obljetnicu svoga opstanka. Tom se prigodom Zbor obratio i pjevačkom društvu sa željom da i ono sudjeluje u toj proslavi, koje se tom pozivu rado odazvalo. Među ostalim skladbama tu se kao posljednja na repertoaru našla i pjesma „U boj“ od Ivana pl. Zajca. Zajc je pjesmu skladao na riječi pjesnika Franje Markovića i posvetio je „Kolu“, zagrebačkom pjevačkom društvu. No, zborovođa Kola, kako prenosi pisac povijesti Vijenca Milan Zjalić, „strašno je osudio pjesmu te je odbio izvoditi. Očito su kod njega bili posrijedi politički motivi, utjecaj mađžarona ili koje druge struje protivne hrvatskoj ideji samostalnosti. Bogoslov Vjekoslav Klaić, naš poznati povjesničar, doznao je za zgradu u Kolu te je došao do Zajčevih nota koje su se prvi puta otpjevale upravo u zagrebačkoj Bogosloviji na obilježavanju obljetnice Zbora duhovne mladeži zagrebačke, 4. ožujka 1867. Anali pišu kako su i riječi i napjev upalili rodoljubni žar u svih slušatelja među kojima su bili i kardinal Haulik, biskup Strossmayer, biskup Kralj, Franjo Rački, Ivan Kukuljević i drugi te su postali „svjedoci revnog rada bogoslova i vruće ljubavi domovinske“. Nakon te izvedbe na repertoaru glazbenog društva sve je više Zajčevih skladbi, a dokaze dobroj suradnji još se i danas čuvaju u Bogosloviji u obliku originalnih Zajčevih notnih rukopisa koje je pisao za zagrebačke bogoslove, a među ostalim, skladao je jednu od tri himne Zbora.

U svakom su slučaju bogoslovi, podržavani svojim poglavarima, kako to i sami ističu u svojim zapisnicima sa sjednica, žarkom ljubavlju prema hrvatskome narodu i domovini te postojanošću u radu i molitvi pridonosili duhovnom, kulturnom i intelektualnom napretku, a time i političkom boljitku hrvatske domovine. Zsigurno nam je drago i na ponos spomenuti da je bl. Alojzije Stepinac, kao gimnazijalac, bio član pjevačkoga društva Vijenac, te da je sluga Božji Franjo Kuharić bio član bogoslovskog pjevačkog kvarteta (bariton) i tijekom jedne akademske godine predsjednik Zbora duhovne mladeži zagrebačke, istaknuo je bogoslov Mikac, te svoj govor zaključio riječima zahvale

sjemenišnim poglavarima i zagrebačkom nadbiskupu te istaknuo: „Mi bogoslovi, pred svima vama dragi gosti i prijatelji, draga braćo i sestre, obećajemo da ćemo i u ovim novim, ali u mnogočemu sličnim okolnostima, čuvati nacionalni i kršćanski identitet naše domovine Hrvatske koja sve svoje duuguje križu i sebedarju našega Spasitelja i velikim ljudima, poput hrvatskih branitelja, koji su u svome srcu zasigurno nosili i nadahnjivali riječi Zajčeve pjesme „U boj“: Za te sin svak u boj se kreće! Dome naš, ti vijekom stoj! Za domovinu mrijeti kolika slast! Prot dušmaninu! Mora on mora past!“

U glazbenom dijelu Gudački kvartet „Sebastian“ i Oktet zagrebačkih bogoslova pod vodstvom Ivona Fabijanca izveli su više skladbi Ivana pl. Zajca, a u samoj završnici akademiji pjesmu „U boj“ izveli su bogoslovi i članovi muškoga katedralnog zbora pod ravnanjem mo Miroslava Martinjaka uz glasovirsku pratnju Nevena Kraljića. Izvedba je bila nagrađena dugotrajnim pljeskom publike.

U programu su recitalom sudjelovali i bogoslovi Matija Novački, 5. godina, i Karlo Topalović, 1. godina, a akademiju su uveličali članovi Zrinske garde iz Čakovca u svećanim odorama.

Po završetku akademije prisutni su mogli razgledati prigodnu izložbu u predvorju Nadbiskupijskoga pastoralnoga instituta koju su s mnoštvom fotografija, dokumenata, notnoga zapisa, kao i knjiga zajedno s bogoslovima pripremili Matija i Sonja Galina.

Na misi u dubrovačkoj katedrali molilo se za stradale u pomorskoj nesreći i njihove obitelji

Poruka biskupa Uzinića obiteljima, rodbini i prijateljima nastradalih

Dubrovnik, 28.4.2017. (IKA) - U dubrovačkoj katedrali Gospe Velike u petak 28. travnja don Stanko Lasić, generalni vikar Dubrovačke biskupije i katedralni župnik, predvodio je misu za stradale u teškoj pomorskoj nesreći i njihove obitelji. U večernjim satima u utorak 25. travnja pokraj otoka Šipan u sudaru dvaju plovila život su izgubile četiri osobe, za tri se još uvijek traga, a dvije su spašene. U tužnom ozračju koje je okružilo Dubrovnik župnik Lasić u propovijedi je kazao kako tugovati bez nade znači prestati biti usmjeren prema ljubljenim osobama, no da upravo zato imamo onu nadu koja dolazi od Isusa Krista. Nadu koja nam govori da ćemo mi kao i naša braća i sestre uskrsnuti zajedno s Gospodinom. Te da je upravo zato naša tuga nježna i čeznutljiva. „Molimo Gospodina da nježno tugujemo, da budemo stalno u nadi usmjereni prema Njemu i prema svojoj braći i sestrama. Molimo stalno jer molitva je škola nade i nježne tuge sada i kroz cijeli naš život“, poručio je propovjednik.

Istaknuo je i kako je Isus pred svoju smrt molio za nas i za naše spasenje. „Isus će umrijeti, zaslužiti će smrću ulazak u slavu, ali ne želi biti jedini između ljudi koji tamo ulazi. Hoće da svi njegovi budu zajedno s njime. Naša se sreća sastoji u tome da budemo s Isusom. Isus završava svoju molitvu riječima: 'Da ljubav kojom si ti mene ljubio bude u njima i ja u njima' Iv 17,20-26). Savršena i uzajamna spoznaja, duboka i vječna ljubav, cjelovita i nerazdjeljiva. Zar bismo mogli i pomisliti da bi takva molitva upravljena Ocu za nas mogla biti neuslišana? Ujedinimo se u punom pouzdanju da su naša braća i sestre, za koje danas molimo, postali dionici vječnoga života, a naša ljubav prema njima i njihovim ožalošćenim obiteljima bit će najbolja poveznica s njima“, kazao je župnik Lasić. U ime braće svećenika, novaka, i cijele katedralne zajednice izrazio je sućut obiteljima koje su izgubile svoje najdraže i uputio molitvu

nade za one za kojima se još traga.

Na kraju mise pročitana je i poruka koju je dubrovački biskup Mate Uzinić uputio obiteljima, rodbini i prijateljima nastradalih u ovoj teškoj pomorskoj nesreći. „S tugom i težinom u srcu primio sam vijest o teškoj pomorskoj tragediji koja je pogodila naš Grad, Domovinu i osobito vas poštovane obitelji, rodbino i prijatelji nastradalih. Ovo je trenutak kad čovjek svim srcem traži riječi utjehe, smisla, razloga, riječi odgovora na pitanja koja nam se nameću, kako bi se barem na takav način olakšala bol i strepnja kroz koju prolazimo. No moje riječi nemaju tu snagu. Zato vam drage obitelji nastradalih, kao i svima koji s vama danas tuguju, želim biti blizu svojim mislima, molitvama i vjerom u Gospodina koji je vaše najmilije zavolio, koji ih je tijekom čitavog njihova života pratio i koji ih sada želi primiti u svoje puno zajedništvo. Dao vam Gospodin, kojega ovih dana promatramo kao pobjednika nad smrću i svog uskrsnulog Gospodina, da u ovoj boli doživite utjehu njegove blizine i suosjećanja jer On je naše bolesti ponio, naše je boli na se uzeo. Molim da Ga i u ovim tjeskobnim životnim dramama prepoznamo kao onoga koji nas poziva da se na Njega oslonimo jer nikoga pojedinog od nas on ne ostavlja i ne zaboravlja. Ne bojmo se prigrliti tu istinu“, istaknuo je biskup Uzinić.

Uz brojne vjernike na misi je bila i povjerenica Vlade RH za Dubrovnik Nada Medović koja je dan 28. travnja proglasila Danom žalosti na području Grada Dubrovnika.

SHKM: Program u župama Đakovačko-osječke nadbiskupije

Sudionici SHKM-a tijekom programa upoznaju župu domaćina i mlade koji su ih ugostili te provode vrijeme u molitvi i pjesmi

Đakovo, 29.4.2017. (IKA/TU) –U župama Đakovačko-osječke nadbiskupije prvoga dana Susreta hrvatske katoličke mladeži 29. travnja u popodnevnom satima počeo je bogat i raznovrstan duhovni program. S mladima su i nad/biskupi Hrvatske biskupske konferencije. Domaćin đakovačko-osječki nadbiskup i metropolit Đuro Hranić sudjeluje u programu u Slavanskom Brodu, a umirovljeni đakovačko-osječki nadbiskup Marin Srakić u Đakovu. Predsjednik HBK zadarski nadbiskup Želimir Puljić sudjeluje u programu u župi sv. Euzebija i Poliona u Vinkovcima, splitsko-makarski nadbiskup i metropolit Marin Barišić je u župi sv. Petra i Pavla u Osijeku, varaždinski biskup Josip Mrzljak je u župi sv. Jakova, ap. u Gunji, sisački biskup Vlado Košić je u župi Bezgrešnog začeca BDM u Valpovu, dubrovački biskup Mate Uzinić je u župi sv. Josipa radnika u Vukovaru, krčki biskup Ivica Petanjak je u župi Uzvišenja sv. Križa u Osijeku, vojni biskup u RH Jure Bogdan je u župi sv. Rozalije, dj. u Ivanovcu, gospičko-senjski biskup Zdenko Križić je u župi sv. Mihaela arkanđela u Donjem Miholjcu, šibenski biskup Tomislav Rogić je u župi BDM Kraljice mučenika u Vukovaru, umirovljeni šibenski biskup Ante Ivas je u župi sv. Ilije proroka u Velikoj Kapanici, zagrebački pomoćni biskup Ivan Šaško je u župi Mučeništva sv. Ivana Krstitelja u Županji, predsjednik Odbora HBK za mlade zagrebački pomoćni biskup Mijo Gorski je u župi sv. Filipa i Jakova, ap. u Vukovaru, banjolučki pomoćni biskup Marko Semren je u župi sv. Lovre, đk. i mč. u Lipovcu, biskup Križevačke eparhije Nikola Kekić je u grkokatoličkoj župi Krista Kralja u Vukovaru.

Sudionici SHKM-a tijekom programa upoznawali su župu domaćina i mlade koji su ih ugostili te zajedno proveli vrijeme u molitvi i pjesmi sve do 22.30 sata.

Spomendan mučeničke smrti hrvatskih velikana Zrinskog i Frankopana

Zagreb, 30.4.2017. (IKA) – Euharistijsko slavlje o spomendanu na Petra Zrinskog i Frana Krstu Frankopana u zagrebačkoj prvostolnici u nedjelju 30. travnja predvodio je umirovljeni vojni biskup Juraj Jezerinac, a u koncelebraciji bili su kanonici Matija Berljak i Alojzije Hobljaj te vlč. Franjo Horvat. Nakon ulaska procesije u katedralu, izaslanstva su kod spomen obilježja Zrinskog i Frankopana položila vijence. Misi je među ostalima nazočilo izaslanstvo Međimurske županije, predstavnici mjesta vezanih uz hrvatske velikane te predstavnici Hrvatske vojske, braniteljskih udruuga i Zrinske garde Čakovec.

Uvodeći u euharistijsko slavlje, biskup Jezerinac rekao je „neka današnji spomen na Zrinske i Frankopane sve nas potakne da znamo cijeniti vjeru i po njoj živjeti; da znamo poput Zrinskih i Frankopana cijeniti našu slobodu, u koju je ugrađeno više od 15 tisuća hrvatskih očeva i mladića te djevojaka“.

Spominjući se Zrinskih i Frankopana, biskup Jezerinac istaknuo je njihovu vjeru u Boga Isusa Krista, živa i uskrsloga. Obojica su pogubljeni na opće zaprepaštenje hrvatske i ugarske javnosti i cijele Europe, a premda se izvršiteljima smrti činilo da su ih na taj način do kraja porazili i ponizili, oni su ostali neporaženi, štoviše, postali su slavni, jer 'Navik on živi koji zgine pošteno', rekao je biskup Jezerinac. U toj velikoj nevolji postali su ne samo junaci i primjer kako se ljubi narod i Domovina nego kako se živi vjera u Boga Isusa Krista. Istakli su se u iskrenom bogoljublju, čovjekoljublju i domoljublju. Da su drugi narodi imali takve velikane duha i vjere, možda bi već bili proglašeni svetima, rekao je biskup. Propovjednik je podsjetio i da su tijekom povijesti Zrinskih i Frankopana veliku ulogu imale i žene: tri velike Katarine. Jedna je prevela Poslanice apostola Pavla. Druga Katarina, koja je bila udana za sigetskog junaka, napisala je molitvenik „Raj duše“, a treća Katarina, sestra kneza Krste Frankopana, napisala molitvenik „Putni tovaroš“. Molitvenik „Raj duše“ bio je vjeran odraz katoličkog nauka o Blaženoj Djevici Mariji. U tom molitveniku ima 119 zaziva Majci Božjoj, između ostalog i „Sveta Mati slobode“, moli za nas, te „Sveta Mati didovine, moli za nas, što znači „Sveta Mati domovine“.

Obitelji Frankopana i Zrinskih bile su uvjerenе da hrvatski narod ne može opstati bez duboke vjere u Boga Isusa Krista. Vjera im je bila glavni oslonac. U tom duhu sve poduzimaju, posebno njihove žene, kako bi vjernički duh zavladao u hrvatskom narodu, a evanđelje postalo svjetlo na putu njihova života, rekao je biskup Jezerinac.

Spominjući se danas Zrinskih – Frankopana, stavimo se pod zaštitu sv. Josipa, koji je zaštitnik Domovine i zagovor Isusove i naše majke Marije te svetaca, kao i sluge Božjega kardinala Stepinca, da očuvaju i sačuvaju našu Domovinu - našu „didovinu“, kako ju je hrvatski narod nazivao u vremenu Zrinskih i Frankopana; da hrvatski narod ne izumre, nego da i dalje živi u svojoj „didovini“, i nastavi slaviti Boga dok je „svita i vika“. Mislim da se slažete zajedno sa mnom pa daj Bože, da tako i bude, poručio je biskup Jezerinac.

Euharistijsko slavlje pjevanjem su animirali Koralisti zagrebačke katedrale pod ravnanjem mo Miroslava Martinjaka i zbor Zagrebačkih liječnika pjevača pod ravnanjem Mije Bergovca.

Započelo euharistijsko slavlje – središnji događaj 10. susreta hrvatske katoličke mladeži

Vukovar, 30.4.2017. (IKA) – Na posebno uređenom prostoru kod dvorca Eltz u Vukovaru 30. travnja započeo je središnji događaj jubilarnoga 10. susreta hrvatske katoličke mladeži - euharistijsko slavlje koje predvodi đakovačko-osječki nadbiskup i metropolit Đuro Hranić. U koncelebraciji su zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić, apostolski nuncij u RH nadbiskup Alessandro D'Errico, predsjednik Hrvatske biskupske konferencije zadarski nadbiskup Želimir Puljić, splitsko-makarski nadbiskup Marin Barišić, riječki nadbiskup Ivan Devčić, beogradski nadbiskup Stanislav Hočevar, umirovljeni nadbiskup Marin Srakić te biskupi subotički Ivan Penzeš, srijemski Đuro Gašparović, varaždinski Josip Mrzljak, sisački Vlado Košić, križevački vladika Nikola Kekić, bjelovarsko-križevački Vjekoslav Huzjak, dubrovački Mate Uzinić, vojni biskup u BiH Tomo Vukšić, krčki Ivica Petanjak, vojni biskup u RH Jure Bogdan, gospičko-senjski Zdenko Križić, šibenski Tomislav Rogić, umirovljeni šibenski biskup Ante Ivas, zagrebački pomoćni biskupi Ivan Šaško i Mijo Gorski koji je i predsjednik Odbora HBK za pastoral mladih, potom predsjednik Odbora BK BiH za pastoral mladih banjolučki pomoćni biskup Marko Semren, izaslanik hvarskog biskupa Slobodana Štambuka mons. Stanko Jerčić i izaslanik požeškog biskupa Antuna Škvorčevića mons. Josip Krpeljević. U koncelebraciji su i tajnik Apostolske nuncijature u RH mons. Janusz Blachowiak, rektor Papinskoga hrvatskog zavoda sv. Jeronima u Rimu preč. Božo Radoš, generalni tajnik HBK mons. Petar Palić, ravnatelj Hrvatske inozemne pastve dr. Tomislav Markić i delegati za pojedine zemlje, redovnički provincijali te tristotinjak stotina svećenika koji su dopratili mlade hodočasnike. Na misi su bili i vukovarski gradonačelnik Ivan Penava, vukovarsko-srijemski župan Božo Galić, te zastupnici Hrvatskog sabora i Europskog parlamenta kao i predstavnici prosvjetnoga, kulturnoga, znanstvenoga, političkoga, gospodarskoga i društvenoga života.

Riječ dobrodošlice izrekao je domaćin i predvoditelj slavlja nadbiskup Hranić. „Kako li je divno Božji Duh potaknuo poslanje naše Crkve i danas, 'od sva četiri vjetra' ovdje u Vukovaru sabrao je 'Crkvu mladih' – na deseti Susret hrvatske katoličke mladeži! Draga mladosti! Tko da ne osjeti radost! Tko da je, u snazi Kristove nazočnosti, danas s vama ne podijeli! Dobro nam došli u Đakovačko-osječku nadbiskupiju - u Slavoniju, Baranju i Gornji Srijem! Uime cijele naše nadbiskupije, uime svih vjernika, svake naše obitelji, i naših starih i bolesnih, uime svećenika, redovnika i redovnica, uime nadbiskupa u miru Marina, uime svih Vukovaraca, te sasvim osobito uime svih mladih naše nadbiskupije: Dobro došli u grad Vukovar, rekao je nadbiskup Hranić, pozdravljajući mlade iz svih (nad)biskupija u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, iz Vojvodine i hrvatske dijasporu diljem Europe, kao i skupinu mladih Poljaka iz župe Miklušovic Krakovske nadbiskupije. Na početku mise mladima se obratio i apostolski nuncij D'Errico koji je izrazio radost zbog nazočnosti na ovome važnom nacionalnom susretu katoličke mladeži, „u kojem vidimo sakupljene nade Crkve Božje u Hrvatskoj i raznim zemljama“. Prisjetio se kako je prije tri godine bio u Dubrovniku kada je bilo najavljeno da će se 10. SHKM održati u Vukovaru. „Primio sam to s posebnim osjećajima, zato jer ovih godina moje službe u Hrvatskoj mogao sam iskusiti što znači Vukovar ne samo za prošlost, nego i za budućnost, za Hrvatsku i za druge blize krajeve. Drago mi je da danas mogu sudjelovati na ovom važnom susretu, drago

mi je da se to poklapa s ovim važnim danima koje živim u vijesti koju mi je dao Sveti Otac da ću dobiti novu misiju. Gledajući na vas, dragi moji mladi, reći ću Svetom Ocu da sam danas vidio još više: da sam vidio jedan krasan horizont za Crkvu i za Hrvatsku. I reći ću Svetom Ocu da nosim krasna sjećanja i na ovaj današnji dan u kojem vidim živo svjedočenje u Crkvi i hrvatskome narodu. To je svjedočenje koje se nadodaje mnogim onim svjedočenjima koje sam mogao živjeti i doživjeti proteklih godina“, rekao je nuncij D'Errico. Istaknuo je kako Sveti Otac prati molitvom ovo slavlje te upućuje najljepše želje biskupima, a osobito predsjedniku Hrvatske biskupske konferencije, zatim svećenicima, redovnicima i redovnicama, pastoralnim djelatnicima i svim sudionicima ovog Susreta. A kao znak svoje posebne blizine želio je uputiti i poruku, koju je pročitao tajnik Apostolske nuncijature mons. Blachowiak.

U poruci koju je potpisao državni tajnik Svete Stolice kardinal Pietro Parolin ističe se kako „Nasljednik svetoga Petra želi da geslo susreta 'Krist, naša nada' (1Tim, 1,1) potakne želju za odgovorom na poziv Krista Gospodina, koji je pravi pratitelj i prijatelj na životnome putu, Onaj koji nikada ne osuđuje, nego istinski ljubi svakoga od nas. Ostati čvrstima u vjeri i u nadi u današnjem svijetu, zahtjevna je zadaća koja sa sobom nosi mnoge napore, no istovremeno ispunja srce radošću i ljubavlju. Upravo je u ovo uskršno vrijeme znakovito uputiti se na hodočašće, kako biste susreli Krista Uskrsloga koji vas čini sretnijima te vam pomaže da se vaš kršćanski poziv razvija, raste i iznova otkriva u susretu s Bogom i bližnjima. Dragi mladi, Papa vas ohrabruje da otvorite vaša srca Bogu koji vas prati na životnome putu i tako čini čudesna djela, poučavajući vas što bi zapravo značila kršćanska nada, kako biste je mogli svjedočiti svugdje, a osobito u vašim zajednicama i gradovima“. Na kraju poruke zaziva se na mlade nesbeski zagovor Blažene Djevice Marije, najvjernije Odvjetnice Hrvata i svetoga Ivana Pavla II., Papa upućuje poseban apostolski blagoslov te poziva na molitvu za njega i njegovo služenje sveopćoj Crkvi.

Homilija nadbiskupa Hranića na misi SHKM-a

Zagreb domaćin 11. susreta hrvatske katoličke mladeži 2020. godine

Vukovar, 30.4.2017. (IKA) – Nakon što je evanđelje treće uskrsne nedjelje naviješteno na latinskom i bizantskom obredu, homiliju je predvoditelj slavlja đakovačko-osječki nadbiskup Đuro Hranić započeo riječima apostola „A mi se nadasmo!“, te upitao „nisu li dvojica žalosnih Isusovih učenika, koji napuštaju Jeruzalem te odlaze u Emaus, slika tolikih umornih, razočaranih i beznadnih ljudi. U njima se oslikavaju stvarne životne prilike i mnogih hrvatskih mladića i djevojaka. Sjetimo se samo onih koji su se do sada prijavili na desetke natječaja za radno mjesto, ali bezuspješno, te su u rješavanju svojih životnih pitanja morali potražiti 'izlaz' odlaskom u inozemstvo. Znamo, ne odlazi se rado, nego žalosna srca, jer u zavičaju i domovini nastaje praznina. Tko će je i kako ispuniti? Nisu li dvojica učenika slika i tolikih vaših roditelja, žalosnih što vam ne uspijevaju pružiti ono što bi željeli; koji rade, ali ne primaju plaću; koji su zbog tuđe sebičnosti i neodgovornosti izgubili svoje radno mjesto?! Nisu li njih dvojica slika i onih poput mene, koji osjećaju da ne mogu ne govoriti i upućivati na zabrinjavajuće razmjere depopulacije Slavonije i naših hrvatskih sela i gradova?!“ Podsjetio je kako je u Hrvatskoj mnogo onih koji gube povjerenje u ljude, u institucije, u politiku te - puni gorčine i nezadovoljstva - tonu u izolaciju, osamljenost i beznade; koji od nesigurnosti, neuspjeha i

promašaja bježe u alkohol, drogu, u destrukciju i agresivnost.

Nastavljajući promišljanje protkano čežnjom za nadom, propovjednik je rekao: „Sve nas na različite načine nosi nada, no svi smo se više puta i razočarali. Znao nas je razočarati ne samo tijekom događaja oko nas, koji se nisu ostvarili onako kako smo se mi nadali, nego su nas nadasve razočaravali ljudi koji su iznevjerili naša očekivanja, koji su nerijetko znali čak slomiti i pogaziti naše ideale. Ali, sam je čovjek krhko i prolazno stvorenje. I onda kad se nađemo pred čestitom osobom koja zavrjeđuje bezuvjetno povjerenje, moramo biti svjesni da je ne smijemo apsolutizirati. Samo je Bog uvijek s nama. Trajno, neprolazno i vječno”.

Vraćajući misao na dvojicu učenika, nadbiskup Hranić istaknuo je kako njima „Uskrsli ne nudi praznu utjehu, nego im nudi drugačiji pogled na istu stvarnost i novu nadu, novu perspektivu. Učenicima pomaže shvatiti da ih nije iznevjerio Bog i samo drugi ljudi, nego su ih iznevjerila i njihova očekivanja; i da nije krivnja na Bogu, ni samo u drugim ljudima, nego i u njihovu pogrešnom stavu. On u njihovu tamu unosi svjetlo Božje riječi. U liku stranca koji se pridružuje dvojici učenika na putu u Emaus, Isus stavlja pred nas pastire i učitelje izazov posebno odgovornoga poziva: pratiti ove drage mladiće i djevojke, biti suputnici na njihovu putu – znati ih saslušati i razumjeti”. Uskrsli Isus dvojicu učenika suočava s njima samima u svjetlu evanđeoske logike: „O bezumni i spora srca da vjerujete u život koji se rađa iz smrti, da dozrijevanje uvijek ide pod ruku s križem i patnjom”, te parafrazirajući tu rečenicu nastavio: „Ne mora li, zato, pšenično zrno umrijeti kako bi donijelo novi rod?! O bezumni i spora srca da prihvatite da svijeća izgarajući svijetli; da se u životu ništa istinski vrijedno ne postiže bez muke, bez žrtve i umiranja sebi; da ovo društvo ne može postati blžte, humanije, poštenije i pravednije ako nema onih koji su spremni samoprijegorno služiti općem dobru, umirati sebi; ako nema onih koji su spremni ljubiti i činiti dobro i onda kad nema uzdarja, ljubiti i onda kad treba oprostiti i biti veći od tuđih slabosti; da nema i ne može biti blagostanja i napretka ako nema vas koji ste spremni učiti, studirati, marljivo raditi, biti postojani u dobru, odustajati od veze, protekcije, mita i korupcije, od grešnih obrazaca ponašanja i od prizemne logike samo ovoga svijeta”. Propovjednik se posebno zaustavio na rečenici „Prepoznaše ga u lomljenju kruha” nakon čega se vraćaju u Jeruzalem, tamo gdje ih okupljena zajednica dočekuje svojim iskustvom da su susreli uskrsloga Gospodina. I jedni su u drugima raspirivali i dijelili iskustvo uskrsne vjere i nade.

„I ovaj grad Vukovar u kojem smo danas okupljeni pruža nam snažnu pouku. Ovdje smo na osobit način kao narod iskusili da Bog svojih ne ostavlja, da u životu ne smijemo gledati samo na ljudske mogućnosti i granice, već da nam je računati i na Boga. Kad se dogodio slom i kad je potpuno iscrpljeni Vukovar pao, kad su čitavu Hrvatsku zahvatili tuga, razočaranje i dodatni strah, čitava je Hrvatska tada bila 'moliteljica' - po crkvama, na ulicama i trgovima. Od Krista nam je tada dolazila nada i davala nam snagu”, rekao je nadbiskup Hranić, te nastavio: „I mi draga mladosti, želimo danas iz Vukovara svom narodu i cijelome svijetu - vašim roditeljima i vršnjacima, našim hrvatskim političarima koji su ovih dana suočeni s ozbiljnim pitanjima, izazovima i tjeskobama, poslati poruku nade i ohrabrenja koja izvire iz Božje ljubavi i dobrote objavljene u Isusu Kristu. On je sigurno sidro naše stabilnosti, našega opstanka, On je nada naša”.

Na kraju homilije nadbiskup Hranić još je jednom istaknuo: „Iskon našega života počiva u Božjem daru. Nada se uvijek

oslanja na Boga kao temelj sigurnosti; na Boga kao polazište i nadahnuće za svaku obnovu društva te na njega kao izvor i uvir potpune sreće i radosti. Takva nada nam uvijek daje snagu da prihvatimo sadašnjost, da prihvatimo svoju odgovornost za dobrobit hrvatskoga društva, te da se bez malodušnosti i straha otvorimo budućnosti i snazi Božje milosti koja nas uvijek iznova obnavlja i nadilazi. Prepustimo se Kristovoj ljubavi i vodstvu. Molimo ga da nam bude suputnikom na našem životnom putu kao što je to bio dvojici svojih učenika na putu u Emaus i da uvijek ostanemo vjerni nedjeljnom lomljenju kruha za euharistijskim stolom”.

Predstavnici pojedinih (nad)biskupija na oltar su prinijeli darove. Osim kruha i vina, tu su bili i darovi: zemlja (Vrhbosanska nadbiskupija), košara s plodovima (Subotička biskupija), sadnica masline (Krička biskupija), maslinovo ulje (Porečka i Pulska biskupija), maslinovo ulje i smokve (Zadarska nadbiskupija), sir trapist (Banjolučka biskupija), posuda za ljekovito bilje iz ljekarne Male braće i stonska sol (Dubrovačka biskupija), med (Mostarsko-duvanjska biskupija), trešnje (Trebinjsko-mrkanska biskupija), gitara (Varaždinska biskupija), sidro (Riječka nadbiskupija), svjetiljka sv. Kvirina (Sisačka biskupija), replika Splitskog misala (Splitsko-makarska nadbiskupija), ribarska mreža i školjka sv. Jakova (Šibenska biskupija), licitarsko srce (Zagrebačka nadbiskupija), ikona Bogorodice (Križevačka eparhija), vukovarski križ od bračkog kamena (Hvarsko-bračko-viška biskupija).

Nakon popričesne molitve nadbiskup Hranić zahvalio je mladim hodočasnici, biskupima, domaćim svećenicima i mladima, župnim suradnicima te obiteljima u Đakovačko-osječkoj nadbiskupiji, članovima Nadbiskupijskog povjerenstva za pastoral mladih što su u potpunosti domislili i organizirali susret, gradskim vlastima, kao i svima drugima koji su dali doprinos susretu te izrazio nadu da će mladi okupljeni u Nadbiskupijskom zboru i mreži mladih volontera ostati kao izvrstan plod i trajna baština toga Susreta hrvatske katoličke mladeži u nadbiskupiji.

Mladima se obratio i predsjednik HBK nadbiskup Želimir Puljić te izrazio radost zbog toga zajedništva. Podsjetio je kako su, potaknuti brigom za mlade koju je pokazao sv. Ivan Pavao II., hrvatski biskupi prije 20 godina krenuli u ovo hodočašće s mladima diljem domovine pod zastavom „S Kristom u treće tisućljeće”. U tom duhu se osvrnuo na protekle susrete te najavio Susret hrvatske katoličke mladeži 2020. godine u Zagrebu. Nakon što su mladi Zagrebačke nadbiskupije od mladih Đakovačko-osječke nadbiskupije preuzeli „Križ mladih”, okupljenima se obratio i zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić. „Danas je lijepo biti u Vukovaru. U Vukovaru koji je danas grad hrvatske mladeži. Zašto smo ovdje? Mi smo danas ovdje samo zbog jednog razloga, jer je Krist uskrsnuo i on je živ među nama, i mi ovdje okupljeni živimo svjedoci Krista živog među nama. Ponosni smo, jer smo s Kristom i zato smo zajedno s Njim na ovom hodočašću”. Znakovitim je uputio na činjenicu da se ide od Vukovara, grada hrvatske žrtve i hrvatske slobode, prema Zagrebu, glavnom gradu Hrvatske, gradu svih Hrvata. Kardinal je poručio mladima: „Zagreb vas čeka! U Zagrebu vas očekuje bl. Alojzije Stepinac! Dobrodošli svi u Zagreb 2020. godine”, a mladima Zagrebačke nadbiskupije povjerio organizaciju 11. SHKM.

Sa susreta mladi su uputili i pismo papi Franji, u kojem između ostaloga ističu: „Ovim susretom, a napose današnjim radosnim slavljem euharistije upravo u Vukovaru, gradu koji je ne tako davno, zajedno s mnogim krajevima naše domovine, prolazio tragična iskustva rata i razaranja, željeli smo posvjedočiti kako nas iskustvo i snaga vjere te

zajedništvo u velikoj obitelji Crkve uvijek nadahnjuju životom. Stoga smo u središte svoga susreta kao geslo stavili novozavjetni navještaj: 'Krist, naša nada' (1Tim 1,1). Samo u dubokom i prisnom zajedništvu s Kristom istinski se ostvaruju, obnavljaju i ispunjavaju naši ljudski životi. Na tu ste nas istinu snažno upozorili već u svojoj prvoj apostolskoj pobudnici, podsjećajući nas da 'radost evanđelja ispunja srce i čitav život svakog onog koji susretne Isusa' (EG 1). Susret i hod s njim izvor su prave radosti. To želimo živjeti i svjedočiti i na tome želimo graditi i obnavljati svijet, svoju domovinu, gradove i sela u kojima živimo. Gdje god su ljudska srca slomljena, gdje je dostojanstvo pogaženo, gdje su mržnja i nepravda već mnogo toga uništile, mi želimo donositi nadu – Krista i trajno živjeti i svima svjedočiti njegovu ljubav". Na kraju upućujući najsrdačnije pozdrave, izražavaju Papi duboku zahvalnost za svjedočanstvo koje pruža svojim životom i apostolskom službom, kao i za blagoslov koji je udijelio prigodom susreta.

Neposredno prije blagoslova prevoditelj euharistijskoga slavlja mlade je pozvao da molitvom izraze svoju životnu vjernost krsnom pozivu, a nakon blagoslova otpjevana je himna „Lijepa naša“.

Liturgijsko pjevanje na euharistijskome slavlju SHKM u Vukovaru animirao je Nadbiskupijski zbor mladih pod ravnanjem prof. Želimira Sušića. Zbor mladih sastoji se od 240 pjevača iz 18 župa Đakovačko-osječke nadbiskupije. Zbor su pratili svirači grupe Noel, gudački orkestar Glazbene škole Franje Kuhača, Tamburaški orkestar Batorek i Matej Šibalić za klavijaturama. Središnje euharistijsko slavlje SHKM-a za gluhe osobe prevodila je Ilka Zadro.

Koncertom završio jubilarni 10. SHKM

Vukovar, 30.4.2017. (IKA/TU) - Nakon veličanstvenoga misnog slavlja, središnjeg događaja Susreta hrvatske katoličke mladeži koji se 30. travnja održao u Vukovaru, mladi su, poneki u startasicama s logom SHKM-a, krenuli prema centru grada, gdje je za njih osmišljen bogat program. Prva je s nekoliko skladbi nastupila Grupa RiM, zatim su mladi župe Gunja sa svojim župnikom Ivanom Živićem zapjevali i izveli scenski prikaz "Lifehouse". Uslijedio je nastup Zvonimira Kalića & banda Noel koji je uz slavljenje Gospodina pjesmom potaknuo mlade i na ples. Zapjevala je i Adrijana Baković, a nastup je zaključila izvođenjem himne SHKM-a „Krist je naša nada“ zajedno sa Zvonimirom Kalićem.

Tijekom programa Umjetnička kolonija izrađivala je kipove u ledu na temu „Uspomene iz Vukovara“, dok je kazalište „Mika Živković“ iz Retkovaca i Gradsko amatersko kazalište Županja predstavilo živote velikana Slavonije i Srijema. Mladi su mogli vidjeti pobjedničke fotografije natječaja „Framing HOPE“, posjetiti i u molitvi se zadržati u jednoj od vukovarske tri župne crkve, posjetiti Gradski muzej te se voziti brodom Bajadera. Tri autobusne linije besplatno su vozile u Borovo naselje, Memorijalni centar Domovinskoga rata te na Memorijalno groblje, Muzej Vučedol, Ovčaru i Vodotoranj. Program u centru nastavljen je izvannrednim nastupom učenika osječke Tehničke škole i prirodoslovne gimnazije Ruđera Boškovića s dramsko-plesnom izvedbom „Moj život“. Pjesmom i scenskim prikazom "Učitelju, gdje stanuješ?" nastalim po knjizi Bog u metrou predstavila se i Zajednica mladih zagrebačke Župe sv. Blaža. Program u centru Vukovara uz svoj prepoznatljivi humor zaključilo je Hrvatsko nadzemlje i VIS Veritas iz Splita.

Mladi su se potom vratili u prostor ispred dvorca Eltz na završni koncert SHKM-a. Uz volontere i Organizacijski

odbor, prisutni su bili i đakovačko-osječki nadbiskup Đuro Hranić, povjerenik za pastoral mladih vlč. Filip Perković te brojni svećenici, redovnici i redovnice. Već na samom početku uslijedilo je iznenađenje za brojne mlade, okupljene skoro u istom broju kao i tijekom misnog slavlja. S nekoliko pjesama koncert je otvorio gost iznenađenja - Miroslav Škoro. Mladi su ga pozdravili gromoglasnim pljeskom te su tako i pjevali tijekom njegovoga nastupa, a neizostavno je bilo i zaplesati na što su potaknuli i nadbiskupa. Jednako snažan pljesak dobile su i Ivana Husar Mlinac, Marija Husar Rimac, Alan Hržica i Božja pobjeda, a duhovnu riječ uputio je o. Ivan Ike Mandurić. Potaknuo je mlade da se odvažno krenuti za Kristom, pa su svi okupljeni jednoglasno ponavljali „Evo me, mene pošalji!“ Ples i pjesma ispunili su prostor ispred dvorca Eltz, koji je u predvečerje ovoga dana bio osvjetljen svjetlima oko 30.000 mobitela. Mladi su i na taj način pokazali svoju mladenačku radost, lijepu atmosferu i zadovoljstvo večernjim koncertom. Vičući iz svega glasa na pozornicu su dozvali i Opću opasnost, a zatim se dodatno raspjevali i rasplesali. SHKM u Đakovačko-osječkoj nadbiskupiji i gradu Vukovaru završio je zahvalom vlč. Perkovića, koju je uputio dragom Bogu, mladima, volonterima te Organizacijskom odboru.

Obljetnica biskupskoga posvećenja mons. Slobodana Štambuka

Kroz biskupsku službu trajno sam promicao ime naše biskupije, Hvarsko-bračko-viška, ističući tako svaki otok naše biskupije, Hvar, Brač i Vis. Drago mi je da je taj naziv ušao i u govor naših novinara te svih onih koji o tome pišu. Neka je dobrom Bogu hvala na godinama moje biskupske službe, istaknuo biskup Štambuk

Hvar, 30.4.2017. (IKA) – Obljetnica biskupskoga posvećenja mons. Slobodana Štambuka, hvarsko-bračko-viškoga biskupa, proslavljena je na 3. vazmenu nedjelju, 30. travnja, misnim slavljem koje je u katedrali Sv. Stjepana I., pape i mučenika, u Hvaru predvodio biskup trootočke biskupije Štambuk. Na misi zahvalnici okupili su se brojni vjernici u hvarskoj katedrali, a pjevanje je predvodio mješoviti zbor župe Uznesenja BDM iz Visa pod ravnanjem s. Agnezije Juretić.

Na početku crkvenoga slavlja hvarski biskup pozdravio je gradonačelnika grada Visa Ivu Radicu, zatim gradonačelnicu grada Komize Tonku Ivčević i ostale Višane koji su pohodili grad Hvar i sudjelovali na biskupovoj obljetnici njegove pastirske službe. „Navršava se dvadesetsedam godina kako sam na današnji dan, godine 1989. zaređen u ovoj katedrali za hvarskoga biskupa. Kroz biskupsku službu trajno sam promicao ime naše biskupije, hvarsko-bračko-viška, ističući tako svaki otok naše biskupije, Hvar, Brač i Vis. Drago mi je da je taj naziv ušao i u govor naših novinara te svih onih koji o tome pišu. Neka je dobrom Bogu hvala na godinama moje biskupske službe“, istaknuo je mons. Štambuk u uvodu u euharistijsko slavlje.

Osvrnuvši se na evanđeoski ulomak vazmene nedjelje koji donosi susret učenika s uskrslim Isusom na putu u Emaus, biskup Štambuk ustvrdio je kako se radi o najoriginalnijem susretu učenika s Uskrslim. Učenici ne prepoznaju Uskrsloga kroz razgovor s njime na putu u Emaus. Učenici uskrsloga Isusa prepoznaju po lomljenju kruha. Prepoznaju ga u misi, u onim činima koje je činio dok je bio s njima. Isus pred njima ponavlja gestu s Posljednje večere, istaknuo je hvarski biskup. Poručio je kako evanđeoski ulomak poziva i današnje kršćane da nastave prepoznavati Isusa u euharistijskom kruhu. Euharistija je ono najveće što imamo u kršćanstvu, ona je izvor našega kršćanskoga gledanja na

život. U euharistiji susrećemo Isusa. On je prvi i posljednji, alfa i omega, on je u središtu našega slavlja euharistije, naglasio je, između ostaloga, mons. Štambuk. Govoreći o središnjoj ulozi Isusa kroz povijest ustvrdio je kako su u toj ljudskoj povijesti mnogi bili protiv njega. „Mislili su da će izbrisati njegovo ime, ali su se prevarili“, poručio je hvarski biskup. Vjernike je pozvao na ustrajnost u vjeri. „Neka se na naša tri otoka osjeća vjera u Isusa Krista. Držeći se njegova nauka, nećemo nikada pogriješiti. Neka je našem Isusu zato hvala i slava“, tim riječima zaključio je homiliju.

U molitvi vjernika biskup je uz ostale molitvene zazive Bogu uputio molitvu za vjernike trootočke biskupije kako bi bili vjerni dobrim vrijednostima života. Na kraju misnoga slavlja obratio se okupljenim Višanima i obznanio im da će njihova župa dobiti novoga župnika, svećenika Milana Šarića, nakon smrti višegodišnjega župnika i dekana Viškoga dekanata mons. Paulina Bjaževića koji je iznenada preminuo 15. siječnja. Zahvalio je, pritom, franjevcu konventualcu Damjanu Glavašu iz tamošnjega samostana Sv. Jeronima na Prirovu koji je privremeno preuzeo duhovnu brigu za vjernike grada Visa do imenovanja novoga dušobrižnika.

Biskup Slobodan Štambuk rođen je 1. ožujka 1941. godine u Selcima na Braču. Za svećenika Hvarsko-bračko-viške biskupije zaređen je 3. srpnja 1966. u rodnim Selcima. Papa Ivan Pavao II. imenovao ga je hvarskim biskupom 30. ožujka 1989. godine. Biskupski red primio je 30. travnja 1989. u Hvaru po rukama vatikanskoga diplomate i apostolskoga pronuncijata za područje tadašnje Jugoslavije nadbiskupa Gabriela Montalva, dok su suzareditelji bili splitsko-makarski nadbiskup i metropolit Ante Jurić i dotadašnji hvarski biskup Celestin Bezmalinović. Srebrni jubilej biskupske službe proslavio je 2014. godine u Hvaru i rodnim Selcima. Biskup Štambuk napunio je 1. ožujka 2016. godine kanonsku dob i sukladno crkvenim propisima zatražio od pape Franje odreknuće od službe hvarskoga biskupa.

Uskrсни koncert u hvarskoj katedrali

Koncertu „Aleluja“ kojim su Višani počastili katedralnu župu Hvar nazočili su biskup Štambuk, gradonačelnik Radica, gradonačelnica Komize Tonka Ivčević i brojni posjetitelji koji su ispunili katedralu Sv. Stjepana I., pape i mučenika

Hvar, 30.4.2017. (IKA) – Na 3. vazmenu nedjelju, 30. travnja, u sklopu proslave 28. obljetnice biskupskoga posvećenja mons. Slobodana Štambuka, hvarsko-bračko-viškoga biskupa, u katedrali Sv. Stjepana I., pape i mučenika, u Hvaru održan je uskrсни koncert „Aleluja“. Na koncertu su nastupili mješoviti zbor župe Uznesenja BDM iz Visa, zatim Dječji zbor Osnovne škole iz Komize na Visu, muška klapa Liket s Visa, Hrvatska gradska glazba Vis i mješoviti katedralni zbor Sv. Cecilije. Uskrсни koncert sudionici su otvorili izvedbom pjesme „Radujte se kršćani“ pod ravnanjem Matea Narančića. Mješoviti župni zbor iz Visa nastupio je s pjesmama „Pjevaj hvale, Magdaleno“, „Isus uskrsne“, „Ave verum corpus“ i „Veliko je sad veselje“. Velikom crkvenim zborom je ravnala s. Agnezija Juretić. Dječji zbor Osnovne škole Komiza s voditeljem Bepicom Martinis izveo je „Jaganjče Božji“, „Aleluja“ Leonarda Cohena i „Krist na žalu“. Članovi klape „Liket“ nastupili su zajednički s viškim mješovitim župnim zborom i tamošnjom Gradskom glazbom u čijem sastavu nastupaju i brojni mladi. U završnomu dijelu koncertne večeri nastupio je katedralni zbor Sv. Cecilije pod ravnanjem maestre Klare Milatić, uz pratnju prof. Jasne Fističić. Katedralni zbor

izveo je dvije skladbe, „Isus Krist“ i „Nebesa silna“. Gosti s Visa izveli su zajednički „Aleluja“ iz oratorija „Mesija“ G. F. Haendela pod vodstvom mladoga studenta Narančića.

Koncertu su nazočili hvarsko-bračko-viški biskup Slobodan Štambuk, gradonačelnik grada Visa Ivo Radica, gradonačelnica grada Komize Tonka Ivčević, katedralni župnik Mili Plenković, viški franjevac Damjan Glavaš i brojni posjetitelji koji su ispunili katedralu Sv. Stjepana I., pape i mučenika. Pozdravljajući sudionike uskrsnoga koncerta biskup Štambuk izrazio je radost zbog zajedničkoga nastupa sudionika s otoka Visa, izražavajući svoje divljenje skladu izvođača. Najavio je radosno Višanima skori dolazak njihova novoga župnika Milana Šarića koji će, prema biskupovim riječima, preuzeti župu Uznesenja Marijina u Visu za svetkovinu Duhova. Pod dojmom izvedbe Haendlova „Aleluja“ biskup je pozvao sudionike na ponovnu izvedbu te prepoznatljivije uskrsne pjesme koja je i za druge izvedbe osvojila dugi pljesak okupljene publike. Koncertni program zaključen je zajedničkim nastupom svih sudionika s pjesmom „Krist Uskrsnu“ Roberta Lowryja. Glazbeni sastavi nastavili su, zatim, zajedničko druženje u vjeronaučnoj dvorani uz okrijepu i pjesmu prije povratka gostiju na njihov otok prijevozom u organizaciji dvaju gradova.

Biskup Mrzljak blagoslovio kapelu Sv. Josipa Radnika u Murskom Središću

Mursko Središće, 1.5.2017. (IKA) - Predvođeni misno slavje na blagdan sv. Josipa Radnika, 1. svibnja, varaždinski biskup Josip Mrzljak blagoslovio je kapelu Sv. Josipa Radnika u Murskom Središću. S biskupom su suslavili vlč. Tomislav Antekolović, domaći župnik, vlč. Ivan Herceg, župnik u Sv. Martinu na Muri, vlč. Tomislav Leskovar, župnik u Selnici te vlč. Josip Horvat, a na misi su, uz predstavnike civilnih vlasti sudjelovali vjernici, župljani te graditelji, donatori i dobrotvori koji su podržali i pomogli izgradnju kapele. Prije početka euharistijskog slavlja okupljenima su se obratili župnik Antekolović te gradonačelnik Murskog Središća Dražen Srpak. Župnik Antekolović predstavio je povijest realizacije ideje izgradnje kapele te pozdravio okupljene vjernike.

Biskup Mrzljak u homiliji je govorio o primjeru sv. Josipa, kao zaštitniku radnika i uzoru ispravnog odnosa prema radu. Ova kapelica plod je zajedničkoga rada župljana i izraz vjere. Ona će biti na službu svakom vjerniku da dostojno i ispravno, s Bogom, živi ovozemaljski život, usmjeren na put koji nas vodi u vječno zajedništvo s uskrslim Gospodinom. Ovdje će se vjernici okupljati, moliti i učiti samo ono što je dobro za čovjeka. Moliti za mir i dobrotu među ljudima. Na to nas potiču nove kapele kao što je i ova, zaključio je biskup.

Na kraju misnog slavlja župnik Antekolović zahvalio je biskupu za dolazak te predvođenje misnog slavlja i blagoslov kapele te je istaknuo zaslužne za izgradnju kapele te svima uputio riječi zahvale.

Kapela Sv. Josipa Radnika izgrađena je u samo pet mjeseci donacijom Grada Murskog Središća, domaćih poduzetnika i obrtnika te mnogih građana.

Crkva u Hrvata

Studijsko hodočašće svećenika i redovnika Krčke biskupije

Solkan, 21.4.2017. (IKA) - U vazmenoj osmini, u petak 21. travnja, 38 svećenika i redovnika, predvođeni krčkim biskupom Ivicom Petanjkom, hodočastili su u Solkan i Štanjel (Slovenija) – rodne župe svojih biskupa dr. Josipa Srebrnića i sluga Božjega dr. Antuna Mahnića. To studijsko hodočašće organizirano je u prigodi 120. obljetnice imenovanja krčkim biskupom i dolaskom na prostor Krčke biskupije sluga Božjega dr. Antuna Mahnića (1897. – 2017.) i 50. obljetnice smrti biskupa dr. Josipa Srebrnića (1966. – 2016.). Svećenici koji su krenuli s raznih mjesta kvarnerskih otoka prvo su posjetili Solkan, rodno mjesto biskupa Srebrnića. Dolaskom u Solkan obišli su biskupovu rodnu kuću, a zatim pošli prema župnoj crkvi Sv. Stjepana gdje su ih dočekali domaći župnik Joško Bric i župljani. Hodočasnike je dočekao i koparski biskup Jurij Bizjak. Kratko izlaganje o životu biskupa Srebrnića održao je mons. Franjo Velčić, generalni vikar.

Prigodnom riječi svećenicima hodočasnici obratio se i biskup Bizjak ne skrivajući radost što se Krčka biskupija zalaže u čuvanju živog spomena na svoje biskupe, njihovih slovenskih zemljaka, te da se na taj način učvršćuje veza između Koparske i Krčke biskupije. Na poseban način istaknuo je otvaranje postupka za proglašenje blaženim i svetim sluga Božjega biskupa Antuna Mahnića, kojem je i osobno nazočio, kao sveti i toliko potrebni proces za posvećenje obaju naroda. Predstavio je ukratko svoju Koparsku biskupiju, pastoralne izazove te neke nove pothvate za dobrobit svojih vjernika.

U homiliji biskup Petanjak zadržao se na Isusovu pozivu apostolima da budu „ribari ljudi“. Kazao je: „Gospodin želi da budemo ponizni. Gospodin želi da imamo uho za slušanje, da budemo sposobni dijalog voditi, da sami svoje odluke preispitujemo, da dozvolimo drugima da nas dovedu u pitanje, da znademo i svoje mišljenje promijeniti i opozvati ga i odustati od njega ako smo preko nekoga ili nečega spoznali bolji put.“ I dodao: „Mrežu kojom želimo ljude loviti treba uvijek bacati s desne strane lađe da ona bude u povezanosti s probodenim srcem Isusovim iz kojeg za sva vremena teku krv i voda, sakramenti spasenja i milost preporođenja. Na tu će stranu uvijek biti bogati ulov jer svijet ne će prestati žeđati za pravim izvorima i pravom hranom, a mi kao Isusovi ribari moramo svoj dio odraditi. Svećenici su župi Solkan uručili repliku portreta biskupa Josipa Srebrnića, djelo o. Vinka Fugošića (iz 1947. g.), a svoje je znanje o biskupu Srebrniću podijelio i nekadašnji župnik Solkana Vinko Paljk.

Nakon mise svećenici su se zadržali u kratkom druženju s domaćinima a onda se uputili u marijansko svetište Koparske biskupije Sveta Gora koje ove godine slavi 300. obljetnicu krunjenja čudotvorne Gospe Svetogorske. Čuvar svetišta i gvardijan fra Simon Peter Berlec upoznao je hodočasnike s poviješću svetišta i pobožnosti prema svetogorskoj Gospi.

U poslijepodnevnim satima hodočastilo se u Štanjel i Kodbilj, rodno mjesto i župu sluga Božjega biskupa Mahnića. Dobrodošlicu i radost zbog dolaska hodočasnici su izrekli domaći župnik Ciril Metod Cej, te umirovljeni župnik Anton Požar, koji se tom prigodom prisjetio svojih sjemenišnih dana u Pazinu. Ovom se prigodom susreo i sa svojim školskim prijateljima, sada krčkim svećenicima.

Uslijedila je svečana pjevana večernja i euharistijsko

klanjanje. U prigodnoj riječi, biskup Petanjak govorio je svećenicima o poslušnosti istaknuvši: „Poslušnost nije urođena, nego se stječe životom, a svaki rast u savršenstvu i kreposnom životu mučan je i često slični samoj smrti. Ako želimo odrasti, moramo umrijeti tolikim romantikama, iluzijama i očekivanjima. A sve zato da shvatimo da život ima smisla samo ako je darovan i življen za drugoga. U suprotnom je poslušnost besmislena.“ Govoreći o ljepoti darivanja, prisutnim je svećenicima poručio: „Bilo bi spasonosno da mi svećenici svaki dan kad slavimo euharistiju pa uzmemo tijelo Kristovo u ruke i kažemo: 'Ovo je moje tijelo koje se za vas predaje', da to kažemo kao svoju odluku i naše osobno predanje: 'Ovo je moje tijelo, ovaj moj život se predaje za Isusa Krista i za braću i sestre kojima sam poslan'. To bi bila savršena euharistija, jer sam svega sebe prinio Bogu zajedno s Isusom Kristom za sebe i za spasenje svijeta i tako dopunio ono što nedostaje patnjama Kristovim.“

Na kraju euharistijskog klanjanja vlč. Saša Ilijić, postulator u postupku za proglašenje blaženim i svetim sluga Božjega biskupa Antuna Mahnića, uručio je na dar i uspomenu na to hodočašće o 120. obljetnici, kopiju originalne fotografije biskupa Mahnića iz 1918. godine. Nazočnima se obratio i zamjenik načelnika općine Komen Valter Ščuka.

Hodočašće đakovačkih bogoslova u Fatimu

Đakovo, 23.4.2017. (IKA/TU) - Pod geslom „Molite, mnogo molite i žrtvujte se za grešnike“ zajednica Bogoslovnog sjemeništa u Đakovu predvođena rektorom vlč. Ivanom Andrićem, duhovnikom mons. Karlom Višatickim i vicerektorom vlč. Antunom Japundžićem, hodočastila je od utorka 18. do ponedjeljka 23. travnja u svetištu Gospe Fatimske u Portugal, u povodu 100. obljetnice Gospina ukazanja (1917.-2017.). Tijekom prvoga dana hodočašća bogoslovi su posjetili Nacionalno svetište Krista Kralja i Kapelu vječnog klanjanja u Lisabonu, koji se nalaze iznad samoga glavnog portugalskog grada i rijeke Tejo. Po dolasku u Fatimu hodočasnici su upoznali povijest ukazanja i Gospinih poruka te slavili misu.

Program drugog dana bilo je pješačenje na križni put do kapele Sv. Stjepana (Fatima), u kojoj je slavljena misa, te odlazak do Aljustrela i Valinhosa, mjesta u kojem su rodne kuće malih pastira, mjesta ukazanja anđela i Blažene Djevice Marije. Posjetili su i najveći cistercitski samostan iberijskog poluotoka (Alcobaca) i dominikanski samostan u Batalhi. Treći dan hodočašća bio je prilika za posjet Nazareu, gradu na obali Atlantskog oceana te za razgledavanje svetišta u Fatimi, kapelu Marijina ukazanja, baziliku Gospe od Ružarija u kojoj su tijela vidjelaca blaženika Jacinte, Francisca i Lucije, a u kojoj su hodočasnici slavili euharistiju. Izlet u povijesni i sveučilišni grad Coimbru iz 1290. g. te posjet i euharistijsko slavlje u crkvi u kojoj je sv. Antun Padovanski obukao svoj franjevački habit bio je program četvrtog dana hodočašća.

Predzadnji dan zajedničkog hodočašća svih bogoslova i poglavara obilježio je posjet Lisabonu, rodnoj kući sv. Antuna Padovanskog, misa u crkvi Sv. Antuna, kao i obilazak katedrale Santo Antonio da Se, utvrde Belem, samostana Jeronimos, Trga Pombal i dr. Posljednji dan hodočašća bogoslovi su obišli Barcelonu (Španjolska) i slavili misu u kriptom glasovitoj crkvi Svete obitelji (Sagrada Familia).

Studijsko putovanje studenata KBF-a iz Đakova u Poljsku

Đakovo, 23.4.2017. (IKA/TU) - Studenti Katoličkoga bogoslovnog fakulteta u Đakovu krenuli su 20. travnja na studijsko putovanje u Poljsku, praćeni dekanom Ivicom Ragužem, prodekanicom Suzanom Vuletić te prodekanima Grgom Grbešićem i Šimom Šokčevićem.

Velika pomoć studentima na putovanju pružena je od strane mentora treće godine, profesora Davora Vukovića i mentora četvrte godine profesora Stanislava Šote, koji su svojim zalaganjem i brigom za studente putovanje učinili još ugodnijim.

Boravak studenata u Poljskoj počeo je zajedničkim euharistijskim slavljem u samostanu sestara karmelićanki u blizini Auschwitza. Misu je predvodio dekan Raguž u koncelebraciji s ostalim profesorima. Nakon mise organiziran je obilazak spomen-muzeja u Auschwitzu uz stručnog vodiča. Posjeti najmračnijeg kutka europske povijesti 20. stoljeća studente nije mogao ostaviti ravnodušnima, te su puni emocija odali počast svim stradanim žrtvama.

U poslijepodnevnom satima studenti su krenuli u posjet Teološkom fakultetu Ivana Pavla II. gdje ih se upoznao s poviješću i organizacijom učilišta. Ostatak prvoga dana studijskog putovanja predviđao je slobodni obilazak središta Krakova te odmor i ugodno druženje studenata i profesora u hotelu Demel.

U subotu 22. travnja nastavljeno je putovanje i upoznavanje Krakova. Dan je počeo misom koju je u župnoj crkvi predvodio profesor Grbešić. Ostatak dana proveden je u obilasku bogate povijesti i istaknutih znamenitosti grada uz stručnog vodiča. Studenti su boravili na prostoru Vavela koji je bivše glavno središte poljskih vladara. Posjetivši katedralu Sv. Stanislava i Waclawa studenti su upoznali zlatno doba poljske povijesti. U sklopu toga su posjetili i dvorište kraljevskog dvora koje odiše snagom i moći poljskih kraljeva. Program je uključivo i posjet kapelice Zygmuntowske, kapelice Swietokrzyske te grobnice smještenih u kriptama kapele.

Studenti su potom krenuli ulicama Kanoniczom i Grodzkom te su posjetili crkvu Sv. Petra i Pavla, crkvu Sv. Andrzeja, franjevački samostan s crkvom i Biskupsku palaču s prozorom sv. Ivana Pavla II. Na kraju drugog dana studenti su s profesorima krenuli prema glavnom trgu gdje su posjetili gotičku crkvu Sv. Marije.

Također su posjetili Trg Jana Matejkis s crkvom Sv. Florijana. Nakon bogatog programa i obilaska znamenitih mjesta i crkava studentima je bilo ostavljeno prostora za slobodno razgledavanje ostatka Krakova.

U nedjelju 23. travnja bio je organiziran boravak u svetištu Božjeg milosrđa u blizini Krakova.

Također je slavljena misa u centralnoj crkvi Sv. Ivana Pavla II. Studenti su potom krenuli u obilazak spomen-muzeja toga velikog sveca i ostalog sadržaja u bogato posjećenom svetištu.

U prijepodnevnom satima studenti i profesori krenuli su prema Hrvatskoj. Dekan Raguž na kraju je zahvalio svima koji su sudjelovali u organizaciji studijskog putovanja te mentorima treće i četvrte godine kao i svim studentima.

Polaznici Ratne škole „Ban Josip Jelačić“ u audijenciji kod pape Franje

Vatikan, 26.4.2017. (IKA) - Polaznici XIX. naraštaja Ratne škole „Ban Josip Jelačić“ iz Zagreba sa zapovjednikom Hrvatskoga vojnog učilišta „Dr. Franjo Tuđman“ general pukovnikom Slavkom Barićem od 24. do 29. travnja borave u Rimu na studijskome putovanju. Ta škola je najviša vojna škola u Republici Hrvatskoj u kojoj se školuju i osposobljavaju visoki časnici i državni dužnosnici iz RH i inozemstva za sudjelovanje u procesu donošenja stratezijskih odluka u području obrambenih i sigurnosnih poslova na nacionalnoj i međunarodnoj razini. S njima su u pohodu Rimu generalni vikar Vojnog ordinarijata o. Jakov Mamić, OCD, i kapelan na Hrvatskome vojnome učilištu o. Zoran Vujčić, DI. U programu studijskoga putovanja bio je i susret s papom Franjom na generalnoj audijenciji u srijedu 26. travnja. Vojni biskup u RH Jure Bogdan sudjelovao je na audijenciji te je Papi predstavio hodočasnike iz Hrvatske. Pozdravljajući okupljene hodočasnike na Trgu Sv. Petra, prisjele iz raznih strana svijeta, papa Franjo uputio je riječ pozdrava i hrvatskim hodočasnima: „Radosno pozdravljam sve hrvatske hodočasnike, a na poseban način zapovjednike i polaznike 19. naraštaja Vojnog učilišta u Hrvatskoj, kao i djelatnike Vojnog ordinarijata zajedno s njihovim biskupom Jurem Bogdanom. Dragi prijatelji, neka Božji blagoslov bude uvijek nad vama i nad vašim poslanjem, kako biste se svakodnevno trudili biti istinski mirotvorci u vašemu okruženju. Hvaljen Isus i Marija!“ Hrvatski hodočasnici su tom prigodom darovali Svetom Ocu odljev u bronci bl. Alojzija Stepinca, rad akademskog kipara Kuzme Kovačića. Biskup Bogdan Papi je obrazložio razlog toga dara, rekavši: „Svetosti! Dolazeći k Vama iz Hrvatske željeli smo Vam darovati nešto što hrvatski narod nosi duboko u svome srcu, ono što mu je najdraže. Ono što je sv. Patrik za Irsku to je bl. Alojzije Stepinac za Hrvatsku. Donosimo Vam ovaj kip hrvatskoga blaženika, mučenika jedinstva s Petrovim nasljednikom, kojeg svi mi duboko u svome srcu doživljavamo kao sveca. Blaženi Alojzije je za sve nas, i za mnoge druge svet“. Sveti Otac je s velikim zanimanjem vidio kip bl. Alojzija i na kraju je zamolio hrvatske hodočasnike da se mole za njega. Nakon audijencije biskup Bogdan je s hodočasnima u vatikanskoj bazilici Sv. Petra pohodio oltar s relikvijama sv. Ivana Pavla II. Potom ih je proveo kroz baziliku i kriptu bazilike.

Održan XXIII. sabor svećenika Vrhbosanske nadbiskupije

Sarajevo, 26.4.2017. (IKA/KTA) - U Sarajevu je 26. travnja održan XXIII. sabor svećenika Vrhbosanske nadbiskupije na čelu s vrhbosanskim nadbiskupom metropolitom kardinalom Vinkom Puljićem. Na tom redovitom godišnjem susretu sudjelovala su 183 dijecezanska i redovnička svećenika koji djeluju na području Vrhbosanske nadbiskupije.

Sabor je počeo euharistijskim slavljem koje je u sjemenišnoj crkvi Sv. Ćirila i Metoda predvodio kardinal Puljić. U propovijedi je istaknuo da njihov susret ima onoliko težinu koliko svatko od njih istinski moli, a euharistija je njihova najsnažnija molitva iz koje izvire svećenički identitet. Podsjećajući da je Kristovo Uskrsnuće obnovilo svećeničko dostojanstvo, potaknuo ih je da o tome razmišljaju. "To dostojanstvo ne izvire iz papira ili dekreta niti dolazi od toga koliko sam pametan ili sposoban. To dostojanstvo izvire upravo iz Uskrslog Krista koji nas je obdario svetim redom, uključio nas u svoje svećeništvo, i to kao Vrhovni svećenik", kazao je kardinal Puljić. Dodao je da će se, kroz prihvaćanje

istine da je Isus došao za spas duša, u svećenicima probuditi "taj žar, istinska revnost za svaku dušu, revnost da donesemo to Kristovo spasenje".

"On je baš izabrao nas da to spasenje, koje je donio, prenesemo drugima poput apostola koji su, unatoč prijetnjama, u hramu propovijedali. Htio bih da u nama bude ta hrabra vjera, da se ne damo zavesti ni politikom, ni javnim mnijenjem, ni sekularnim kriterijem, nego da se vodimo istinskim, evanđeoskim kriterijem i da nas zapravo to evanđelje drži", istaknuo je kardinal Puljić. Kazao je da godišnjim skupom i zajedništvom svećenici budu ohrabreni kako bi živjeli s još više radosnog poleta i s još većim pouzdanjem u Boga. "Ne gradimo mi budućnost; ona je u Božjim rukama, a mi smo poslani ostvarivati sadašnjost vršeći Božju volju i čineći ono što Bog od svakoga od nas danas traži", kazao je kardinal Puljić. Rekao je da mjesna Crkva vrhbosanska živi na "raskršću svjetova i kultura te da je prisutna agresivna sekularizacija" pa su potrebni svećenici hrabre vjere koji će radosnu vijest radosno naviještati kako bi drugi u njihovim očima vidjeli i doživjeli da istinski vjeruju da Uskrsli Krist živi u nama i među nama.

Nakon misnog slavlja uslijedio je radni dio susreta u dvorani Svećeničkog doma. Kardinal Puljić podsjetio je na kalendar pastoralnih događanja u Vrhbosanskoj nadbiskupiji te podsjetio na neke važnije datume i okupljanja. Istaknuo je potrebu promicanja katoličkog tiska te molitve za mir u Bosni i Hercegovini i u svijetu kao i konkretne potpore potrebnima preko Djela sv. Petra apostola i Papinskog djela sv. Djetinjstva. Pozvao je na još veću uključenost svih svećenika u aktivnosti Sinode Vrhbosanske nadbiskupije. Podsjetio je i da se tijekom 2017. godine obilježava stota obljetnica od početka Gospinih ukazanja u Fatimi te dodao da će mjesna Crkva vrhbosanska biti posvećena Prečistom Srcu Marijinu.

U skladu s pastoralno-liturgijskom godinom u Vrhbosanskoj nadbiskupiji „Hod Vrhbosanske Crkve s laicima“, predavanje na temu: „Godine laika – uloga i mogućnosti“ održao je mons. mr. Marko Tomić, sudski vikar, župnik i dekan. Pojasnivši što je mjesna Crkva, kazao je da su vjernici laici osposobljeni kroz sakramente inicijacije za osobno služenje u Crkvi. Podsjetivši da je župa osnovna stanica crkvene strukture na čelu s župnikom kao vlastitim pastirom, istaknuo je važnost principa supsidijarnosti s ulogama koje proizlaze iz ranga sakramentalnog statusa. Posebno se osvrnuo na važnost djelovanja župnih pastoralnih i župnih ekonomskih vijeća, a govorio je i o crkvenim laičkim udrugama i društvima kao i o različitim vidovima apostolata, ističući da po tome dolazi do izražaja sinodalnost Crkve.

Okupljenim svećenicima obratio se i generalni tajnik Sinode Vrhbosanske nadbiskupije vlč. Mario Bernadić te ukratko predstavio sedmi broj Biltena Sinode u kojem se nalazi i „Program provođenja Puta Vrhbosanske nadbiskupije s laicima“.

Vlč. Šimo Maršić ukratko je spomenuo neke od brojnih inicijativa Nadbiskupijskog centra za pastoral mladih „Ivan Pavao II.“ te zahvalio svećenicima za suradnju. Napomenuo je da će na Susretu hrvatske katoličke mladeži u Vukovaru, 29. i 30. travnja sudjelovati oko 1300 mladih iz Vrhbosanske nadbiskupije. Potrebne informacije iznio je i nadbiskupijski ekonom preč. Franjo Tomić. Susret je završen zajedničkom molitvom i objedom u prostorijama Vrhbosanskoga bogoslovnog sjemeništa.

Četvrti Međudekanski susret u Bosni i Hercegovini

Travnik, 27.4.2017. (IKA/KTA) - Četvrti Međudekanski susret održan je 27. travnja u prostorijama Nadbiskupijskog sjemeništa „Petar Barbarić“ u Travniku. Budući da se nadbiskup metropolit vrhbosanski kardinal Vinko Puljić u vrijeme susreta nalazio na plenarnom zasjedanju Hrvatske biskupske konferencije u Zagrebu kao delegat Biskupske konferencije BiH, sastanku je predsjedao mons. Tomo Vukšić, dopredsjednik BK BiH i vojni biskup u BiH. Sudjelovali su i drugi biskupi članovi BK BiH. Također su sudjelovali franjevački provincijal iz Sarajeva, vikar Hercegovačke franjevačke provincije iz Mostara, generalni vikari iz Sarajeva i Mostara te biskupski vikar iz Banje Luke kao i 26 od 28 dekana koliko ih ukupno ima u sve četiri biskupije u Bosni i Hercegovini: Banjolučkoj, Mostarskoj-duvanjskoj, Trebinjsko-mrkanskoj i Vrhbosanskoj nadbiskupiji.

Sudionici susreta upoznati su da sredstva, koja su prikupljena u Nedjelju solidarnosti u BiH prošle 2016. godine, dostavljena na 80 župa koje imaju manje od po 200 vjernika u svim biskupijama u Bosni Hercegovini. Također su upoznati s visinom iznosa sredstava prikupljenih u Nedjelju solidarnosti, 19. ožujka 2017., prikupljeno je 135.000 KM. Izražena je zahvalnost svim vjernicima koji su svojim darom pokazali spremnost pomoći onima koji su u stvarnim potrebama. Osim materijalne potpore, biskupi osobito potiču na međusobnu duhovnu povezanost kroz molitvu i sveto življenje. Također zahvaljuju svim župnicima koji su animiranjem župne zajednice, ali i osobnim doprinosom, pomogli da zajednice s malim brojem vjernika osjete potporu onih s većim brojem vjernika.

Sudionici susreta slušali su i izlaganje fra Joze Marinčića „Apostolski nauk, zajedništvo, lomljenje kruha i molitve, s primjenom na domaću situaciju kakva je i kakva bi mogla biti“. Na temelju odlomka iz Djela apostolskih istaknuto je da je Isusov Duh velika snaga ljubavi koja poput ognja otvara i pročišćuje ljude da se mogu razumjeti i jedan s drugim živjeti te činiti zdravu životnu zajednicu odnosno stvarati pretpostavke za drukčiji, ljudskiji i božanskiji svijet i život u njemu. Istaknuo je da bi posebno svećenici u pastoralu trebali graditi Isusovo zajedništvo odnosno biti otvoreni prema svim ljudima, osobito prema onima koji žive u bijedi, siromaštvu, egzistencijalnim nevoljama starosti i bolesti te priskočiti u pomoć i svojim kolegama u službi.

Tijekom diskusije izneseni su pojedini konkretni prijedlozi te se zajednički razmišljalo o iznalaženju najboljih načina ostvarenja istinskoga crkvenog zajedništva krajevine Crkve u Bosni i Hercegovini.

Susret je završen svećanima euharistijskim slavljem u sjemenišnoj crkvi Sv. Alojzija Gonzage uz sudjelovanje brojnih hodočasnika koji su molili uz grob sluge Božjega Petra Barbarića. Euharistijsko slavlje prevodio je biskup Vukšić. Uprava i cijela sjemenišna zajednica s rektorom vlč. Željkom Marićem bila je ponovno gostoljubiv domaćin susreta, a dijecezanski biskupi susreli su se i razgovarali su sa sjemeništarima svojih biskupija.

Inozemne vijesti

Sjednica Vijeća kardinala

Vatikan, 26.4.2017. (IKA) – Ravnatelj Tiskovnog ureda Svete Stolice Greg Burke održao je brifing s novinarima posvećen XIX. sjednici kardinala savjetnika s papom Franjom održanom od 24. do 26. travnja. Vijeće kardinala sastalo se s Papom tijekom tri dana: u ponedjeljak 24., u utorak 25. i srijedu 26. travnja. Svi članovi Vijeća bili su nazočni. Papa Franjo je u srijedu prije podne bio odsutan zbog opće audijencije. Radni sastanci održavali su se ujutro od 9 do 12.30 sati, te poslijepodne od 16.30 do 19 sati, a bili su posvećeni daljnjim promišljanjima o različitim dikasterijama kurije. Posebno je nastavljena rasprava o Kongregaciji za evangelizaciju naroda (Propaganda fide) te Papinskom vijeću za promicanje nove evangelizacije. Kardinali su također proučavali tekstove koji će biti predloženi Svetome Ocu u vezi s Papinskim vijećem za međureligijski dijalog; zatim Papinskim vijećem za zakonodavne tekstove; te tri suda: Apostolska pokorničarna, Vrhovni sud apostolske signature, i sudište Rimske rote. Vijeće je tijekom ta tri dana također razgovaralo o selekciji i izobrazbi osoblja u službi Svete Stolice, laicima i svećenicima. U tom dijelu sastanka sudjelovali su dužnosnici i poglavari Državnog tajništva, Vijeća za ekonomiju i Ureda za rad Apostolske Stolice (ULSA).

Ispred Državnog tajništva bili su prisutni mons. Angelo Becciu, mons. Paul Richard Gallagher te mons. Jan Romeo Pawlowski. Ispred Vijeća za ekonomiju, osim kardinala Reinharda Marxa, govorio je profesor Franco Vermiglio, član istog Vijeća. Od predstavnika ULSA-e izlaganja su održali kardinal Giorgio Corbellini i odvjetnik Salvatore Vecchio.

Druga važna tema o kojoj je bilo govora na Vijeću kardinala bio je odnos između biskupskih konferencija i Rimske kurije. Kardinal George Pell iznio je najnovije informacije o radu Tajništva za ekonomiju, kojim on predsjeda, s posebnom pozornošću na praćenje proračuna za tekuću godinu. Kardinal Sean O'Malley upoznao je Vijeće s radom Papinskog povjerenstva za zaštitu maloljetnika, posvetivši posebnu pažnju globalnim obrazovnim programima, posljednjem plenarnom sastanku i posjetima raznim dikasterijama. Sljedeći sastanak Vijeća kardinala održat će se od 12. do 14. lipnja.

Papa Franjo primio članove humanitarne Papinske zaklade

Vatikan, 27.4.2017. (IKA) - Današnjem je svijetu, koji je toliko često rastrgan nasiljem, pohleptom i ravnodušnošću, potrebno naše svjedočenje evanđeoske poruke nade u otkupiteljsku i pomirbenu moć Božje ljubavi, istaknuo je 27. travnja papa Franjo članovima Papinske zaklade, katoličke organizacije koja od 1988. godine u Papino ime podržava humanitarne projekte diljem svijeta. Sveti Otac nada se da će im to hodočašće ojačati vjeru i nadu te da će ih učvrstiti u njihovu zadatku promicanja poslanja Crkve, podupirući tolike vjerske i karitativne inicijative koje su Papi na srcu, prenosi Radio Vatikan.

Papa je prisutnima zahvalio na njihovoj želji da pomognu crkvena nastojanja u naviještanju evanđeoske poruke nade do krajeva zemlje te na njihovu radu na duhovnom i materijalnom napretku braće i sestara diljem svijeta, naročito u zemljama u razvoju. U skladu s Očevom voljom, u Kristu, svatko je od nas kao živi član Tijela Kristova pozvan

promicati jedinstvo i mir ljudske obitelji te svih njezinih članova, poručio je Sveti Otac, potaknuvši na kraju prisutne da mole za potrebe siromašnih, obraćenje srca, širenje Evanđelja te za rast Crkve u svetosti i misionarskom žaru.

Kongoanski biskupi upozoravaju na posljedice političke blokade u zemlji

Brazzaville, 28.4.2017. (IKA) - Imenovanje Bruna Tshibala premijerom Demokratske Republike Kongo kršenje je Silvestarskoga sporazuma, upozorili su kongoanski biskupi u priopćenju poslanom agenciji Fides, prenosi Radio Vatikan. Kako je, naime, utvrđeno tim sporazumom, premijera je trebala dogovorno predložiti opozicija, ali se ona podijelila. Predsjednik Joseph Kabila je, međutim, imenovao premijera Tshibalu, koji je predstavnik samo jednoga dijela opozicije. To je imenovanje stoga kršenje takozvanoga Silvestarskoga sporazuma, potpisanoga 31. prosinca 2016. godine, i daje objašnjenje za nastavak krize. Takvo blokirano političko stanje moglo bi spriječiti primjenu jedne od bitnih točaka sporazuma, odnosno održavanje predsjedničkih, parlamentarnih i pokrajinskih izbora do kraja 2017. godine, istaknuto je u priopćenju.

Osim neuspjeloga imenovanja premijera u vlasti nacionalnoga jedinstva, uz suglasnost svih strana, politička blokada proizlazi također iz činjenice da se opozicija nije uspjela dogovoriti o imenu predsjednika Nadzornoga odbora za primjenu Silvestarskoga sporazuma. Predsjednik Kabila je od političkih snaga tražio da požure pregovore za dogovorno imenovanje predsjednika te strukture, ostavljajući otvorenom mogućnost imenovanja neke osobe koja ne dolazi iz opozicijske koalicije (nazvane Le Rassemblement). Biskupi su, međutim, predložili imenovanje, uz suglasnost svih, osoba iz koalicije; stoga je prema njihovu mišljenju odstupanje od političkoga dogovora, postignutoga među stranama, kršenje Silvestarskoga sporazuma.

Biskupi upozoravaju da politička blokada otežava već vrlo slabe gospodarske i sigurnosne prilike u zemlji, i ističu posebno teško stanje u pokrajini Kasai, zbog krvavih sukoba između redarstvenih snaga i pobunjeničke skupine Kamuina Nsapu. U odnosu na takvo stanje, Kongoanska biskupska konferencija poziva političke i društvene čimbenike da budu osjetljiviji na trpljenje kongoanskoga naroda.

Papin govor na kairskom sveučilištu Al-Azhar

Svi zajedno recimo odlučno i jasno „Ne!” svakom obliku nasilja, osvete i mržnje koji se čine u Božje ime, pozvao je Sveti Otac na Međunarodnoj konferenciji o miru

Kairo, 28.4.2017. (IKA) - Papa Franjo stigao je 28. travnja kao hodočasnik mira u glavni grad Egipta Kairo, sa željom da susretne i ohrabri u prvom redu katoličku zajednicu izloženu kao i ostale kršćanske skupine terorističkim napadima. Prije polijetanja s rimske zračne luke Fiumicino Papa se susreo sa skupinom egipatskih iseljenika. Njegovo 18. međunarodno putovanje održava se pod geslom „Papa mira u Egiptu mira”. Tijekom leta Papa je zahvalio novinarima za njihov rad koji pomaže ljudima shvatiti smisao toga njegova putovanja. „Ljudi nas prate s posebnom pozornošću”, rekao je Papa i primijetio kako je do toga došlo na poziv egipatskog predsjednika Abdel-Fattaha Al Sisija, koptskog patrijarha Tawadrosa II., koptskog aleksandrijskog patrijarha Isaaca Ibrahima Sidraka i velikog imama s

islamskog sveučilišta Al-Azhar, što svjedoči da je riječ o putovanju bratstva, rekao je.

Papu je egipatski narod dočekao s izvanrednim oduševljenjem. Prva etapa njegova boravka u Kairu bila je predsjednička palača, gdje se susreo s predsjednikom Abdelom Fattahom Al-Sisijem, a potom je otišao na najvažnije sunitsko sveučilište Al-Azhar gdje ga je dočekao veliki imam Ahmed Al-Tayeb, koji ga je nakon zagrljaja uveo u djelatnost te prestižne ustanove.

Papa Franjo zatim je održao govor na Međunarodnoj konferenciji o miru u kojem je pozvao: Svi zajedno recimo odlučno i jasno „Ne!“ svakom obliku nasilja, osvete i mržnje koji se čine u Božje ime. Istaknuo je važnost obrazovanja budućih generacija bez kojeg neće biti mira. Obrazovanje postaje mudrost za život ako je sposobno „izvući“ iz čovjeka ono najbolje, njegujući pritom otvorenost, a ne zatvorenost u sebe. Odbacujući neiskrenost i zloporabu moći, mudrost se usredotočuje na ljudsko dostojanstvo te na etiku dostojnu čovjeka.

Papa je potom predložio tri točke koje mogu pomoći dijalogu, naročito međureligijskom, ako ih se poveže na odgovarajući način. Imamo dužnost poštovanja svoga identiteta kao i identiteta drugih jer se istinski dijalog ne može izgraditi na nejasnoći ili žrtvovanjem nekog dobra kako bismo udovoljili drugima. Potrebna nam je i hrabrost prihvaćanja razlika kako se prema onima koji su različiti ne bismo odnosili kao prema neprijateljima, nego da ih dočekamo kao suputnike, u uvjerenju da dobro svakoga počiva na dobru svijetu. Konačno, treba nam iskrenost namjerâ jer dijalog kao autentični izraz naše čovječnosti nije strategija za postizanje određenih ciljeva, nego put prema istini koji treba poduzeti strpljivo kako bi se suparništvo pretvorilo u suradnju.

Jedina alternativa civiliziranosti susreta jest neciviliziranost sukoba. Zbog toga je potrebno pratiti mlade i pomoći im na putu sazrijevanja kako bismo se učinkovito suprotstavili barbarizmu onih koji promiču nasilje. Svi su – kršćani, muslimani i drugi – pozvani ponuditi svoj specifični doprinos, istaknuo je Papa. Kao vjerski vođe imamo obvezu razotkriti nasilje koje se skriva pod maskom navodne svetosti, osuditi povredu ljudskog dostojanstva i ljudskih prava, raskrinkati pokušaje opravdanja bilo kakvog oblika mržnje u ime religije i osuditi te pokušaje kao idolopokloničke karikature Boga, poručio je papa Franjo, dodavši da je samo mir svet i nijedno se nasilno djelo ne može učiniti u Božje ime jer predstavlja oskrvrnuće Njegova imena.

Recimo zajedno odlučno i jasno „Ne!“ svakom obliku nasilja, osvete i mržnje koji se čine u Božje ime! Potvrdimo zajedno nespojivost nasilja i vjere, vjerovanja i mržnje. Svi zajedno proglasimo svetost svakog ljudskog života pred svim oblicima nasilja, pozvao je Sveti Otac. Ako vjera nije rođena iz autentične ljubavi prema milosrdnom Bogu, onda je ona samo društvena tvorevina koja čovjeka ne oslobađa, nego ga gnječi. Recimo zajedno: što više rastemo u ljubavi prema Bogu, to više rastemo u ljubavi prema bližnjemu, istaknuo je Papa.

Religija ne služi samo raskrinkavanju zla, nego ima i nutarnji poziv promicati mir, danas možda više nego ikad. Ne upadajući u sinkretizam, zadaća nam je moliti jedni za druge, zazivati u Boga dar mira, susretati jedni druge, upuštati se u dijalog te promicati sklad u duhu suradnje i prijateljstva, potaknuo je papa Franjo. Sa svoje su strane kršćani pozvani odnositi se prema svima kao prema braći i sestrama, jer svi smo stvoreni na Božju sliku. Bog svima onima koji imaju povjerenja u njegovu ljubav jamči da je ljudima otvoren put ljubavi i da nastojanja oko uspostave

općeg bratstva nisu uzaludna, nego je štoviše to nastojanje ključno, kazao je Sveti Otac.

Potom je upozorio na opasnost populizma te je pozvao na iskorjenjivanje siromaštva i iskorištavanja koji pomažu lakšem ukorjenjivanju ekstremizma. Potaknuo je na sprječavanje protoka novca i oružja koji su određeni za uzročnike nasilja te, još radikalnije, na prekid širenja naoružanja. Svi – ponajviše politički vođe, ustanove, mediji i oni koji imaju vodeću ulogu na kulturnom području – pozvani su započeti procese mira, postavljajući čvrste temelje za saveze između naroda i država, zaključio je papa Franjo.

Veliki imam je u svom govoru istaknuo kako vjerski vođe moraju iz svojih zajednica očistiti sve ono što sije mržnju i i dovodi do odstupanja od pravog nauka. Zahvalio je Papi za njegovu izjavu prema kojoj islam ne znači terorizam. Govoreći o povijesnom posjetu, do kojeg je došlo tijekom vrlo žalosne ljudske katastrofe, primijetio je kako čovječanstvo nije nikada doživjelo sličnu katastrofu trgovine oružjem kako bi se osiguralo funkcioniranje tvornica smrti ili svjetsku krizu nepoznavanja vjere. Objasnio je kako se islam ne može smatrati religijom terorizma na temelju pothvata manje skupine ljudi, koji loše tumače sveta pisma. To isto vrijedi za kršćane koji su u prošlosti vodili križarske ratove ili židovstvo zbog okupacije palestinskog područja. Pogrešno tumačenje vjera izazivaju sukobe. Europska civilizacija, kazao je imam obraćajući se Papi, nije teroristička kao što nije ni ona američka unatoč strašnih bombi. Moramo zajednički raditi oko smirivanja duhova, zaključio je.

Papin susret s predstavnicima egipatskih vlasti

Civilizacija se ne može graditi ako se ne odbacuje svaka ideologija zla i nasilja, te svako ekstremističko tumačenje

Kairo, 28.4.2017. (IKA) - Civilizacija se ne može graditi ako se ne odbacuje svaka ideologija zla i nasilja, te svako ekstremističko tumačenje, istaknuo je papa Franjo 28. travnja u Kairu na susretu s predstavnicima egipatskih vlasti, Diplomatskoga zbora i građanskog društva, prenosi Radio Vatikan. Upozorio je da se istinski razvoj mjeri prema brizi koja se posvećuje čovjeku, a veličina svake nacije očituje se u skrbi koju ona uistinu posvećuje najslabijima u društvu.

Ističući važnost Egipta u povijesti čovječanstva i za tradiciju Crkve, Papa je podsjetio kako se u toj zemlji Bog oglosio, objavio je Mojsiju svoje ime, a na Sinaju je svojemu narodu i čitavom čovječanstvu povjerio Zapovijedi. Na egipatskom je tlu Sveta obitelj, Isus, Marija i Josip, naišla na gostoljubivost i pronašla utočište. I danas u toj zemlji nailaze na prihvata milijuni izbjeglica iz više zemalja, među kojima je Papa istaknuo Sudan, Eritreju, Siriju i Irak, koje se nastoji integrirati u egipatsko društvo.

Zbog svoje povijesti i posebnoga zemljopisnog položaja, Egipat ima nezamjenjivu ulogu na Bliskom istoku i u kontekstu zemalja koje traže rješenja za goruće i slojevite probleme. Pod tim mislim na slijepo i nečovječno nasilje uzrokovano različitim čimbenicima: bezosjećajnom željom za moći, trgovinom oružjem, teškim društvenim problemima, te vjerskim ekstremizmom koji sveto Božje ime rabi za nevjerojatna krvoprolića i nepravde. Osim brige da svim građanima zajamči kruh, slobodu i društvenu pravdu, zadaća je Egipta ojačati i učvrstiti mir na cijelom tom zemljopisnom području, premda je na vlastitoj zemlji ranjen slijepim nasiljem, rekao je Papa.

Razvoj blagostanja i mira zahtijeva bezuvjetno poštovanje neotuđivih ljudskih prava, kao što je jednakost svih građana, te sloboda vjere i izražavanja, bez ikakve razlike. Da bi se to

postiglo potrebna je posebna pozornost prema ulozi žene, mladih, najsiromašnijih, i bolesnih. Veličina svake nacije očituje se u skrbi koju ona uistinu posvećuje najslabijima u društvu, kako nijedna osoba i nijedna društvena skupina ne bi bila isključena ili ostavljena na rubu društva, istaknuo je Papa. Upozorio je da se ne može graditi civilizacija ako se ne odbacuje svaka ideologija zla i nasilja, te svako ekstremističko tumačenje koje želi poništiti drugoga i ukloniti različitosti manipulirajući i vrijeđajući Božje sveto ime. Dužnost je svih nas poučiti nove naraštaje da Boga, Stvoritelja neba i zemlje, ne trebaju štiti ljudi; štoviše On štiti ljude. On nikada ne želi smrt svoje djece, nego njihov život i sreću; On ne može tražiti, ni opravdati nasilje; štoviše, osjeća odbojnost i odbacuje ga, rekao je Papa.

Naša je dužnost zajedno istaknuti da povijest ne prašta onima koji govore o pravednosti, a prakticiraju nepravdu; ne prašta onima koji govore o jednakosti, a odbacuju drukčije od sebe. Povijest, naprotiv, poštuje graditelje mira koji se, hrabro i bez nasilja, bore za bolji svijet. Dužnost nam je razotkriti prodavače privida o drugom svijetu koji šire mržnju kako bi jednostavnim ljudima oteli njihov sadašnji život i njihovo pravo na dostojanstveni život, istaknuo je papa Franjo.

Podsjetio je da se ove godine slavi 70. obljetnica diplomatskih odnosa između Svete Stolice i Egipta, koji su uvijek bili obilježeni prijateljstvom, poštovanjem i uzajamnom suradnjom, te poželio da ih taj njegov pohod još više ojača i učvrsti. Zazivajući potom mir za tu zemlju, Papa je istaknuo da je mir Božji dar, ali i trud ljudi. Mir je dobro koje valja graditi i štiti, poštujući načelo koje potvrđuje snagu zakona, a ne zakon snage, kazao je te zazvao mir i za cijelo to područje, a posebno za Palestinu i Izrael, Siriju, Libiju, Jemen, Irak, Južni Sudan, i za sve ljude dobre volje.

Osim svim egipatskim građanima, papa Franjo je na kraju uputio pozdrav braći kršćanima koji žive u toj zemlji, napominjući da su pokazali, i još uvijek pokazuju da se može zajedno živjeti, u uzajamnom poštovanju i iskrenom razgovoru, pronalazeći u razlikama vrelo bogatstva, a ne razlog za sukob.

Papa i koptski pravoslavni patrijarh potpisali zajedničku izjavu

Osobi koja želi prijeći iz jedne Crkve u drugu neće se ponovno dijeliti sakrament krštenja koji je već primila bilo u Katoličkoj, bilo u Koptskoj Pravoslavnoj Crkvi

Kairo, 28.4.2017. (IKA) - Prvi dan boravka u Egiptu 28. travnja papa Franjo završio je kurtoaznim posjetom koptskom pravoslavnom patrijarhu Tawadrosu II. u njegovoj rezidenciji u Kairu, prenosi Radio Vatikan. Papa je istaknuo važnost zajedničkoga svjedočenja za Krista, posebno spomenuvši prekretnicu u odnosima između Petrove i Markove Stolice, odnosno zajedničku deklaraciju koju su 10. svibnja 1973. potpisali papa Pavao VI. i papa Shenouda III. Taj je susret doveo do uspostave Povjerenstva za teološki dijalog s čitavom obitelji Istočnih pravoslavnih Crkvi. Više nije moguće skrivati se iza izlika različitih tumačenja; još manje iz onih stoljeća povijesti i tradicija, koje su nas jedne drugima otuđile, rekao je Papa, podsjetivši na riječi sv. Ivana Pavla II. na ekumenskom sastanku 25. veljače 2000.: „Nema vremena za gubljenje, u tom smislu! Naše zajedništvo u jednom Gospodinu Isusu Kristu, u jednom Duhu Svetom i u jednom krštenju već predstavljaju duboku i temeljnu stvarnost". Slijedom toga, ne samo da postoji ekumenizam gesta, riječi i predanosti, nego i već djelotvorno zajedništvo koje, u životnom odnosu s Gospodinom Isusom, svakodnevno raste, ukorijenjeno je u vjeri koju ispovijedamo

i stvarno utemeljeno na našem krštenju i našim postajanjem „novim stvorenjem" u njemu. Jednom riječju, postoji "jedan Gospodin, jedna vjera, jedno krštenje", rekao je papa Franjo, istaknuvši: "Stoga se stalno iznova krećemo kako bismo ubrzali taj željno očekivani dan kada ćemo biti u punom i vidljivom zajedništvu oko Gospodnjeg oltara".

Produbljivanje napretka našeg ekumenskoga puta također je poduprt, na tajnovit i sasvim relevantan način, pravim ekumenizmom krvi, kojega je rječiti svjedok martirologij Koptske Crkve, rekao je Papa, istaknuvši kako je i posljednjih dana tragično i okrutno prolivena nedužna krv kršćana koji se nisu mogli braniti, te kako ih ta nevina krv ujedinjuje. „Najdraži brate, baš kao što je nebeski Jeruzalem jedan, tako je jedan i naš martirologij; vaše su patnje i naše patnje. Osaženi ovim svjedočanstvom, nastojmo se suprotstaviti nasilju propovijedanjem i sijanjem dobrote, poticanjem na slogu i očuvanjem jedinstva, moleći se da sve te žrtve mogu otvoriti put ka budućnosti punog zajedništva među nama i mira za sve", rekao je Papa patrijarhu Tawadrosu II.

Na kraju susreta potpisali su zajedničku izjavu u kojoj su se prisjetili napretka koji je ostvaren u protekle 44 godine te su pozvali na produbljenje zajedničkih korijena putem skupne molitve. U dokumentu se posebno poziva na izradu zajedničkog prijevoda Molitve Gospodnje kao i na uvođenje jedinstvenog datuma proslave Uskrsa. Katolici i Kopti mogu složno svjedočiti zajedničke vrijednosti ljudskoga života, svetosti braka i obitelji, te poštovanja prema stvorenom. U dokumentu se poziva na snažniju molitvu za sve kršćane koje se progoni i ubija zbog njihove vjere, posebice u Egiptu i na Bliskom istoku.

Dokument rješava problem koji je predstavljao stalni izvor napetosti u dijalogu između Kopta i katolika - ustrajanje na ponovnom krštenju po prijelazu iz jedne Crkve u drugu. U deklaraciji su Sveti Otac i koptski patrijarh proglasili da se osobi koja želi prijeći iz jedne Crkve u drugu neće ponovno dijeliti sakrament krštenja koji je osoba već primila bilo u Katoličkoj, bilo u Koptskoj Pravoslavnoj Crkvi.

Papa i patrijarh potom su pješke u procesiji išli u obližnju crkvu Sv. Marka, poprište atentata 11. prosinca 2016. u kojem je smrtno stradalo 29 osoba. Tu su položili cvijeće, upalili svijeću i molili za ubijene egipatske kršćane.

Na kraju dana Papa je pozdravio skupinu od oko 300 mladih koji su se okupili pred ulazom u apostolsku nuncijaturu i s njima izmolio Očenaš na arapskom jeziku. Prije nego što im je udijelio blagoslov, Sveti Otac potaknuo je mlade da misle na one do kojih im je najviše stalo, kao i na one do kojih im nije stalo. Susret je zaključio riječima: Živio Egipat!

Papina misa u Kairu

Kairo, 29.4.2017. (IKA) - Papa Franjo slavio je 29. travnja misu s oko 20.000 katolika, vjerskom manjinom u Egiptu, na vojnom stadionu u kairskom predgrađu. Papa se u otvorenom vozilu provezao kroz stadion, pozdravljajući okupljene vjernike. Uz njega je bio koptski katolički patrijarh Ibrahim Sedrak iz Aleksandrije. Misna čitanja pročitana su na arapskom jeziku, a Papa je misu slavio na latinskom, prenosi Radio Vatikan.

Ne bojte se otvoriti srce svjetlu Uskrsloga; ne bojte se ljubiti sve – i prijatelje i neprijatelje – jer u življenoj ljubavi, krije se snaga i blago onoga koji vjeruje. Govoreći o evanđelju III. vazmene nedjelje, Sveti Otac rekao je da se ono može sažeti u tri riječi: smrt, uskrsnuće i život. Smrt. Dvojica učenika vraćaju se u svoju svakodnevnicu, razočarani i očajni jer je njihov Učitelj mrtav i nemaju se više čemu nadati. Dezorijentirani su i izgubljeni. Njihov hod je hod unatrag;

udaljavanje od bolnog iskustva Raspetoga, rekao je Papa. Sveti Otac je rekao kako učenici nisu mogli shvatiti zašto svemogućí Bog Isusa nije spasio od takve smrti te da je Kristov križ bio i križ njihovih ideja o Bogu; Kristova smrt – smrt njihovih zamisli o Bogu. Ako ne dopustimo da se skine veo s naših očiju; ako ne dopustimo da se razlomi tvrdoća našeg srca i naših predrasuda, nećemo nikada moći prepoznati Božje lice, pojasnio je Papa. Uskrsnuće. Isus se približava učenicima, idući njihovim putem kako bi spoznali da je on "Put, Istina i Život". Kad pomrča ljudska nada, započinje sjati ona nebeska: "Što je nemoguće ljudima, moguće je Bogu". Kada čovjek dodirne dno svojih promašaja i nesposobnosti; kada sa sebe svuče iluziju da je bolji od drugih, iluziju samodostatnosti, iluziju da je u centru svijeta, tada Bog pruža svoju ruku i njegovu noć pretvara u zoru, žalost u radost; smrt u uskrsnuće, a uzmičanje, u povratak u Jeruzalem, u život i pobjedu križa, rekao je Sveti Otac. Papa je nadalje rekao kako su učenici – susrevši Raspetoga–Uskrsloga – našli objašnjenje i ispunjenje svih Pisama, Zakona i Proroka; našli su smisao prividnoga poraza Križa. Onaj tko ne prođe kroz iskustvo križa, do istine uskrsnuća, sam sebe osuđuje na očaj, a Boga ne možemo susresti prije nego razapnemo svoje ograničene ideje Boga, rekao je papa Franjo.

Život. Susret s uskrslim Isusom promijenio je život dvojice učenika jer taj susret mijenja svaki život, a svaku neplodnost čini plodnom. Isus iščezava pred njihovim očima kako bi nas poučio da ga ne možemo zadržati u njegovoj povijesnoj vidljivosti nego Crkva treba znati i vjerovati da je On živ; da je s njom te nju samu oživljuje u euharistiji, po Pismima i sakramentima. Učenici iz Emausa su to shvatili i vratili se u Jeruzalem kako bi se drugima podijelili svoje iskustvo, rekao je Sveti Otac.

Istinska vjera čini da više ljubimo; da smo milosrdniji, iskreniji i ljudskiji. Oživljava srce kako bi ga pobudila na besplatnu ljubav, bez razlika i prednosti; Istinska vjera čini da u drugome ne vidimo neprijatelja kojega treba pobijediti, nego brata kojega treba voljeti, služiti mu i pomoći.

Istinska vjera nas vodi širenju, obrani i življenju kulture susreta, dijaloga, poštovanja i bratstva; dovodi nas do hrabrosti da oprostimo onome tko nas je uvrijedio, da palome pružimo ruku; da zaodjenemo gologa, nahranimo gladnoga, posjetimo utamničenoga i pomognemo siroti; da napojimo žednog i u pomoć pritekne starom i potrebitom, objasnio je Papa.

Što više rastemo u vjeri i spoznaji, više napredujemo u poniznosti i svjesnosti svoje malenosti, rekao je papa Franjo te dodao kako je Bogu mila samo ona vjera koja se ispovijeda životom, a jedini 'ekstremizam' koji je vjernicima dopušten, jest 'ekstremizam ljubavi'. Bilo kakav drugi ekstremizam, ne dolazi od Boga niti mu se sviđa.

Sveti Otac ohrabrio je okupljene vjernike i potaknuo ih da se poput učenika iz Emausa vrate svom Jeruzalemu, svojoj svakodnevici, puni radosti i odvažnosti vjere. "Ne bojte se otvoriti svoje srce svjetlu Uskrsloga i dopustite mu da promijeni vašu nesigurnost u pozitivnu snagu za vas same i za druge. Ne bojte se sve ljubiti – i prijatelje i neprijatelje – jer u življenoj ljubavi krije se snaga i blago onoga koji vjeruje", rekao je papa Franjo. Zaključujući propovijed, Papa je poželio da Sveta Obitelj, koja je živjela u Egiptu, prosvijetli srca i blagoslovi vjernike i 'dragi Egipat' koji je prihvatio propovijedanje svetog Marka i iznjedrio tolike mučenike i svete.

Kairo: Papin susret sa svećenicima, redovnicima i sjemeništarcima

Kairo, 29.4.2017. (IKA) - Što smo više ukorijenjeni u Kristu, to smo više živi i plodni, istaknuo je 29. travnja papa Franjo tijekom molitvenoga susreta sa svećenicima, redovnicima, redovnicama i sjemeništarcima, koji je održan u koptsko-katoličkoj patrijarhalnoj bogosloviji u Kairu. Bio je to posljednji događaj Papina apostolskog pohoda Egiptu, prenosi Radio Vatikan.

Nazvavši ih „kvascem" koji Bog pripravlja za tu blagoslovljenu zemlju kako bi u njoj, zajedno s pravoslavnom braćom, raslo Njegovo kraljevstvo, Papa im je zahvalio za njihovo svjedočanstvo i za sve dobro koje ostvaruju svakoga dana, radeći usred brojnih izazova, a često uz malo utjehe. Stoga ih je ohrabrio: Nemojte se bojati svakodnevnoga tereta, tereta teških okolnosti kojima neki od vas moraju prolaziti. Tko bježi od križa, bježi od uskrsnuća! Usred brojnih razloga za obeshrabrenje, i brojnih proroka uništenja i osude, usred negativnih i beznadnih glasova, budite pozitivna snaga, svjetlost i sol ovoga društva; budite sijači nade, graditelji mostova i djelatnici dijaloga i sloge. To je moguće ako posvećena osoba ne popusti kušnjama koje susreće svakoga dana, kazao je Sveti Otac te istaknuo nekoliko takvih kušnji.

Najprije je spomenuo kušnju prepuštanja da nas drugi vuku, umjesto da mi vodimo. Dužnost je dobroga pastira voditi stado; ne može dopustiti da ga povuku razočaranje i pesimizam. Dobri je pastir uvijek pun inicijativa i kreativnosti; uvijek ima riječi utjehe, čak i onda kada je njegovo srce slomljeno. Druga je kušnja stalno jadikovanje. Lako je uvijek optuživati druge, ali posvećena je osoba ona koja svaku zapreku pretvara u mogućnost, a ne svaku teškoću u ispriku. Tko se uvijek žali, zapravo ne želi raditi, napomenuo je Papa, a onda istaknuo kušnju ogovaranja i zavisti. Velika je opasnost kada posvećena osoba, umjesto da pomogne malenima da rastu i raduju se uspjesima braće i sestara, dopusti da u njoj prevlada zavist, te ona postane osoba koja ogovaranjem ranjava druge. Zavist je zlo koje u kratkom vremenu može uništiti svako tijelo. Doista, đavlovom je zavišću došla smrt u svijet, a ogovaranje je njegovo sredstvo i oružje, upozorio je papa Franjo. Četvrta je kušnja uspoređivanja s drugima. Bogatstvo je u različitosti i jedinstvenosti svakoga od nas, uspoređivati se s onima kojima je bolje nego nama često dovodi do toga da osjetimo mržnju; uspoređivati se pak s onima kojima je gore, često nas dovodi do toga da postanemo oholi i lijeni. Tko teži stalnom uspoređivanju s drugima na kraju se blokira, istaknuo je Papa. Petu je kušnju nazvao „faraonizmom". Riječ je o otvrdnuću srca i zatvaranju Gospodinu i braći. To je kušnja osjećaja da smo iznad drugih, umišljenosti da drugi trebaju nama služiti, umjesto da mi njima služimo. Lijek su za taj otrov riječi iz Markova evanđelja: „Ako tko želi biti prvi, neka bude od svih posljednji i svima poslužitelj" (Mk 9,35). Sljedeća je na Papinu popisu bila kušnja individualizma. To je pak kušnja egoista koji putem gube cilj, te umjesto da misle na druge, misle na sebe, ne osjećajući stid; štoviše - opravdavaju se. Crkva je zajednica vjernika, Kristovo tijelo, u kojemu je spas jednoga člana povezan sa svetošću svijeta. Individualist je, naprotiv, uzrok sablazni i sukoba. I posljednja, sedma kušnja jest hod bez kompasa i bez cilja. U tom slučaju posvećena osoba gubi svoj identitet, živi sa srcem podijeljenim između Boga i svjetovnosti, dezorijentirana je i umjesto da vodi druge, gubi ih.

Nije lako oduprijeti se tim kušnjama, ali je moguće ako smo ucijepljeni u Isusa, istaknuo je papa Franjo. Što smo više ukorijenjeni u Kristu, to smo više živi i plodni! Samo tako

posvećena osoba može očuvati divotu, zanos prvoga susreta, privlačnost i zahvalnost u svojem životu s Bogom i u svojem poslanju. O kvaliteti našega duhovnog života ovisi kvaliteta našega posvećenja, napomenuo je Papa te na sve svećenike, redovnike, redovnice i sjemeništarce zazvao od Gospodina plodove Duha Svetoga: ljubav, mir, radost, velikodušnost, uslužnost, dobrotu, vjernost, blagost i uzdržljivost. Uvijek ste u mom srcu i u mojoj molitvi. I ne zaboravite moliti za mene, rekao je na kraju papa Franjo.

Papa s novinarima na povratku iz Egipta

Rim, 29.4.2017. (IKA) - Papa Franjo je na povratku iz Egipta 29. travnja uobičajeno razgovarao s novinarima koji su ga pratili na njegovu putovanju, prenosi Radio Vatikan.

Na pitanje o temi pri susretu s predsjednikom Al Sisijem te je li se možda dotaknuo slučaja Giulija Regenija, talijanskoga doktoranda, kojeg je smaknula tajna služba, papa Franjo odgovorio je kako je za vrijeme putovanja imao četiri privatna razgovora te objasnio kako u susretima sa šefovima država - ako nešto iz međusobnog razgovora - obje strane dogovore objaviti, onda tako i učine; inače, teme i sadržaji ostaju privatni i o njima se ne govori. Tako je i u ovom slučaju, kazao je. U pogledu Giulija Regenija, rekao je da je zabrinut te da se Sveta Stolica pokrenula, u tom smislu, ali da ne može kazati u kojem pogledu niti u kojem smjeru.

Jedan od novinara pitao je Papu kada je govorio o miru, prosperitetu i razvoju i kako zaslužuju svaku žrtvu, te kada je nakon toga podvukao važnost poštovanja neotuđivih ljudskih prava; je li tu riječ o potpori egipatskoj Vladi i priznanju njihove uloge na Bliskom istoku ili pokušaju obrane kršćana, bez obzira na nedovoljna demokratska jamstva, ove Vlade; papa Franjo odgovorio je da te njegove riječi treba tumačiti doslovno, kao vrijednosti za sebe. "Rekao sam: 'braniti mir, braniti slogu naroda, braniti jednakost građana, bez obzira na religiju koju ispovijedaju; riječ je o vrijednostima. U rad vlade se ne miješam, nego govorim o vrijednostima da svatko može vidjeti i prosuditi je li ih ova vlada, ova zemlja ili neka druga vlada ili zemlja, promiče ili ne", kazao je. Na pitanje je li možda posjetio piramide, Papa je odgovorio niječno, premda bi ih volio posjetiti.

Rusku novinarku pravoslavne vjeroispovijesti zanimalo je kakav je odnos s ruskim pravoslavicima, te ima li pomaka u pogledu zajedničkog slavljenja Uskrsa. Drugo se pitanje odnosilo na međudržavne odnose Vatikana i Rusije, pod vidikom zaštite prava kršćana na Bliskom istoku, napose onih u Siriji. Papa je odgovorio prvo čestitajući joj Uskrs, dodajući kako je s pravoslavcima osobno uvijek imao dobre odnose, dok je bio nadbiskup u Buenos Airesu. „Sestrinske smo Crkve, s Tawadrosom gajim posebno prijateljstvo i držim ga velikim Božjim čovjekom, koji će Crkvu – u Božje Ime – voditi naprijed. Ima veliku apostolsku gorljivost. On je jedan od 'fanatika', našalio se Papa, "za utvrđivanje fiksnoga datuma Uskrsa, kao što sam to i ja. Tražimo način", rekao je Papa.

Što se tiče jedinstva sakramenta krštenja, rekao je da napreduje. Krivnja za nastalo stanje je bila povijesna. Na prvim je saborima krštenje bilo jedno. Kad bi se Kopti vjenčavali s katolicinjom išli bi katolicima, od njih bi se onda tražila vjera koju nisu imali; pa se onda krstilo uvjetno... „Stvar je pošla od nas, ne od njih", kazao je Papa, dodavši kako ruski pravoslavni priznaju katoličko krštenje i katolici njihovo. Ekumenizam se ostvaruje u hođu, čineći djela milosrđa, pomažući i čineći stvari zajednički, kada se zajednički mogu činiti. Ne postoji statičan ekumenizam. Istina je da se teolozi trebaju dati na posao i usuglasiti se, no

to se neće moći dobro ostvariti, bez hoda. Ono što sada možemo činiti jest da zajednički molimo, zajednički radimo, da zajedno činimo djela milosrđa i to znači napredovati, kazao je Sveti Otac, dodavši kako su odnosi s patrijarhom Kirilom, kao i s arhiepiskopom Hilarionom, dobri.

Na pitanje u pogledu krize u odnosima SAD-a i Sjeverne Koreje, o tome što bi kazao predsjedniku Trumpu i ostalima odgovornima kad bi ih susreo, Papa je odgovorio kako ih zove i nastaviti će ih zvati i dalje, kao što je to činio i s drugim liderima, da problem nastoje riješiti diplomatskim putem, a u svijetu ima mnogo posrednika koji se nude. Pravi je put rješavanja problema put pregovora i diplomacije, kazao je. Rat u komadićima, o kojemu govorim već oko dvije godine jest u komadićima, ali ti komadići su se proširili i koncentrirali u točkama koje su već otprije bile zagrijane, a sad su postale i pregrijane. Uvijek pozivam na diplomatsko i pregovorno rješavanje problema, jer to je budućnost čovječanstva. Potražimo diplomatsko rješenje i tu, vjerujem, Ujedinjeni narodi imaju dužnost preuzeti svoje vodstvo, koje se pomalo razvodnilo, kazao je papa Franjo.

Na pitanje bi li se želio susresti s predsjednikom Trumpom kad doputuje u Europu te je li bilo kakvih zahtjeva za susretom, u tom smislu, Papa je kazao kako za sada još nije obaviješten o zahtjevu za takvim susretom, ali da on prima svakoga predsjednika koji to zatraži.

Na samom kraju tiskovne konferencije, papa Franjo još je jednom srdačno zahvalio novinarima na njihovu doprinosu te kazao da nisu ni svjesni koliko svojim kronikama i člancima mogu učiniti dobra, jer trebamo ljudima pomoći; pomoći i pridonijeti komunikaciji i tisku, da nas povedu prema dobrim i pozitivnim stvarima, a ne dezorijentaciji. Pozdravivši novinare, preporučio se u molitve.

Papina poruka predsjednici Papinske akademije društvenih znanosti

Vatikan, 1.5.2017. (IKA) - Rad je urođena sposobnost i temeljna potreba, napisao je papa Franjo u poruci dr. Margaret Archer, predsjednici Papinske akademije društvenih znanosti, u prigodi opće skupštine te ustanove, prenosi Radio Vatikan. Ta je tvrdnja, objasnio je Papa, mnogo snažnija u odnosu na shvaćanje rada kao prava. Povijest nas, naime, uči da prava mogu biti ukinuta i čak zaniijekana; dok sposobnosti, sklonosti i potrebe, ako su temeljne, ne mogu. Tema skupa „Prema društvu koje sudjeluje: novi putovi prema društvenoj i kulturnoj integraciji", poziva na razmišljanje o pitanju društvenoga sudjelovanja. Budući da je društvo stvarnost koja sudjeluje u uzajamnoj međurazmjeni, imamo ga predstaviti kao „nesmanjivu cjelinu i kao sustav uzajamnoga odnosa među ljudima". Pravednost se tada može smatrati krepošću pojedinaca i institucija, koji, u poštovanju opravdanih prava, smjeraju na promicanje dobra onih koji sudjeluju u tomu, napisao je Papa. Podsjetivši na smisao 'bratstva', i na zauzimanje za povećanje prostora posvećenoga dostojanstvu i slobodi ljudi, primijetio je da ono što danas najviše uznemiruje jest isključivanje i marginalizacija, i to na nacionalnoj i planetarnoj razini, brojnih ljudi iz pravednoga sudjelovanja u raspodjeli tržišnih i netržišnih dobara, kao što su dostojanstvo, sloboda, spoznaja, pripadnost, integracija, i mir. Upravo su nejednakosti, uz ratove za prevlast i klimatske promjene, uzroci najvećih prisilnih migracija u povijesti, koje pogađaju više od 65 milijuna ljudi. Ne treba, međutim, zaboraviti i sve veću dramu novih ropstava u obliku prisilnoga rada, prostitucije, i trgovine ljudskim organima, koji su pravi zločini protiv čovječnosti, upozorio je Sveti Otac.

Prilog dokumenti

„I evo, ja sam s vama u sve dane – do svršetka svijeta“**(Mt 28, 20): obećanje koje daje nadu***Papina kateheza na općoj audijenciji u srijedu 26. travnja 2017.*

Draga braćo i sestre, dobar dan!

„I evo, ja sam s vama u sve dane – do svršetka svijeta“ (Mt 28, 20). Ove posljednje riječi iz Matejeva Evanđelja podsjećaju na proročki navještaj koji nalazimo na početku: „Nadjenut će mu se ime Emanuel – što znači: S nama Bog!“ (Mt 1, 23; usp. Iz 7, 14). Bog će biti s nama, u sve dane, sve do svršetka svijeta. Isus će hoditi s nama, sve dane, sve do svršetka svijeta. Čitavo je Evanđelje sadržano između te dvije tvrdnje, između riječi koje komuniciraju otajstvo Boga čije ime, čiji identitet je „biti-s“: on nije usamljeni Bog, on je Bog-s, posebno s nama, to jest s ljudskim stvorenjem. Naš Bog nije odsutni Bog, zatvoren veoma dalekim nebom; to je naprotiv Bog „silno zaljubljen“ u čovjeka, koji tako nježno ljubi da nije sposoban odijeliti se od njega. Mi ljudi smo dobri u prekidanju vezâ i rušenju mostova. Ali on ne. Ako nam se srce ohladi, njegovo uvijek plamti žarom. Naš Bog nas uvijek prati, pa i onda kad na našu nesreću mi zaboravimo njega. Na grebenu koji dijeli nevjeru od vjere, od presudne je važnosti otkriće da nas naš Otac ljubi i prati, da nas nikada neće ostaviti same.

Naš je život jedno putovanje, jedan hod. I oni koje pokreće čisto ljudska nada osjećaju privlačnost obzora, koji ih potiče istraživati svjetove koje još uvijek ne poznaju. Naša je duša putujuća duša. Biblija je puna pripovijesti o putovanjima i putnicima. Abrahamov poziv započinje ovom zapovijedu: „Idi iz zemlje svoje“ (Post 12, 1). I patrijarh napušta taj dio svijeta koji je dobro poznao i koji je bio jedna od kolijevki civilizacije njegova doba. Sve je govorilo u prilog tomu da to putovanje nema smisla. No, Abraham ipak kreće na put. Ne postaje se zrelim muškarcem i ženom ako se ne osjeća privlačnost obzora: one granice između neba i zemlje koja narod putnikâ doziva da prema njoj pođu.

Na svome putovanju u svijetu, čovjek nije nikada sam. Poglavitno se kršćanin nikada ne osjeća napuštenim, jer nam Isus jamči da nas neće čekati tek na kraju našeg dugog putovanja, već da nas prati u svakom od naših dana.

Dokad će trajati Božja briga prema čovjeku? Dokad će Gospodin Isus, koji putuje s nama, dokad će se on brinuti za nas? Odgovor Evanđelja ne ostavlja mjesta sumnji: sve do svršetka svijeta! Proći će nebo, proći će zemlja, bit će izbrisane ljudske nade, ali Božja riječ je veća od svega i neće proći. A On će biti Bog s nama, Bog Isus koji hodi s nama. Neće biti dana našeg života u kojem će se Božje srce prestati brinuti za nas. Ali netko bi mogao reći: „Što to govorite?“ Kažem ovo: neće biti dana našeg života u kojem će se Božje srce prestati brinuti za nas. On se brine za nas, i putuje s nama. A zašto to čini? Jednostavno zato što nas ljubi. Jeste li to razumjeli? On nas ljubi! A Bog će sigurno providjeti za sve naše potrebe, neće nas nikada napustiti u vremenu kušnje i tame. Ta sigurnost traži da se ugnijezdi u našu dušu kako se nikada ne bi ugasila. Netko to naziva „Providnost“, to jest Božja blizina, Božja ljubav, Božji hod s nama naziva se također „Božja providnost“: on provida za naš život.

Nije slučajno da među kršćanskim simbolima za nadu ima jedan meni osobito drag, to je sidro. Ono izražava da naša nada nije prolazna; ne treba je brkati s promjenjivim osjećajem onoga koji želi učiniti ovaj svijet boljim nošen osjećajem težnjom i oslanjajući se isključivo na snagu vlastite volje. Kršćanska nada, naime, ne nalazi svoj korijen

u privlačnosti budućnosti, već u sigurnosti onoga što nam je Bog obećao i ostvario u Isusu Kristu. Ako nam je on obećao da nas nikada neće napustiti, ako je početak svakog poziva jedno: „Slijedi me!“, kojim nam On jamči da će ostati uvijek pred nama, čemu onda strah? S tim obećanjem, kršćani mogu kročiti posvuda. I prolazeći kroz dijelove ranjenog svijeta, gdje stanje nikako nije dobro, mi smo među onima koji se i ondje nastavljaju nadati. Kaže se u psalmu: „Pa da mi je i dolinom smrti proći, zla se ne bojim, jer si ti sa mnom“ (Ps 23, 4). Upravo tamo gdje se prostire tama treba držati upaljenim svjetlo. Vratimo se sidru. Naša vjera je sidro u nebu. Naš je život usidren u nebu. Što trebamo činiti? Čvrsto se držati za užu: ono je uvijek tamo. I kročimo dalje kroz život jer smo sigurni da naš život ima kao neko sidro na nebu, na onoj obali kojoj ćemo prispjeti.

Zacijelo, ako se budemo uzdali samo u svoje vlastite snage, imat ćemo razloga osjećati se razočaranima i poraženima, jer svijet često pokazuje otpor prema zakonima ljubavi. Mnogo puta više voli zakone egoizma. Ali ako u nama preživi sigurnost da nas Bog nikada ne napušta, da Bog nježno ljubi nas i ovaj svijet, tada se perspektiva odmah mijenja: „Homo viator, spe erectus“, govorili su stari. Na tome putu Isusovo obećanje: „Ja sam s vama“ pomaže nam ostati uspravnima, čvrsto na nogama, s nadom u srcu, uzdajući se da dobri Bog već radi na ostvarivanju onoga što se ljudski gledano čini nemogućim, jer je sidro na nebeskoj obali.

Sveti vjerni Božji narod je narod koji stoji na nogama – „homo viator“ – i hodi, ali na nogama, „erectus“, i hodi u nadi. I kamo god išao, zna da je Božja ljubav već prije tu bila: nema dijela svijeta koji izmiče pobjedi Krista Uskrsloga. A koja je pobjeda Krista Uskrsloga? To je pobjeda ljubavi. Hvala!

Papin nagovor uz molitvu Kraljice neba*Vatikan, nedjelja 30. travnja 2017.*

Draga braćo i sestre,

ne prestaju do nas stizati dramatične vijesti o situaciji u Venezueli i pogoršanju sukoba, s mnogo mrtvih, ranjenih i zatočenih. Pridružujući se žalosti članova obitelji žrtava kojima jamčim molitve za pokoj duša njihovih dragih, upućujem usrdan poziv Vladi i svim sastavnicama venecuelskog društva da se izbjegava svaki daljnji oblik nasilja, da se poštuju ljudska prava i da se pregovorima traže rješenja za tešku humanitarnu, društvenu, političku i ekonomsku krizu koja teško pogađa stanovništvo. Povjerimo Blaženoj Djevici Mariji nakanu mira, pomirenja i demokracije u toj dragoj zemlji. I molimo za sve zemlje koje prolaze kroz ozbiljne poteškoće, u ovim sam danima posebno u mislima s Republikom Makedonijom.

Jučer je u Veroni blaženom proglašena Leopoldina Naudet, utemeljiteljica Sestara Svete obitelji. Odrastavši na habsburškom dvoru, najprije u Firenci, a potom u Beču, već kao djevojka imala je snažan poziv za molitvu, ali i za obrazovnu službu. Posvetila se Bogu i kroz razna iskustva na kraju osnovala novu redovničku zajednicu u Veroni, pod zaštitom Svete obitelji, koja je i danas živa u Crkvi. Pridružujemo se njihovoj radosti i njihovu zahvaljivanju.

Danas se u Italiji održava Dan Katoličkog sveučilišta Presvetog Srca. Sve potičem da podupru tu važnu ustanovu, koja nastavlja ulagati u izobrazbu mladih kako bi svijet postao boljim.

Kršćanska formacija temelji se na Božjoj riječi. Zato želim

podsjeti također da je danas "Biblijska nedjelja" u Poljskoj. U župnim crkvama, školama i masovnim medijima javno se čita dio Svetoga pisma. Upućujem najbolje želje za tu inicijativu.

A vama, dragi prijatelji iz Katoličke akcije, na kraju ovog susreta od srca vam zahvaljujem na vašoj nazočnosti! Preko vas pozdravljam sve vaše župne skupine, obitelji, djecu i mlade, mlade kao i starije osobe. Samo naprijed!

Protežem svoj pozdrav na hodočasnike koji su nam se u ovom trenutku pridružili na marijanskoj molitvi, posebno onima iz Španjolske, Hrvatske, Njemačke i Portorika. Zajedno se obratimo našoj Majci Mariji. Zahvalimo joj posebno za netom završeno apostolsko putovanje u Egipat. Molim Gospodina da blagoslovi čitav egipatski narod, koji je tako gostoljubiv, predstavnike vlasti i kršćanske i muslimanske vjernike; te da udijeli mir toj zemlji.

Priopćenje s 54. zasjedanja sabora Hrvatske biskupske konferencije

Zagreb, 26. – 28. travnja 2017.

Plenarno zasjedanje Hrvatske biskupske konferencije, 54. po redu, održano je pod predsjedanjem predsjednika HBK zadarskog nadbiskupa mons. Želimira Puljića u Zagrebu od 26. do 28. travnja 2017. Na zasjedanju su uz članove HBK sudjelovali apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj nadbiskup Alessandro D'Errico, predsjednik Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine kardinal Vinko Puljić, predsjednik Slovenske biskupske konferencije, ljubljanski nadbiskup i metropolit Stanislav Zore, predsjednik Međunarodne biskupske konferencije sv. Ćirila i Metoda zrenjaninski biskup Ladislav Nemet, izaslanik Talijanske biskupske konferencije tršćanski biskup Giampaolo Crepaldi, subotički biskup Ivan Penzeš i srijemski biskup Đuro Gašparović.

Pozdravljajući na početku nazočne članove HBK i goste predsjednik HBK nadbiskup Puljić osvrnuo se na događaje od prošlog zasjedanja te ukratko predstavio glavne teme zasjedanja. Osvrnuvši se na simpozij povodom 50. obljetnice Ravnateljstva dušobrižništva za Hrvate izvan domovine, koji se održavao u isto vrijeme kad i zasjedanje, predsjednik HBK istaknuo je da treba reći Bogu hvala za dar vjere naših ljudi u tuđini, kao i za dar njihove ljubavi prema Crkvi i rodnoj grudi što su je očitovali okupljajući se u misijama i pastoralnim centrima diljem svijeta. Dodao je kako su svećenici, koji su dekretom svojih biskupa pošli djelovati među iseljenicima, ispisali svijetle stranice naše hrvatske povjesnice i povjesnice Katoličke Crkve. Predsjednik je pozdravio i novog generalnog tajnika HBK dr. Petra Palića, koji je prvi put u toj službi sudjelovao na plenarnom zasjedanju HBK.

Apostolski nuncij nadbiskup Alessandro D'Errico u svojem je govoru biskupima prenio posebni blagoslov i iskrene uskrsne čestitke Svetog Oca Franje i poglavara iz Državnoga Tajništva i Kongregacije za biskupe. Apostolski nuncij je u svom obraćanju biskupima istaknuo crkvene događaje na kojima je imao priliku sudjelovati, što pokazuje dinamizam vjere i institucija Katoličke Crkve u Hrvatskoj. Apostolski nuncij je izvijestio biskupe da završava njegovo poslanje u Hrvatskoj te da ga je Sveti Otac imenovao apostolskim nuncijem na Malti. Zahvalio je članovima HBK na suradnji tijekom svoga petogodišnjeg mandata. Predsjednik HBK uzvratilo je zahvalom nunciju na njegovom služenju Crkvi u Hrvatskoj i na njegovoj prisutnosti na mnogim crkvenim događanjima u svim dijelovima naše Domovine. Istaknuo je njegovu aktivnost kako u Crkvi tako i u dijalogu s predstavnicima političkog života kao i s predstavnicima

različitih vjerskih zajednica. Zaželio mu je puno uspjeha u njegovom daljnjem djelovanju na Malti, zemlji koja je u mnogočemu slična Hrvatskoj.

Gosti izaslanici iz pojedinih Biskupskih konferencija ukratko su prikazali djelovanje i izazove s kojima se susreće Katolička Crkva u njihovim državama.

U radnom dijelu biskupi su upoznati s pripremama za 10. susret hrvatske katoličke mladeži koji se pod geslom „Krist, nada naša“ (usp. 1 Tim 1,1) održava u Vukovaru 29. i 30. travnja 2017. u organizaciji Ureda HBK za mlade i Đakovačko-osječke nadbiskupije. Prijavilo se više od 29 tisuća mladih iz svih dijelova Hrvatske i Bosne i Hercegovine te hrvatskoga iseljeničtva. Idući susret hrvatske katoličke mladeži održat će se 2020. u Zagrebu.

Biskupi su posebnu pozornost posvetili dokumentu „Dar svećeničkog zvanja“, odnosno temeljnim odredbama o svećeničkom odgoju i izobrazbi. Ovaj je dokument pripremila i sastavila Kongregacija za kler 2014., a odobrio papa Franjo u listopadu 2016. Na temelju ovoga dokumenta pristupit će se izradi nacionalnih odredbi o svećeničkom odgoju i obrazovanju.

Biskupi su dali podršku organizaciji Šestoga socijalnog tjedna, koji će se održati od 4. do 12. studenoga 2017. u Splitu, na temu "Perspektive hrvatske demografije – rad i obitelj".

Na zasjedanju su odobrene strateške smjernice i reforma Hrvatskog Caritasa, te je dosadašnjem ravnatelju Caritasa mons. Fabijanu Svalini produžen mandat na daljnje petogodišnje razdoblje.

Razmotreno je i pitanje ustroja i djelovanja Hrvatske katoličke mreže, a za v. d. ravnatelja HKM-a imenovan je mons. Fabijan Svalina.

Na zasjedanju su predsjednici Komisija, Vijeća i Odbora HBK podnijeli izvješća o radu tijela koja predvode.

Na kraju prvoga dana zasjedanja članovi HBK sudjelovali su na svečanom euharistijskom slavju povodom 50. obljetnice utemeljenja Ravnateljstva dušobrižništva za Hrvate u inozemstvu koje je u zagrebačkoj prvostolnici predvodio kardinal Josip Bozanić. U koncelebraciji je bio veliki broj svećenika koji djeluju među hrvatskim vjernicima diljem svijeta.

Biskupi su osobito izrazili blizinu i solidarnost s Crkvom i narodom u BiH. Izražena je potreba za snažnijim povezivanjem dviju Biskupskih konferencija na različitim područjima, napose karitativnom i katehetskom.

Susret članova HBK s redovničkim provincijalima bit će upriličen 19. lipnja 2017., a 55. redovito zasjedanje Sabora HBK održat će se od 10. do 12. listopada 2017. u Zagrebu.